

İtiraflar

Kanae Minato

İtiraflar, kara, sessiz, irkiltici, acımasız bir intikam öyküsü... Minato'nun, bağırıp çağırmayan, bir akarsu dinginliğinde akan satırları, öğretmen Yuko Moriguçi'nin, dört yaşındaki kızını öldüren iki ortaokul öğrencisinden aldığı intikamın dehşetini yansıtıyor. *İtiraflar*'ı okurken çocukluk, masumiyet, eğitim üzerine düşüncelerinizi gözden geçirip Kanae Minato'nun aile, sistem, teknoloji, şiddet ve tüketim kültürüyle çepeçevre sarılan hayatlarımızın orta yerine attığı sorularla cebelleşeceksiniz.

Sinema uyarlaması da büyük ilgi gören *İtiraflar*, gerçek hayatın atari salonlarında oynanan vahşi oyunlardan çok daha acımasız olduğunun kanıtı.

Çeviren: Begüm Kovulmaz

İTİRAFLAR

Orijinal adı: Kokuhaku

© Kanae Minato 2008

Bütün hakları saklıdır. Orijinal Japonca basım Futabasha Publishers Ltd. tarafından, Türkçe basım ise Futabasha Publishers Ltd., The English Agency Ltd. ve Nurcihan Kesim Literary Agency işbirliğiyle gerçekleştirilmiştir.

Yazan: Kanae Minato

İngilizceden çeviren: Begüm Kovulmaz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2016 / ISBN 978-605-09-3378-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Düzenleme
Ny.ozlem

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İtiraflar

Kanae Minato

Çeviren: Begüm Kovulmaz

Aziz

Sütlerinizi bitirince lütfen kutusunu yerine koyun. Numaranızın yazılı olduğu rafa bırakıp sıranıza dönün. Herkes sütünü bitirmek üzere gördüğüm kadarıyla. Bugün ders yılının son günü olduğundan, “Süt Saati”nin de son günü gelmiş oluyor. Katılımınız için hepinize teşekkürler. Bazılarınız programın gelecek yıl devam edip etmeyeceğini merak etmişsiniz ama etmeyecek. Bu yıl, Sağlık Bakanlığı’nın süt ürünleri tüketimini yaygınlaştırmak için seçtiği pilot okulduk. Program gereğince, sizlere her gün birer kutu süt içirmemiz istendi. Nisan ayında sağlık ölçümlerinizi yapıldığında boyunuzun ve kemik yoğunluğunuzun ulusal ortalamanın üstüne çıkıp çıkmadığı test edilecek. Sonuçları heyecanla bekliyoruz.

Evet, sizleri kobay olarak kullandığımızı söyleyebilirsiniz belki, laktoza duyarlı olanlarınız ve süt sevmeyenleriniz için pek hoş bir yıl olmadığını da tahmin ediyorum. Ama okulumuz bu program için seçildi ve her sınıfa özel paketler içinde karton kutuda günlük süt dağıtıldı. Kutuları oturma sıralarınıza göre numaralandırdık ve içip içmediğinizi kontrol ettik. Birkaç dakika önce keyifle sütünüzü yudumlarken şimdi surat asmak niye? Her gün birazcık süt içmenin nesi var? Buluğ çağına girmek üzeresiniz. Bedenleriniz gelişip değişecek. Süt içmenin kemikleri güçlendirdiğini biliyorsunuz. Peki kaçınız evde süt içiyor? Kalsiyumun faydası kemiklerle de bitmiyor,

sinir sisteminizin sağlıklı gelişmesi açısından da çok önemli. Kalsiyum seviyeniz düşerse gergin ve endişeli olursunuz.

Büyüyüp değişen yalnızca bedenleriniz değil. Neler karıştırdığınızı biliyorum. Olanları duyuyorum. Siz, Bay Vatanabe, ailenizin elektronik mağazası var ve bazı sansürlü filmlerden mozaikleri kaldırmanın yolunu bulmuşsunuz. Bu filmleri diğer çocuklara veriyorsunuz. Hepiniz büyüyörsünüz. Zihinleriniz de bedenleriniz kadar hızlı değişiyor. Tamam, film örneği yanlış oldu belki ama, “isyankâr döneminize” giriyorsunuz. Bu dönemde kızlar ve erkekler alınganlaşır, en ufak şeye sinirlenir, gücenir, çevrelerinden kolayca etkilenirler. Kim olduğunuzu bulmaya çalışırken çevrenizdeki herkesi ve her şeyi taklit edeceksiniz. Çoğunuz bu değişiklikleri şimdiden fark etmeye başladınız. Az önce iyi bir örnek gördük: Birkaç dakika öncesine kadar çoğunuz bedava sütten memnundunuz. Ama size bir deney olduğunu söyler söylemez hisleriniz hemen değişti, haksız mıyım?

Yine de, bunda tuhaf bir şey yok; fikir değiştirmek insan doğasında var, bunun yalnızca ergenlikle ilgisi yok. Hatta öğretmenleriniz, sınıfınızın biraz daha sakin, diğer sınıflardan uslu olduğunu bile söyledi. Belki de bunu süt içmenize borçluyuzdur.

Ama bugün size daha önemli bir haberim var. Ay sonunda emekli olacağımı haber vermek istiyorum. Hayır, başka bir okula geçmiyorum, öğretmenlikten emekli oluyorum. Yani ders verdiğim son öğrenciler sizler olacaksınız ve hepinizi ömür boyu hatırlayacağım.

Tamam, sakin olun bakayım. Tepkinize teşekkür ederim, özellikle gerçekten üzgün görünenlerinize. Ne? Olup bitenler yüzünden istifa edip etmediğimi mi öğrenmek istiyorsunuz. Evet, öyle diyebiliriz, bugün sizlerle bu konuyu da biraz konuşmak istiyorum.

Emeklilik yaklaştığı için öğretmen olmanın anlamını da düşünmeye başladım.

Bu mesleği o bildik nedenlerden ötürü seçmedim; örneğin hayatımı değiştiren harika bir öğretmenim olmadı. Ailem yoksul olduğundan öğretmenliği seçtiğimi söyleyebilirim. Küçüklüğümden itibaren beni üniversiteye gönderemeyeceklerini söylediler; zaten bir kızı yüksekokula göndermek onlara göre aptallık olurdu ama bu, okumayı daha da çok istememe neden oldu. Okulu çok seviyordum, iyi bir öğrenciydim. Zamanı gelince, belki de çok yoksul olduğum için verilen bir bursu alıp doğduğum şehirdeki devlet üniversitesine gittim. En sevdiğim ders fendi, fen eğitimi alıp mezun olmadan bir hazırlık okulunda ders vermeye başladım. Hazırlık okuluna gitmekten şikâyetçi olduğunuzu biliyorum; normal ders saatleri bittikten sonra doğruca eve gidip, aceleyle yemek yiyip akşam derslerine katılmak zor geliyor, farkındayım. Ama size bu fazladan olanağı sunan ebeveynlere sahip olduğunuz için olağanüstü talihli sayılmanız gerektiğini düşünmüşümdür hep.

Neyse, son sınıfta yüksek lisanstan vazgeçmeye karar verdim. Aslında ilk tercihim yüksek eğitim olurdu ama bunun yerine öğretmenlik yapmaya başladım. Düzenli geliri olan güvenceli bir meslek olması hoşuma gitmişti, ama daha önemli bir faktör de vardı: Öğretmen olmadığım takdirde burs ücretini geri ödemem gerekecekti. Böylece hiç düşünmeden öğretmenlik sınavına girdim. Anlattıklarımın, bazılarınızın öğretmen olma nedenlerimi sorgulamasına yol açacağının farkındayım ama her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı garanti ederim. Pek çok insan, hayattaki gerçek amaçlarını bulamadığını söyleyerek ömür boyu şikâyet eder. Gerçek şu ki, çoğumuzun hayata gelmesinin böyle özel bir nedeni yoktur. O zaman, karşınıza çıkan ilk fırsatı değerlendirip elinizden gelenin en iyisini yapmakta ne sakınca var? Ben böyle yaptım ve hiç pişmanlık duymadım.

Neden lise yerine ortaokul öğretmeni olmayı tercih ettiğini merak edebilirsiniz. “En ön cephede” olmak istediğimi söyleyerek yanıt verebilirim buna. Zorunlu eğitim döneminin ortasında olan öğrencilere ders vermek istedim. Lise öğrencileri okuldan ayrılabilir, bu yüzden bütün dikkatlerini derslerine vermezler. Ben kendilerini eğitime adanmak zorunda olan, başka şansı olmayan öğrencilerle çalışmak istedim; hayattaki gerçek amacım olabilecek tek şey buydu. İnanması zor olabilir ama bir zamanlar bu işe tutkuyla bağlıydım gerçekten.

Gülmeyin Bay Tanaka ve Bay Ogava! Hikâyemin bu bölümünde gülünecek bir şey yok.

1998’de öğretmen oldum ve ilk olarak M Ortaokulu’nda görev yaptım, daha doğrusu staj yaptım. Orada üç yıl çalıştım ve bir yıl izin kullandıktan sonra buraya, S Ortaokulu’na, geldim. Büyük şehirlerden uzakta olmaktan hoşlandığımı fark ettim ve burada huzur içinde, sakin bir çalışma hayatım oldu. Bu okuldaki dördüncü yılım, dolayısıyla toplam yedi yıl öğretmenlik yaptım.

M Ortaokulu’nu merak ettiğinizi biliyorum. Masayoşi Sakuranomi orada ders veriyor, onu yakın zamanda televizyonda görmüşsünüzdür... Lütfen sessiz olun. *O kadar* ünlü mü gerçekten? Onu tanıyıp tanımadığımı mı merak ediyorsunuz? Üç yıl birlikte çalıştık, bundan ötürü tanıdığımı söyleyebilirim ama o günlerde ünlü değildi kendisi. Onu süper kahraman gibi tanıtıyorlar; o kadar sık haberlere çıkıyor ki onun hakkında benim bildiğimden fazlasını biliyor olmalısınız.

Efendim? Hikâyeyi bilmiyor musunuz, Bay Maekava? Televizyon izlemez misiniz? Pekâlâ, size özetleyeyim. Sakuranomi, ortaokulda bir öğrenci çetesinin lideriydi; lise ikinci sınıfta bir öğretmene saldırdı. Okuldan atılınca ülkeyi terk etti ve sonraki birkaç yılı dünyada dolaşıp tehlikeli şeyler yaparak, başını derde sokarak geçirdi. Savaş ve başka felaketlerle şahit oldu, aşırı yoksul insanların arasında yaşadı. Bu de-

neyimler ona ders oldu ve şiddet dolu geçmişinden pişmanlık duydu. Japonya'ya döndü, liseyi dışarıdan bitirip prestijli bir üniversiteye girdi. Mezun olunca ortaokul öğretmeni oldu. O yaşta yaptığı hatalardan öğrencileri korumak için ortaokul öğretmenliğini seçtiğini söylüyorlar. Birkaç yıl önce, öğrencilerin derslerden sonra gidip başlarını derde soktukları atari salonu, kitapçı gibi yerlerde vakit geçirmeye başladı. Öğrencileri tek tek bulup onlara kendilerine saygı duymaları gerektiğini anlatıyor, sıfırdan başlamaları için onlara yeni bir şans sunuyordu. Bunu o kadar ısrarla yaptı ki, ona Bay İkinci Şans demeye başladılar, hatta hakkında bir televizyon belgeseli çekildi. Kitaplar yayımlayıp etki alanını geliştirmeye, daha fazla öğrenciye ulaşmaya çalıştı. Ne dediniz? Hepsini geçen hafta televizyonda izlediniz demek... Efendim? Haklısınız, önemli bir noktayı atladım. Geçen sene sonunda, Sakuranomi otuz üç yaşına basmak üzereyken, doktoru ona birkaç aylık ömrü kaldığını söyledi. Fakat o kendisi için üzülme yerine kalan zamanını öğrencilerine adamaya karar verdi. Bunun üzerine yeni bir lakap taktılar ona: Aziz. Siz bu konuyu iyi biliyorsunuz sanırım Bay Abe. Efendim? Sakuranomi'yi ve yaptıklarını beğeniyor muyum? Onun gibi olmak ister miyim diye mi soruyorsunuz? Zor sorular bunlar. Hayatından ders almak istediğimi söyleyebilirsiniz sanırım, fakat yalnızca ikinci bölümünden.

Gerçi bazılarınızı nasıl etkilediğini görebiliyorum, bu da bir öğretmen olarak, özellikle onun gibi kendini mesleğine adanmış bir öğretmenle kıyaslayınca belli açılardan yetersiz hissetmeme neden oluyor. Dedğim gibi, öğretmenliğe başladığımda, elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. Öğrencilerimden biri derste sorun yaşarsa, ders planını boş verip öğrencilerimi sorunu birlikte çözmeye yönlendirirdim. Dersin ortasında dışarı çıkan bir öğrenci olursa dersi bırakıp peşinden giderdim. Fakat zamanla kimsenin mükemmel ol-

madığını anladım, özellikle de ben değildim. Genç bir insana öğretmen otoritesiyle bir şeyi yapmasını emrederseniz, sorunu çözmek yerine derinleştirebilirsiniz. Öğrencilerimi benim gibi düşünmeye zorlamanın bir tür kendini beğenmişlik, aptallık olduğunu hissetmeye başladım. Saygı duymam ve yardım etmeye çalışmam gereken insanlara küçümseyici davranmaya başladığımdan kaygı duydum. İzin döneminden sonra, burada, S Ortaokulu'nda çalışmaya başlayınca kendime birkaç yeni kural koydum: Öncelikle, öğrencilerime her zaman nazikçe hitap etmeye, bey ve hanım demeye karar verdim. İkincisi, onlara eşitlerim gibi davranacaktım. Bunlar size önemsiz şeyler gibi gelebilir ama kaç öğrencinin değişikliği hemen fark ettiğini bilerseniz şaşardınız.

Neyi fark ettiler diyeceksiniz? Saygı görmenin nasıl bir his olduğunu anladılar. Çocuklarına kötü muamele eden ebeveynleri o kadar sık işitiyoruz ki insan bütün çocukların evde eziyet gördüğünü sanacak hale geliyor. Oysa gerçekte günümüzde çocukların çoğu şımartılıyor. Anneleriyle babaları ders çalışmaları, yemek yemeleri için onlara yalvarmak zorunda kalıyor. Çocuklar belki de bu yüzden saygısız davranıyor, yetişkinlerle yaşlılarıyla konuşur gibi konuşuyorlar. Bazı öğretmenler bunu cesaretlendiriyor bile; öğrencilerin lakap takmasını ya da derste saygısızca hitap etmesini övünme vesilesi sayıyorlar.

Ne de olsa televizyonda gördükleri bu, dizilerde öğrencilerine “arkadaş gibi davranan” popüler öğretmenler anlatılıyor hep. Dizilerde nasıldır bilirsiniz: Popüler bir öğretmen sınıflarından biriyle anlaşamaz ama aralarındaki çatışmadan derin bir güven ilişkisi doğar. Jenerikler akmaya başladığında, okulun geri kalanı ve diğer sınıflar yok olmuş gibidir, öğretmen yalnızca bir grup haylaz öğrenci için oradadır sanki. TV öğretmeni ders sırasında bile kişisel hayatından söz eder, öğrencilerin en derin duygularından konuşulur. Bunları dinle-

mek istiyor musunuz? Evet, elbette istiyorsunuz. Neyse, sonra ciddi öğrencilerden biri hayatın anlamını sorgular ve... Sohbet bu minvalde devam eder. Finalde, ciddi öğrenci sorun çıkaran öğrenciden duyarsız davranışları için özür diler. Televizyonda gösterilen böyle olabilir, peki ya gerçek hayat? Aranızda dersi bölüp anlatmak isteyeceği sorunları olanlar var mı? Sürüden ayrılan kuzulara çok fazla vurgu yapılıyor. Ben şahsen baştan sorun yaratmayan ciddi öğrencilere daha fazla saygı duyuyorum. Ama bu tür çocuklara ne TV dizilerinde ne gerçek hayatta başrol veriliyor. Sırf bu yüzden iyi öğrencilerin beyhude yere çaba harcadığından kuşkulanabiliyor insan.

Öğrenciyle öğretmen arasında güven ilişkisi oluştuğunu söylerler. Öğrencilerim cep telefonu kullanmaya başladıklarında, “Ölmek istiyorum” ya da “Yaşamam için sebep kalmadı” gibi yardım çağrısı mahiyetinde mesajlar alır oldum. Genelde gecenin bir yarısında, sabahın ikisinde üçünde gelen bu mesajları görmezden gelmek istediğim oldu, itiraf edeyim. Ama bunu yapamadım elbette. Bu, aramızdaki “güven ilişkisine” ihanet olurdu.

Tabii öğretmenler daha tehditkâr mesajlar da aldılar. Genç bir erkek öğretmenin telefonuna yardım isteyen bir mesaj gelmişti. Mesajı gönderen, arkadaşının başının dertte olduğunu yazıyor, şehir merkezindeki şaibeli bir otele gelmesini istiyordu. Daha dikkatli olması gerekirdi ama toy ve dürüst bir insan olduğundan yardıma koştu öğretmen. Sonunda bu şaibeli yerde kızla fotoğrafları çekildi. Ertesi gün kızın ailesi okula geldi, olaya polis dahil edildi ve büyük bir skandala dönüştü. Öğretmen arkadaşları genç adamın kandırıldığını biliyorlardı elbette. Biliyorduk, çünkü bize transgender olduğunu söylemişti, yani erkek bedeniyle doğmuştu ama aslında kadındı. Bu koşullar altında bile gerçeği açıklamaya gerek duymadık. Ancak genç adam onurunu koruma-

ya kararlıydı; sonunda durumu öğrencilerine ve ailelere açıkladı. Bütün bu trajedi ve öğretmenin uğradığı felaketin nedeni, derste konuşan bir öğrencinin susması istendiği için incinen duygularıydı.

Efendim? Öğrenci cezalandırıldı mı diye soruyorsunuz. Elbette hayır. Aksine, öğretmen ve okul suçlandı; etkiye açık genç insanları cinsel sapkınlarla aynı ortama nasıl sokabilirlerdi? Ya da eşcinsellerle... Hatta benim gibi bekâr annelerle? Annesiyle babası kızın okulda yaptıklarını görmezden geldiler, okulu suçladılar, sonunda da kazandılar. Gerçi şu durumda kaybedenlerden ve kazananlardan söz etmek uygun düşmez. Öğretmen mi? Geçen yıl görev yeri değiştirildi, başka bir okulda ders veriyor, kadın kimliğiyle.

Aşırı bir örnek oldu, biliyorum ama bu tür suçlamalar sık yapılıyor ve erkek öğretmenler suçsuzluklarını kanıtlamakta zorlanıyorlar. Anlattığım olaydan beri, burada yeni bir kuralımız var, yardım isteyen öğrencinin yanına yalnız hemcinsi olan öğretmenler gidiyor. Bundan ötürü her sınıfın iki erkek iki kadın öğretmeni var. Erkek öğrencilerden biri bir yerde onunla buluşmamı isterse, hemen A Sınıfı'ndan Tokura Öğretmen'e haber verir, yerime onu gönderirim; A Sınıfı'ndan bir kızın başına aynı şey gelecek olsa, Tokura beni arar. Fark etmediniz mi? Bunu ilan etmedik ama kendiniz anlarsınız sanmıştık.

Şimdi siz beyler, başınız derde girse beni aramaya değil değmeyeceğini düşündünüz, ne de olsa yerime Tokura Öğretmen gelecek. Efendim, Bay Hasegava? Evet, beden eğitimi dersinde bir sorunuz olmuştu, anımsıyorum. Büyük bir sorun demiştiniz ama her şey göz önünde bulundurulduğunda oldukça önemsiz bir sorundu sizinkisi. Aslına bakarsanız, içinizden birinin bana gerçekten ihtiyaç duyması yılda en fazla bir iki defa gerçekleşebilir bence. Ölmek istediğinizi söyleyen mesajlar, "hayatın değersiz olduğuna" bir şekilde inandığınız

anlardan birine denk gelmiş olmalı. Böyle anlarda, bencilce düşünme biçiminizden dolayı koca dünyada bir başınıza kaldığınızı hissediyor olabilirsiniz. Ancak ben ergenlik heveslerinize koşturmaktansa, bir gün başkalarının duygularını göz önünde bulunduran yetişkinler haline gelmeniz için çaba harcamayı yeğlerim. Örneğin gecenin bir yarısında başkasına mesaj atarken iki kez düşünen insanlar olmanızı tercih ederim. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umutsuz bir halde olan, abartılı bir şeyler yapmayı planlayan birinin bu durumu öğretmenine açıklayan bir e-posta atacağını hiç sanmam.

Yirmi dört saat öğrencilerini düşünen öğretmenlerden biri olmadığımı anlamışsınızdır. Benim için her zaman daha önemli biri vardı; kızım Manami. Bildiğiniz üzere, ben bekâr bir anneyim. Manami'nin babasıyla evlenmemizden kısa süre önce, hamile olduğumu öğrendim. Hamileyken evlenme düşüncesinden pek hoşlanmamıştık ama bebek sahibi olacağımız için çok sevinçliydik. Doğum öncesi bakımına başladım; nişanlım da evlilik belgeleri için gereken sağlık testine girdi. Test sonuçları korkunç bir hastalığı olduğunu ortaya çıkardı; düğünü erteledik. Hastalık yüzünden mi? Evet, nedeni buydu tabii. Kabullenmesi zor oldu mu? Öyle oldu, Bayan İsaka. Tabii bazı çiftler böyle durumlarda, biri hasta olsa da evlenirler. Sorunla birlikte yüzleşmek isterler. Siz olsanız ne yapardınız? Erkek arkadaşınız ya da kız arkadaşınız HIV virüsü taşıyor olsa? HIV, yani İnsan Bağışıklık Yetmezliği Virüsü; daha iyi bilinen adıyla AIDS. Ama çoğunuz bu konuyu yazın okumak üzere seçtiği romanlardan biliyor. Kitap raporlarınızda kitabın sonunda ağladığınızı yazıp durmuşsunuz, bunun üzerine ben de okudum. Başka bir kitap seçen az sayıda öğrencim için özetleyeyim: Fahişelik yaparken AIDS kapan ve sonunda ölen bir kızın hikâyesi.

Efendim? Hikâye bu kadar basit değil mi dediniz? Kadın,

romanın kahramanı, çok daha sempatikti, öyle mi? Bunu anlam, kitaptaki kıza sempati duydunuz, peki nişanlımın başına gelenleri anlattığımda neden irkildiniz? AIDS'li insanlara sempati duyuyorsanız, karşınızda duran öğretmenin HIV virüsü taşıyan biriyle birlikte olduğunu duyunca neden gerildiniz?

Özellikle siz çok gergin görünüyorsunuz Bayan Hamazaki, ön sırada oturduğunuz için olacak. Nefesinizi tutmanıza gerek yok, HIV havadan bulaşmaz. AIDS fiziksel temasla ender olarak bulaşır zaten; el sıkışmak, öksürmek, hapşırma, banyoyu, havuzu paylaşmak, aynı yemekten yemek, sivrisinek ısırığı ya da evcil hayvanlarınız yüzünden bulaşmaz. Genellikle, öpüşmeden bile bulaşmaz. Virüsü taşıyan biriyle bir arada yaşayarak AIDS kapamazsınız, hele virüsü taşıyan biriyle aynı sınıfta bulunduğunuz için hastalanmanız olanaksız; gerçi kitap bunları anlatmıyordu, biliyorum. Gerilmenize yol açtıysam özür dilerim ama hayır, ben de HIV virüsünü taşımıyorum. Bu kadar şaşırmış görünmeyin. HIV'in cinsel ilişki yoluyla bulaştığı doğru ama her seferinde bulaşacak diye bir kaide yok.

Hamileliğim sırasında test yapıldı ve HIV negatif olduğum anlaşıldı ama inanması zor olduğundan birçok kez test edildim. Çok daha sonra, cinsel ilişkiden kaynaklanan bulaşma oranlarını görünce neden kurtulduğumu anladım ama istatistiklerden ne kadar etkilendiğinizi bildiğimden bu orani size söylemeyeceğim. Merak ediyorsanız kendiniz bakarsınız.

Nişanlım, HIV virüsünü denizaşırı bir ülkede, hayatının aşırı sorumsuz, başına ne geleceğini umursamadığı bir döneminde kapmıştı. Geçmişinin bu bölümünü kabullenmekte zorlandım. HIV virüsü taşıyan bir erkekle evlenmek üzere olduğumu öğrenince şoke olmuşum, yinelenen testlere rağmen virüsü kaptığımdan korkuyordum. Kapmadığımdan emin olunca, karnımdaki bebek için endişelenmekten uyuyamaz oldum. Nişanlıma saygımı yitirmedim ama yaptıkla-

rı için ondan gerçekten nefret ettiğim oldu. O da bunu hissediyordu. Sürekli özür diliyor, bebeği doğurmam için yalvarıyordu. Gerçi hamileliği sonlandırmak aklıma bile gelmemişti zaten. Siyasi yönüyle ilgilenmiyordum ama bana cinayet gibi geliyordu.

Nişanlımın da, AIDS olduğunu öğrenince kendine acımak yerine çaba gösterdiğini belirtmeliyim. Geçmişteki eylemlerinin sonuçlarına katlandığını biliyor, kendi durumu ile hata yapmadıkları halde virüsü kapalı hemofili hastalarının durumu arasında ayırım yapıyordu. Yine de, nasıl bir umutsuzluk hissettiğini tahmin bile edemeyeceğim.

Sonunda, bebeğimin de babasız büyümesini istemediğimden, ona evlenebileceğimizi, ikimiz de durumu anladığımız sürece sorunla baş etmenin bir yolunu bulacağımızı söyledim. Ama inatla beni reddetti. İradesi güçlüydü ve çocuğun mutluluğunu her şeyin üstünde tutmaya kararlıydı. HIV virüsü taşıyan insanlara karşı korkunç bir önyargı vardır Japonya’da; kanıt istiyorsanız, az önce virüsü taşıdığımı sandığınız anda nefeslerinizi nasıl tuttuğunuzu hatırlayın. Çocuk HIV negatif olsa bile, babasının AIDS olduğu öğrenildiğinde nasıl muamele görecekti? Aileler çocuklarının onunla görüşmelerini yasaklar mıydı? Okula gitme yaşı geldiğinde, diğer çocuklar, hatta öğretmenler, onu dışlar, bir sorun çıkabileceğini düşündükleri kafeterya ve spor salonu gibi yerlerden uzak tutmaya çalışırlar mıydı? Tabii babasız bir çocuğun da yüzleşmesi gereken önyargılar vardır ama bunlar o kadar da korkunç değildir ve çocuğun kabul görme şansı daha fazladır. Sonunda düğünü iptal etmeye karar verdik. Kızımızı yalnız başıma büyütecektim.

Manami doğumdan sonra test edildi ve HIV negatif olduğu anlaşıldı. Ne kadar rahatlardım bilemezsiniz. Ona en iyi şekilde bakmaya, her şeyden korumaya ve bütün sevgimi vermeye karar verdim. Öğrencilerin mi, yoksa kızın mı daha

önemli diye sorsanız, bir an bile düşünmeden kızım derdim. Tabii bu çok doğaldı.

Manami bana babasını yalnızca bir kez sordu. Ona babasının çok çalıştığını, gelip onu göremeyeceğini söyledim. Aslında doğrudu da. Manami'nin babası olma hakkından feragat eden nişanlım çalışmaya adamıştı kendini. Ama nihayetinde, yaptığı fedakârlık anlamını yitirdi.

Manami artık bizimle değil.

Manami bir yaşına girince, onu kreşe verip öğretmenliğe döndüm. Şehirde kreşler akşamın geç saatlerine kadar açıktır ama burada, taşrada, en fazla altıya kadar açık kalırlar. Bu yüzden yarı zamanlı iş arayan yaşlılara hizmet veren bir servis buldum ve burada Bayan Takenaka'yla tanıştım. Okulun yüzme havuzunun hemen arkasında oturuyor. Evet, Muku adlı büyük kara köpeğin olduğu evde. Bazılarınız öğle yemeğinizden kalanları parmaklıkların arasından Muku'ya vermiştir eminim.

Kreş her gün saat dörtte kapandıktan sonra, Bayan Takenaka, Manami'yi alıp ben işten dönene kadar onunla ilgileniyordu. İkisi birbirini pek sevmişti. Manami Bayan Takenaka'yı pek seviyor, onu Nine diye çağırıyordu. Muku'yu da çok seviyor, onu besleme görevini gururla yerine getiriyordu. Bu düzenimiz üç yıl kadar sürdü ama sonra Bayan Takenaka hastalandı ve hastaneye kaldırıldı.

Çok yakın olduğumuzdan, birkaç hafta hastalandı diye yerine birini bulmak istemedim, bundan ötürü Bayan Takenaka iyileşene kadar Manami'yi kreşten kendim almaya karar verdim. Onu saat altıya kadar tutmayı kabul ettiklerinden genelde okuldaki işlerimi toparlamaya vaktim oluyordu. Ama çarşambaları fakülte toplantımız daha uzun sürüyordu ve kızımın beni burada, hemşirenin odasında beklemesi gerekiyordu. Bayan Naito ve Bayan Matsukava, siz sık sık

onunla oynamaya giderdiniz, öyle değil mi? Bunun için size minnettarım. Birlikte geçirdiğiniz akşamüstlerini çok sevdi. Ona en sevdiği çizgi film karakteri Ponpon Tavşan'a benzediğini söylemişsiniz. O kadar çok sevinmişti ki anlatamam.

Lütfen ağlamayın, kızlar. Bunlar mutlu anılar.

Manami tavşanları çok seviyordu, yumuşak ve pofuduk şeylere bayılıyordu, dolayısıyla Ponpon Tavşan'a da. Gerçi Japonya'da küçük kızların çoğu böyle, hatta lisedekiler bile. Bütün eşyaları, sırt çantası, mendilleri, ayakkabıları, çorapları, o tavşanın resimleriyle süslüydü. Sabahları Ponpon Tavşan tokalarıyla kucağıma tırmanıp saçını tavşan kulakları gibi toplamamı isterdi. Hafta sonu alışverişe çıktığımızda mutlaka gözlerinin neşeyle parlamasına sebep olan Ponpon Tavşanlı bir ürün bulurdu.

Manami'nin ölümünden bir hafta kadar önce, bir alışveriş merkezine gitmiştik. Vitrinler Sevgililer Günü için çikolatalarla doluydu. Manami bir vitrinde Ponpon Tavşan şeklinde paketlenmiş bir çikolata gördü ve onu almamı istedi tabii. Ancak alışverişe çıktığımızda yalnızca bir şey alabileceğine dair bir kuralımız vardı. O gün ona üzerinde Ponpon Tavşan olan bir kazak almıştım; öldüğü gün üzerinde olan pembe kazak. Çikolata tavşanı bir dahaki sefere alacağımızı söyledim ve onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Normalde sesini çıkarmadan beni takip ederdi. Ama o gün nedense başka türlü davrandı. Dükkânın ortasında yere oturup ağlamaya başladı. Kazağı istemediğini, çikolatayı almamı söyledi. Ama kuralımız belliydi, böyle davranmasına izin veremezdim. Çikolatayı başka bir gün tek başıma alıp Sevgililer Günü'nde ona veririm diye düşündüm. Kuralımızı hatırlattım, uslu durmasını istedim. Çocuğu şımartmakla sevmek arasındaki farkı bilen bir anneydim. Tam o sırada, Bay Şitamura çıkageldi. Başından beri bizi izliyordunuz sanırım, çünkü size sorulmadan fikrinizi söylediniz. Manami'ye 700 yen

tutarında bir şeyi almamakta ısrar etmemi saçma bulmuştunuz. Neyse ki yerde kriz geçiren Manami sizi görünce utanıp toparlandı, ayağa kalktı. “Tamam” dedi minik yanaklarını şişirerek, “ama gelecek sefere kesin alıyorum çikolatayı.” Sonra size gülümsedi, el salladı ve oradan ayrıldık.

Tabii onu Sevgililer Günü’nden önce kaybettim; o gün o çikolatayı almadığım için her gün pişmanlık duyuyorum.

Fakülte toplantısı altıdan hemen önce bitti. Okul hemşiresi de toplantıdaydı, ofisi boştu. Ama siz kızlar Manami’ye bakmak için sık sık gönüllü olurdunuz. O da sıkıldığından ya da yalnız kaldığından şikâyet etmezdi, toplantı bitene kadar sabırla beni beklerdi. Ama o gün ofiste değildi. Tuvalete baktım, orada da yoktu. Okul sonrası etkinlikler bitmek üzereyken, bazılarınızı kulüp odalarında bulmak için yanınıza gelmiş olabileceğini düşündüm kızlar, böylece okulun içinde onu aramaya başladım. O noktada fazla endişeli değildim. Bayan Naito ve Bayan Matsukava’ya rastladım. Onunla oynamak için saat beşte hemşirenin ofisine gittiğinizi ama Manami’yi orada bulamadığınızı söylediniz. O gün okula gelmediğini sanmıştınız. Sonra onu aramama yardım ettiniz.

Hava kararmıştı ama okulda hâlâ birileri vardı; orada bulunan herkes kızımı aramama yardım etti. Bay Hoşino, onu siz buldunuz, beysbol antrenmanından sonra. O gün onu görmediğinizi ama bir seferinde havuz yönünden geldiğini gördüğünüzü söylediniz; benimle birlikte onu aramak için havuz kenarına gittiniz. Kış ayları olduğundan kapı zincirliydi, bu yüzden parmaklıkların üstünden tırmandık. Ama zincir, Manami gibi ufak tefek bir çocuğun kapı arasından geçmesine izin verecek kadar gevşekti. Yüzme dersleri bitmiş olmasına rağmen, havuz doluydu. Su koyu renkte ve bulanıktı, ekstra yangın önlemi olarak boşaltılmamıştı.

Manami’nin bedeni havuzun üstünde yüzer haldeydi. Onu elimizden geldiğince çabuk çıkardık ama bedeni buz kesmiş-

ti, kalbi durmuştu. Adını tekrarlayıp kalp masajı yaptım. Olayın yarattığı şoka rağmen, Bay Hoşino hemen diğer öğretmenleri çağırmaya gitti. Manami hastaneye götürüldü, burada ölü olduğu açıklandı. Ölüm nedeni boğulmaydı. Saldırıya uğradığına dair hiçbir ipucu olmadığından, polisler kazara havuza düştüğüne karar verdiler.

Manami'yi bulduğumuzda hava kararmıştı, korkunç üzgündüm. Dolayısıyla nasıl oldu da fark ettim bilmiyorum ama, Bayan Takenaka'nın bahçesini havuzdan ayıran parmaklıkların arasında Muku'nun burnunu gördüm. Polis, araştırmaları esnasında orada ekmek kırıntıları buldu. Manami'nin kreşinde öğlen verilen ekmeğin aynısıydı. Öğrenciler, Manami'yi havuza doğru giderken gördüklerini söylediler, her hafta köpeği ziyaret ediyordu. Bayan Takenaka hastanedeyken Muku'ya komşular bakıyordu ama Manami bunu bilmiyordu. Belki de ekmek götürmezse Muku'nun aç kalacağını sandı. Öğrenirsem kendisini azarlayacağımdan endişelenmiş olmalı, bu yüzden oraya hep yalnız başına ve kimseye görünmemeye çalışarak giderdi. Bu küçük gezintilere şahit olan öğrencilere göre, on dakika sonra dönüyordu.

Tabii bunların hiçbirinden haberim yoktu. Beni beklerken ne yaptığını sorduğumda, yaramaz bir ifadeyle yüzüme bakıp siz kızlarla oynadığını söylerdi. Bir şeyler sakladığını anlayıp onu daha fazla sıkıştırmalıyım. Öyle yapsam, belki de havuza hiç gitmezdi.

Manami, yeterince ihtiyatlı davranmadığım için öldü. Bu olayın okulda yarattığı şok için de hepinizden özür dilerim. Bir ay oldu ama her sabah uyandığımda yanımda olduğunu sanıp elimi uzatıyorum. Gece yatağa yattığımızda hep bana sokulur, vücutlarımızın temas ettiğinden emin olmak isterdi. Hafifçe geriye çekilecek olsam bana doğru uzanırdı. Uzanıp elini tuttuğumda gevşeyip uykuya dalarlardı. Her sabah orada olduğunu düşünüp elimi uzattıktan sonra, ipeksi yanakları-

nı ve yumuşak saçlarını bir daha hissedemeyeceğimi anlayıp ağlıyorum.

Müdürle istifa edeceğimi söylediğimde kararımın Manami'ye olanlarla ilgisi olup olmadığını sordu; siz de biraz önce bunu merak ediyordunuz, Bayan Kitahara. Doğru, Manami'nin ölümü üzerine istifa etmeye karar verdim. Başka koşullar altında yaptıklarımı telafi etmek ve acımı unutmak için öğretmenlik yapmaya devam edebilirdim, bu da doğru. Peki neden istifa ediyorum?

Çünkü Manami'nin ölümü kaza değildi. Bu sınıftaki öğrencilerden biri tarafından öldürüldü.

Toplumda belli konularda yaş sınırlaması olması hakkında ne düşünüyorsunuz, merak ediyorum. Örneğin alkol ve sigara alabilmek için kaç yaşında olmalısınız? Bay Nişio? Doğru, yirmi. Bu kuralları bildiğimize memnun oldum. Yirmi yaşında reşit oluruz. Yılbaşında çok içip kendilerini rezil eden yirmi yaşındaki gençleri haberlerde görüyoruz.

Bu genç insanların işaret verilmiş gibi hayatlarının tam da bu döneminde aşırı alkol tüketmesi tuhaf görünebilir, onları kaydetmek için çıkagelen TV kameraları da gençleri cesaretlendiriyor gerçi. Ancak şu da doğru ki, insanlara yirmi yaşına dek içmeyi yasaklamasaydık bu manzarayla da karşılaşmayacaktık. Toplumun yirmi yaşında alkol tüketmeye izin vermesi, bu yaştan itibaren herkesi içki içmeye veya sarhoş olmaya teşvik ettiği anlamına gelmiyor. Yine de, yasal içki içme yaşı, insanların bu yaşı geçince içki içmezlerse bir şeyleri kaçırdığını düşünmesine neden oluyor. İçki içmeyi sevmeseler de böyle düşünüyorlar. Ancak yaş sınırının belli amaçları olduğunu da düşünüyorum; sınır olmasa, bazılarınız ortaokulda bile sınıfa sarhoş gelmeye kalkabilir. Bazılarınızın yasayı umursamadığını ve şimdiden içki içmeye başladığını da tahmin ediyorum, belki bir amcanızın ya da yaşıca

büyük bir arkadaşınızın teşvik etmesi üzerine yaptınız bunu. Dolayısıyla insanların kendi etik değerlerini oluşturup koruyabileceğini düşünmek fazla idealistlik oluyor.

Ne demek istediğimi açıkça anlatamadım sanırım. Belki de size anlatmaya çalıştıklarımı anlamıyorsunuz.

Ya da katilin kim olduğunu düşünmekten başka bir şeye dikkatinizi veremiyorsunuz. Bu türden bir suçu işleyebilecek biriyle aynı sınıfta olduğunuzu düşününce biraz ürküyorsunuz belki, ama merakınızın daha şiddetli olduğunu sanıyorum. Yüz ifadelerinizden, bazılarınızın katillerin kim olduğunu tahmin ettiğini, bazılarınızın bunu zaten bildiğini anlıyorum. Yine de burada size bunları söylerken katillerin sakince yerlerinde oturabilmesi beni çok şaşırttı.

“Şaşırttı” doğru sözcük değil belki. Aslında hiç şaşırmadım desem daha doğru olur. Çünkü iki katilden birinin, adını herkese duyurmak istediğini biliyorum. Az önce yaptıklarını bildiğimi söylediğim zaman yüzü bembeyaz olan diğer katil şimdi bayılacak gibi görünüyor. Kaygılanmayın. Adlarınızı burada, bütün sınıfın önünde açıklamayacağım.

Çocuk mahkemeleri yasasını hepiniz duymuşsunuzdur, öyle değil mi?

Bu kanun hazırlanırken, ergenlerin pek çok açıdan olgunlaşmadıkları için yetişkin sayılamayacağı düşüncesi gözetildi. Gerekli görüldüğünde, suç içleyen çocukları aileleri değil, devlet rehabilite edecekti. Benim gençliğimde, yasaya göre suç işleyip on altı yaşından küçük olan bir çocuk, cina yet işlemiş olsa bile Aile Mahkemesi'ne çıkarılıyor ama genellikle çocuk hapisanesine gönderilmiyordu. Çocukların saf ve masum olduğu düşüncesi günümüzde geçerliliğini yitirdi. 1990'larda, on dört-on beş yaşlarında çocuklar en korkunç suçları işlemeye başladı. Çok küçüktünüz ama Kobe'deki korkunç olayı biliyorsunuzdur: Kendisi de hâlâ çocuk sayılan genç bir adam, başka çocukları öldürdü, birinin başı-

nı gövdesinden ayırdı. Katilin tehditkâr notlarında kullandığı takma adı söylersem hepiniz neden söz ettiğimi anlarsınız sanıyorum. Bu ve benzeri vakalardan sonra çocuk ceza hukuku üzerine tartışmalar başladı, 2001 Nisan ayında yeni bir kanunla cezai sorumluluk yaşı on altıdan on dörde indirildi.

Ama çoğunuz on üç yaşındasınız. Peki, o halde yaş ne anlama geliyor?

Daha yakın tarihli başka bir olayı anımsayacaksınız, geçen yıl bir ailenin zehirlendiği olayı. Ailesini zehirleyen kız sizin yaşınızda, on üç yaşındaydı ve orta bire gidiyordu. Yaz tatilinde ailesinin yemeklerine bir tür zehir karıştırmaya başladı, kurbanlarında gözlemlediği değişiklikleri blog sayfalarında paylaştı. Kullandığı zehrin etkilerinden memnun kalmayınca yemeklere potasyum siyanür katıp annesini, babasını, büyükannesini ve dördüncü sınıfa giden küçük erkek kardeşini öldürdü. Bloguna yazdığı son cümleyi anımsarsınız: “Siyanür işe yaradı!” Haftalarca televizyon ve gazete haberlerindeydi. Haklısınız, Lunacy Olayı diyorlardı bu toplu cinayete. Roma mitolojisinde Luna ay ya da ay tanrıçası demektir. *Lunacy* sözcüğü “delilik” veya “psikoz” halini anlatmak için kullanılır veya “aptalca davranışları.” TV ve gazeteler, kızın blogunda kullandığı bu sözcüğü çok sevdiler, sürekli kullandılar. Kişilik bölünmesi olduğu bile yazıldı bir ara; yoksa sessiz, genç bir öğrenci kız nasıl çıldırmış bir ay tanrıçasına dönüşsün?

Medya, olayı sirke çevirdi. Bazılarınız kızın başına gelenleri, nasıl bir ceza aldığını da hatırlarsınız. Bütün haberlere ve vakaya verilen süslü ada rağmen reşit olmadığı için kimliği açıklanmadı, basına fotoğrafları yansımadi. Yalnızca işlediği suçla ilgili abartılmış haberler ve karanlık zihnine ilişkin spekülasyonlar dinledik, sonra olay gerçekler açığa kavuşmadan unutuldu.

Bu tür gazetecilik, kamuoyunu bu şekilde bilgilendirmek yeterli geliyor mu sizlere? Tek yaptıkları, böyle insanlıktan

uzak bir suçlunun varlığını gençlerimizin zihnine yerleştirmek oldu. Akılsızca işlenen bu türden suçlara tapınma derecesinde hayranlık duyan zavallı birkaç kişiyi de cesaretlendirmiş oldular. Reşit olmayan suçluların adlarını ve fotoğraflarını yayımlamıyorsa, işledikleri suçun reklamını yapar gibi süslü lakaplar da takmamalıyız onlara. Blog yazılarında kendine “Lunacy” diyor ama basında adı “A.” olarak geçiyor. “Lunacy”yi kaldırıp yerine “Zavallı” veya “Aptal” yazmalılar bence. Aynı şekilde, Kobe’deki olayda da zavallı çocuğun notlarındaki saçma sapan süslü isimlere gülüp geçmeliydik.

Lunacy lakabını kullanan kızı hayal etmeye çalışan insanların gözlerinin önüne ne geliyor acaba? Bir düşünün. Güzel bir genç kadın kendine deli der mi? Kanunen reşit olmayan birinin fotoğrafını yayımlayamıyorsanız, neden insanların güzel birini hayal etmesine izin veriyorsunuz? Neden bu kişinin nasıl biri olduğunu göstermiyorsunuz? Cezalandırmak yerine onları korumaya alıp üzerlerine titrersek, bencilliklerini beslemiş olmaz mıyız? Başka aptal çocuklar onları idealize etmez mi? Hepsinden öte, bir çocuk böyle bir suç işlediğinde, olayı sessizce çözmek ve ona yaptığı eylemin ciddiyetini kesin olarak aktarmak yetişkinlerin görevi değil mi? Lunacy denen bu kız birkaç yıl ıslahevinde kaldıktan sonra belki bir özür mektubu yazacak, sonra toplum içine salınacak ve cinayet işleyip ceza almadığını bilerek yaşayacak.

Belki bilmiyorsunuz ama olaydan sonra en çok eleştirilen kişi kız değil, okuldaki fen öğretmeni olmuştu. Ona T diyelim. T, öğrencilerinin akademik başarısına odaklanmış titiz bir öğretmendi ve birkaç kez fen derslerinin güvenlik önlemleri yüzünden yeterince iyi işlenemediği, sınıfta yalnızca en basit zararsız deneylere izin verildiği için okul yönetimine şikâyetinde bulunmuştu.

Onu tanıyor muydum? Aslına bakarsanız, olayın ortaya çıkmasından birkaç gün sonra, Ulusal Ortaokullar Fen

Yarışması'nda kendisiyle sohbet etme imkânım olmuştu. Öğrenci T'ye defterini sınıfta unuttuğunu söylemiş, almak için izin istemişti. O esnada bir veliyle görüşmekte olan öğretmen, kızın iyi bir öğrenci olduğunu bildiğinden anahtarlarını hiç düşünmeden ona vermişti. Sonradan kızın zehir kokteylindeki maddelerin çoğunu internetten veya yerel eczaneden satın aldığı ortaya çıksa da, potasyum siyanürü okuldan aldığı anlaşılmıştı. Böyle tehlikeli bir maddeyi kilitli de olsa sınıfta bulundurduğu için bütün eleştiri okları T'ye yönelmişti.

Bu kadarla kalmadı. Onun kızı kandırdığı, bu işi yapmaya cesaretlendirdiği yönünde söylentiler dolaşmaya başladı ve işine son verildi. Medyanın ilgisi artık sönse de, T olayın etkilerini hâlâ yaşıyor. Bunca olayla baş edemeyen karısı sinir krizi geçirip hastaneye yattı, annesinin soyadını alan küçük oğul da teyzesiyle yaşıyor. Bu olaydan kısa süre sonra, okul yönetimi biz fen öğretmenlerinden yasaya tabi veya tehlikeli tüm maddelerin envanterini istedi.

Aslında, potasyum siyanüre bir ortaokul laboratuvarında ihtiyaç duyulmaz. T'nin maddeyi neden sınıfta tuttuğuna dair bir açıklaması vardır herhalde. Ama bu durumda anahtarı öğrenciye teslim etmesinin eleştirilmesini anlıyorum. Burada, okulda potasyum siyanür yok ama birini öldürmek için kullanılabilecek başka şeyler var. Kimya dolabının anahtarını öğrencilerin ulaşamayacağı bir yerde tutuyoruz ama birileri kapının camını kırmayı göze alsa neler olur kim bilir? Bütün tehlikeli kimyasal maddeleri eleseniz bile, kafeteryadaki bıçaklar ve atlama ipleri var. O iplerle birini boğabilirsiniz. Üzerinizde bıçak olduğunu bilsek dahi, biz öğretmenlerin ona el koyma hakkı yok. Bıçağı sınıf arkadaşlarınızdan birinin canını yakmak için getirmiş olabilirsiniz ama kendinizi korumak için taşıdığınızı söylediğinizde yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Endişelerimizi yönetime bildirdiğimizde “daha ihtiyatlı” olmamızı tavsiye ediyorlar. Bıçağınızı yalnızca

birini yaraladığınızda veya bir kaza çıktığında alabiliyoruz. Fakat o zaman geç kalınmış oluyor, bıçağı bildiğimiz halde trajediyi önleyemediğimiz için yine biz eleştiriliyoruz. Burada suç kimin? Tedbirsiz öğretmenlerin mi gerçekten?

Manami'nin ölümü benim suçum muydu? Ne yapabilirdim ben?

* * *

Manami'nin cenazesine yalnızca yakınlarımız katıldı, sessiz bir tören olmasını istedim. Bazılarınızın gelmek istediğini biliyorum, davet edemediğimiz için özür dilerim. Bir yandan ona veda etmek isteyen herkesin orada olmasını istiyordum, diğer yandan önemli olanın babasının veda etmesi olduğunu biliyordum. Bir kez tanışmışlardı, geçen yılın sonunda. Bir akşam Manami'yle televizyon seyrederken, parmağını ekrana uzattı.

“Dün bu adamla tanıştım” dedi. Kalbim duracak sandım. Ne demek istediğini sorunca, adamın anaokulunun parmaklıklarına geldiğini, salıncakta sallanırken kendisini izlediğini söyledi. Elini sallayıp yanına gelmesini işaret etmiş, Manami de gitmişti. Adamın, adını bilmesine şaşırılmıştı. Sonra adam ona mutlu olup olmadığını sormuştu. Evet deyince, gülümseyip “Memnun oldum” demiş, sonra gitmişti.

O adamın Manami'nin babası olduğuna eminim. Anaokulunun güvenliği yakın zamanda artırılmıştı, parmaklıkların önünde bekleyen mahalleli bile sorguya çekiliyordu. Gerçi Manami'nin babası kuşku çekmezdi. Biriyle karşılaştı bile bir bahane uydurabilirdi, onu görür görmez ünlü bir öğretmen olduğunu anlayıp içeri davet ederlerdi zaten.

Manami'nin başına gelenleri dinledikten sonra, babasının nasıl olduğunu merak etmeye başladım. Ayrıldığımızdan beri ilk kez, beş yıl sonra onu aradığımda AIDS virüsünün et-

kisini göstermeye başladığını öğrendim. Okuduğunuz kitap-taki karakter hemen hastalanmıştı ama gerçekte virüsün genellikle beş ila on yıl arasında bir kuluçka dönemi vardır. Bu kez on dört yıl etkilerini göstermemişti ve bu oldukça uzun bir süreydi anladığım kadarıyla. Bunları anlattığı zaman ne diyeceğimi bilemedim ama yanıt vermeme fırsat kalmadan bir daha Manami'yi görmeye kalkmayacağına söz verdi. Konuşması televizyondaki enerjik adamdan çok farklıydı. Sö-mestrde bizimle birlikte tatile gitmek isteyip istemeyeceğini sordum. Ölen bir adama acıdığım için yapmadım bu teklifi; gerçek bir aile gibi birlikte zaman geçirmek istedim. Ama ay-nı cansız ses tonuyla teklifimi reddetti.

Manami'ye ilk kez kızımız öldükten sonra sarıldı. Manami'nin öldüğü günün akşamı benimle birlikte cenazesinin başında oturdu, onu kucakladı, ağladı ve geçmişteki günahları için kendini suçladı. Gözyaşları kurur derler ama bize öyle olmadı. Gözyaşlarımız tükensin diye boşuna bekledik, birlikte geçirmediğimiz her an için acı pişmanlıklar duyduk.

Bu akşamüstü size çok fazla pişmanlık anlattım.

Cenazeden sonra evimize ziyaretçiler doluştu. Manami'nin anaokulu öğretmenleri, sınıf arkadaşları ve başkaları. Geleneksel taziye parasını getirmelerini istemedik, onun yerine Ponpon Tavşan oyuncakları ve şeker getirip Manami'nin fotoğrafının önüne koydular. Kızımın en sevdiği tavşanla çevrelenmiş olarak daha rahat uyuduğuna eminim; en azından kendime böyle söylüyorum.

Bayan Takenaka geçen hafta hastaneden çıkar çıkmaz ziyaretime geldi. Manami'nin ölümü üzerinden tam bir hafta geçmişti. Evimizdeki sunağın önünde diz çöktü, ağladı, Manami'nin ruhundan özür diledi. Yerel gazetelerde, Manami'nin bir köpeği beslemek için havuza yaklaştığını okumuştu ve bu yüzden de Manami'nin ölümüyle ilgili kendini suçluyordu, mahvolmuştu. Olay okulda gerçekleştiğinden ve o sı-

rada bitkin düştüğümden gazetede yayımlanmadan önce haberi kendim okumalıyım ama bunu okul müdürüne bıraktım. Bayan Takenaka'nın halini görünce buna da pişman oldum. İşte yine başka pişmanlıklar.

Bayan Takenaka, evindeki Manami'ye ait eşyaları bir çantaya koyup bana getirmişti. Yedek bir giysi, iç çamaşırı, yemek çubukları, kaşığı, birkaç küçük oyuncak. Acı verici anılara dönüşen bu tanıdık eşyalardan birini daha önce görmemiştim: Ponpon Tavşan'ın başı şeklinde, yumuşak kadifeden yapılmış fermuarlı bir kese. Manami'nin dükkânda istediği çikolatanın kabıydı bu. Çikolatayı ona almamıştım, peki Bayan Takenaka'nın çantasında ne işi vardı? Bayan Takenaka veya başka birisi ona bir şey verdiği zaman, Manami mutlaka bana söylerdi. Bir şeker parçası bile olsa. Bayan Takenaka, kesenin Muku'nun kulübesinden çıktığını söyledi, bu yüzden yer yer parçalanmıştı zaten. Bayan Takenaka, Manami'nin yine de onu özleyeceğini düşünmüş, sunağa koymak üzere yanında getirmişti.

Manami'ye çok iyi baktığı için ona teşekkür ettim, iyileşmeden beni görmeye geldiği için minnettar olduğumu söyledim ve arabayla evine bıraktım. Muku, otlarla kaplı bahçede bir beysbol topuyla oynuyordu. Bayan Takenaka, topun herhalde okuldan geldiğini söyledi ama en iyi atıcı bile güvenlik ağlarıyla havuzu aşırıp topu onun bahçesine atamazdı. Okuldan sonra havuzu temizlemeye kalan öğrencilerin bazen havuz kıyısında beysbol oynadığını söyledi. Top herhalde onlarını. Okulda ufak kabahatler işleyenlere paydostan sonra havuzu temizleme cezası verilir, biliyorsunuz. Bu sınıftan bazılarınının geçen ay bu cezayı birkaç kez aldığını da ben biliyorum.

Manami o gün havuz kenarında yalnız mıydı? Bundan kuşkulanmaya başlamıştım. Eve dönünce, Ponpon Tavşan kesesini daha dikkatli inceledim. Gerçekten Manami'ye mi aitti? Öyleyse, kim almıştı onu? Keseyi kaldırınca, ağır oldu-

ğunu fark ettim. Fermuarını açınca, ince astarın altında metal bobine benzeyen bir şey gördüm. Ertesi sabah okula gidineceği iki öğrenciyi çağırıp ikisiyle de ayrı ayrı görüştüm...

Teneffüs zili çaldı, diğer sınıflar çıktı biliyorsunuz. Kulüp aktiviteleri olanlar, hazırlık dersi alanlar ya da gitmek isteyenler gidebilir. Çok hoş bir konu olmadığına farkındayım, zaten epeydir konuşuyorum. Bundan sonra anlatacaklarım daha da çirkin şeyler. Dinlemek istemeyenler gitmekte serbesttir. Giden yok mu? O halde hepiniz özgür iradelerinizle dinlemeye devam ediyorsunuz.

İki katile bundan sonra A ve B diyeceğim.

Bu okulda geçirdiği ilk aylarda A hiç dikkatimi çekmemişti. Gerçi sınıfındaki bazı çocukları etkilemeyi başarmıştı ama ben bunu bilmiyordum ve ilk dönem sınavlarından önce varlığını fark etmemiştim. Dersten yüz almıştı, bütün okulda sınavdan tam puan alan tek kişi olduğu için haberi diğer sınıflara da yayıldı. Çoğunuz onunla gurur duydunuz ama başka sınıflarda homurdananlar olduğunu öğrendim. Adına C diyeceğimiz bir başka öğrencinin şikâyeti bana ulaştı. C, A ile aynı ilkokula gitmişti ve A'nın "canlı" deneyler yaptığı için herkesten daha avantajlı olduğunu söylüyordu. Bunu duyunca rahatsız oldum ve C'yi konuşmak için laboratuvara davet ettim. Bildiklerini anlatmadan önce, kimseye bir şey söylememi istedi. Sonra, A'nın ilkokul son sınıfta yaptıklarını anlattı. Bulduğu sahipsiz kedileri ve köpekleri, İnfaz Makinesi adını verdiği bir cihazla işkence ederek öldürüyordu. Başlangıçta alçak sesle, önüne bakarak konuşan C anlattıkça açıldı. "Ölü hayvanların fotoğraflarını *internet sitesine koyuyor!*" dedi kendi yaptıklarıyla övünüyormuşçasına. A'ya ne kadar hayran olduğunu görünce ürperdim.

Ondan A'nın internet sitesinin adresini istedim; öğretmenler odasındaki bilgisayarda siteye baktım. Yalnızca şöyle bir mesaj vardı: "Yeni bir makine geliştiriliyor." A bura-

da okula başladığında ilkokulundan gelen dosyalarda bunlardan söz edilmiyordu. Yine de son sınıf öğretmenini aramadan edemedim. “Hayır, böyle şeyler duymadım. Ciddi bir öğrenciydi ve notları çok iyiydi” dedi bana. Sonraki haftalarda A’yı daha dikkatli gözlemeye çalıştım ama pozitif davranışlar sergileyen örnek bir öğrenciydi. Bir süre sonra onu zihnimin bir köşesine ittim. İsterseniz saf deyin bana ama başka meşguliyetlerim vardı.

Geçen haziran ortasında bir gün laboratuvarında dokuzuncu sınıfların fen sınavını hazırlıyordum. A beni görmeye geldi. Laboratuvar ekipmanlarını dikkatle inceledi, üniversitede ne öğrenimi gördüğümü sordu. Kimya eğitimi aldığımı söyleyince elektronik cihazlardan anlayıp anlamadığımı öğrenmek istedi. Fizik dersleri de almıştım ancak A’nın babasının elektronik malzemeler satan bir dükkânı olduğunu anımsayınca, onun kadar bilgili olmadığımı tahmin ettiğimi belirttim.

Bunun üzerine plastikten, fermuarlı bir bozuk para cüzdanı çıkardı. Her yerde bulabileceğiniz, masum görünümlü bir şeydi. Cüzdanı bana uzatıp, “Açın” dedi, “içinde bir sürpriz var.” İşin içinde bir iş olduğunu anladığımdan dikkatle aldım. Boyutuna göre biraz ağırdı, içinde bir şey olduğuna emindim. Bir örümcek ya da kurbağayla karşılaşmaya hazırlanıp fermuarın sapını tuttum ama o anda parmaklarım çarpıldı. Bir an statik elektrik olduğunu sandım ama yağmurlu bir haziran gününde bu mümkün değildi. Elimdeki cüzdana bakıp bunları düşünürken, A konuştu.

“Harika değil mi? Bunu yapmam üç ay sürdü.” Gururla konuşuyordu. “Yine de şok sandığım kadar güçlü değildi.”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Beni kobay olarak mı kullandın yani?”

“Ne olacak ki?” dedi sakince sırtarak. “İnsanlar kimya ve biyoloji deneyleri için ilaçlar yutup elektrik şokuna maruz kalmıyor mu sanki? Miktarı ayarladığınız sürece sorun çıkmaz.”

C'nin söylediklerini, A'nın yeni bir makinenin inşa edildiğini yazdığı internet sitesini hatırladım.

“Böyle tehlikeli bir şeyi neden yapıyorsun?” dedim. “Ne yapacaksın onunla? Küçük hayvanları mı öldüreceksin?” Parmaklarım hâlâ şoktan karıncalanıyordu.

A, şaşırmış görünmeye çalışan bir komedyen gibi abartılı bir jest yaptı. “Neden bu kadar alıngansın?” dedi. “Bunun ne kadar harika bir icat olduğunu göremediğine inanamıyorum. Unut gitsin. Değerini anlayacak birine gösteririm.”

O hafta fakülte toplantısında, A'nın fermuarı elektroşok veren bir cüzdan yaptığını anlatıp C'nin bana A hakkında söylediklerini aktardım. Ama statik şok gibi bir şeyden söz ettiğimi sandılar; müdür A'yı sertçe uyarıp daha ihtiyatlı olmamı söyledi. A'yı şikâyet etmek için değil, deneylerinin tehlikeli olabileceğini söylemek için ailesini de aradım ama annesi pek hoşlanmadı bundan.

“Bu konuda beni arayacak kadar boş vaktiniz olduğuna şaşırdım” dedi annesi. “Özellikle büyütecek bir çocuğunuz varken.”

Her gün A'nın sitesini kontrol etmeye başladım. İcadını başka birine göstereceğini söylerken internet sitesini kastettiğini sanıyordum. Ama sitede hâlâ aynı mesaj vardı.

Ertesi hafta A yeniden cüzdanla çıkageldi. Bu sefer kalın bir dosya ve imzalamamı istediği bir belgeyi getirmişti. Sınıfın arkasında posterı asılı olan Ulusal Ortaokullar Fen Yarışması'na katılım formuydu getirdiği kâğıt. Son katılım tarihi hazırlandı. Projelerin yaz tatilinden önce teslim edilmesi gerektiğinden, sınıfta bu konuda bir hatırlatma yapmıştım. A'nın, cüzdanıyla bu yarışmaya katılmak isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Başlık bölümüne, “Hırsızlık Önleyici Şok Veren Bozuk Para Cüzdanı” yazmıştı. Amaçlar bölümüne, “Kıymetli harçlığını hırsızlardan korumak.” Proje süpervizörünün adı ve im-

zası hariç formu doldurmuştu. Proje tasarımı bölümünde, kullananın açıp kapamasını sağlayacak bir güvenlik düğmesi eklediğini gördüm. Ayrıca tasarım ve üretim sürecinin ayrıntılı açıklamasına karmaşık şemalar eşlik ediyordu.

En sona, çözemediği sorunları yazmıştı, özellikle cüzdanın bir kez şok vermesinden şikâyetçiydi. “Kolej seviyesinde özel bilgilere” sahip olduğunda tasarımı geliştireceğini söylüyor ve formu bana aşırı çocukça gelen bir cümleyle bitiriyordu: “Ninem bile gönül rahatlığıyla kullanabilene dek icadımı geliştireceğim.” Evde bilgisayarı olduğunu bilmeme rağmen formu elle doldurmuştu, yani küçük bir ortaokul öğrencisi olduğunu anımsatmak için her fırsatı kullanmıştı.

“İcadım için yardım etmediğini biliyorum” dedi A, forma baktığımı görünce. “Ama birinin imzalaması gerekiyor, sen benim sınıf ve fen öğretmenimsin. Lütfen?” Forma bakıp duraksadığımı görünce, “Doğru saiklerle yaptım ettim bu cihazı” dedi. “Çocukların eşyalarını korumak için. Sense tehlikeli olduğunu söylüyorsun. Neden uzmanlar karar vermesin?” Bana meydan okuyordu, sanki savaş açıyordu. Sonunda o kazandı, ben kaybettim. “Hırsızlık Önleyici Şok Veren Bozuk Para Çantası” ortaokul seviyesi öğrenciler arasında Valilik Ödülü’nü aldı ve ulusal yarışmaya katıldı. Orada övgülere boğuldu, ortaokullar arasında mansiyona layık görüldü, yani ülke çapında en beğenilen üçüncü icat oldu.

Manami’nin ölümü hakkında gerçekleri öğrenmek için A’yı fen laboratuvarına çağırdım. O sırada, bu şekilde bir şeyler öğrenebileceğimi sanıyordum. Kendi suçluluk duygumla da başa çıkmaya çalışıyordum sanırım.

Akşamüstü, yüzünde masum bir sırıtişla yanıma geldi. Ponpon Tavşan kesesini ona gösterdim.

“Açsana, içinde bir sürpriz var” dedim onun bir süre önceki davetini tekrarlayarak, ama keseye dokunmayı reddet-

ti. Yazık oldu doğrusu. Çünkü keseyi geliştirmiş, şok kuvvetini şok tabancası kuvvetine getirmiştım. Çok zor değildi. Biraz araştıran herkes böyle bir şey yapabilir; asıl soru, neden yapmak isteyesiniz ki?

Onu neden yanıma çağırdığımı öğrenince, olanların hepsini gururlu bir tavırla anlatmaya başladı. Sanki bütün gün bu anı beklemişti. Bilim fuarına götürdüğü cüzdan, tahmin ettiğim üzere İnfaz Makinesinin prototipiydi.

İlk modeli tamamlayınca, atari oynadığı arkadaşları üzerinde denemişti. Etkilenmişlerdi ama A'ya yetecek ölçüde değil. Basit bir oyuncak değildi onlara gösterdiği. Başarısını takdir edecek kadar bilgili değillerdi, icadını takdir edecek birine göstermek istiyordu. O zaman bana gelmişti. Tepkim onu tatmin etmişti ama beni yanlış anlamıştı. Beni korkutan cüzdan değil A'ydı, onun dünyaya bakış biçimiydi. Ama cüzdanın beni korkuttuğundan emindi ve gitmeden önce beni kasten daha fazla kıskırtıp tekinsiz ününü öğretmenlere ve diğer öğrencilere yaymamı amaçladı. Yine yanılmıştı. Söylediğim gibi olayı rapor ettim ama anlattıklarım ile ilgilenen olmadı. A, icadını internet sitesinde ilan etmeyi de düşünmüştü ama anlaşılmayacağından korkuyordu. Bu yüzden onu gerçekten kıymetini bilecek insanlara ulaştırmak istedi.

Böylece icadını bilim fuarına gönderdi. Hakemlerin çoğu teknik üniversite profesörleriydi. A onların ölümcül icadından çok etkilenip icadı ve kendisini tehlikeli ilan edeceklerine emindi. Böylece umarsızca istediği ilgiye kavuşmuş olacaktı. Ama mahalli yarışmada icadının bu nedenlerle elenmesini istemiyordu, böylece çocuksu, yaşına uygun bir hava vermek için formu o şekilde doldurmuştu. Fakat işini o kadar iyi yapmıştı ki o ve icadı ulusal finallere rahatça ulaştılar.

Ulusal yarışmadaki hakemlerden biri, TV yarışma programlarına çıkan ünlü bir profesör, salonda icadının yanında duran A'ya ne kadar etkilendiğini söyledi. "Böyle bir şeyi ben

bile yapamazdım” dedi ona, kendisinin anlattığı kadarıyla. Suç Önleyici Şok Veren Cüzdan, çoğu yardımcı robotlar olan diğer cihazların yanında dikkat çekmişti.

Ama A olanları yine yanlış anladı. Teknik bilgisi övülüyor sandı. Bir çocuğun durumu bu şekilde yanlış anlaması normaldir. Olmak istediği tehlikeli kahraman değildi henüz ama yerel gazetelere röportaj vermek hoşuna gitmişti. Gazetede resmini görüp başarı hikâyesini okuyunca ben de rahatlamış hissettim. Tek istediğinin biraz ilgi görmek ve tanınmak olduğunu düşünüyordum. Bir miktar ilgi gördüğüne göre daha olumlu bir gelişim gösterebilirdi. Boşuna endişelenmiş olduğumu, her şeyin kendiliğinden yoluna girdiğini düşündüm.

Yazın son günlerinden birinde, yerel gazetede A’nın projesi ve bilim fuarı hakkında uzun bir makale yayımlandı. Ama aynı gün Lunacy Olayı haberlere yansıdı ve tüm manşetler bu haberi verdi. Sonraki günlerde, TV ve haftalık dergiler başka bir şeyden söz etmez oldu. A’nın başarısı ikinci dönemin ilk günü yapılan törende bütün okulun önünde tebrik edildi. Fakat ünlü profesör tarafından övülmesinden ve gazetede ki makaleden söz edilmedi. Herkes Lunacy Olayı’ndan bahsediyordu. Hakkında iyi şeyler söylenmesi A’nın umurunda mıydı? Kimse onu fark etmiyordu bile. Lunacy Olayı’nı bu kadar ilginç yapan neydi? Potasyum siyanür mü? Kız bu zehri icat etmemişti ki; zehirle insan öldürmekten daha kolay ne vardı? A kendi cinayet silahını icat etmişti. Bunun daha fazla ilgi çekmesi gerekmez miydi? Medya Lunacy öyküsünü tekrarlayıp durdu ve A İnfaz Makinesi üzerinde daha sıkı çalışmaya başladı.

* * *

B, okula başladığından beri arkadaş canlısı, sosyal bir çocuktü. Ebeveynleri ve kendisinden yaşça büyük ablaları tara-

findan yetiştirilen bir çocuktan bekleneceği üzere nazik ve iyi huyluydu. A'yla konuşmam bitince, benimle havuz başında buluşması için B'ye haber gönderdim. Tabii buluşma için seçtiğim yer nedeniyle niyetimi anlayıp beni evine davet etti. Eve gittiğimde, B annesinin de hazır bulunmasını istedi. Annesi beni gördüğü için şaşkındı, oğlunun yaptıklarından haberi olmadığını tahmin ettim. Annesinin bize katılmasını kabul ettim; B'nin ortaokul deneyimlerinden söz etmeye başladık.

İlk dönem Tenis Kulübü'ne katılmıştı. Bir spor denemek istiyordu, tenis ona “havalı” görünmüştü. Ama kulüp aktiviteleri başlayınca, antrenmanların beklediği gibi olmadığını gördü. İlkokulda tenis oynayan çocukların sahada oynamasına hemen izin verilirken, hiç oynamamış olanlar hazırlık eğitimi alıyorlardı. Birkaç hafta geçmesine rağmen ellerine raket bile almamışlardı. B ikinci gruptaydı ama çocukların yarısı aynı grupta olduğundan pek üzülmemişti. Birkaç ay antrenmandan sonra tenis oynamaya başladı; raketini okuldan eve, evden okula taşımak hoşuna gitmişti.

Yaz tatili başında, tenis koçu Bay Tokura öğrencileri becerilerine göre gruplara ayırıp her birine farklı antrenmanlar verdi. “Saldırı becerileri” ve “savunma becerileri” grupları vardı ama B yeniden “hazırlık eğitimi” grubunda olduğunu gördü. Daha kötüsü, her grubun altı üyesi varken, B'nin ‘hazırlık’ grubunda yalnızca üç üye vardı; kendisi, gruplar oluşturulduğunda antrenmanlara gelmeyi bırakan D ve laka- nı “Kathy” diye bir kız ismi olan ufak tefek, ince bir oğlan.

B ve Kathy her gün okulun çevresinde koşular. Kendini diğer gruplardaki çocuklar kadar oynamaya hazır hissedenden B, giderek daha çok sinirleniyordu. Bir gün başka sınıftan bir kız, Tenis Kulübü'nde olduğu halde niçin her gün koştuğunu sordu. Küçümsendiğini hisseden B, Koç Tokura'ya gidip başka bir gruba alınmak istediğini söyledi. Koç, koşmaya mı, yoksa Kathy'le birlikte koşmaya mı itiraz ettiğini sordu.

Tabii asıl neden ikincisiydi ama B ne hissettiğini koça söyleyemedi. “Sürekli başka insanların ne düşündüğünden endişe edersen, asla sertleşemezsin. Dayan bir süre” dedi koç. “Bir hafta sonra grup antrenmanlarımız bitecek.” Ancak B’nin annesi ertesi gün okulu arayıp oğlunun tenisi bıraktığını söyledi. Kısa bir süre sonra da B, kasabanın diğer ucundaki aşırı rekabetçi bir hazırlık okuluna devam etmeye başladı.

B’nin notları daha önce sınıf ortalaması seviyesindeydi ama ikinci döneme başladığımızda derecesi biraz yükselmişti. Dönem sonu sınavlarında notları ilk dönemden on beş puan daha yüksekti. Seviyelerin sınıf başarısına göre düzenlendiği hazırlık okulunda iki ay içinde 5. Grup’tan 2. Grup’a atlamıştı. Notları ilk dönem B’ninkiler kadar olan F de kasım da aynı hazırlık okuluna başladı. Dördüncü gruptaydı.

Ergenlik, bir çocuğun, eğitim, spor veya sanat alanında yeteneklerinin birden hızla gelişmeye başlayabildiği bir dönemdir. Bu başarılarını gören çocuk, bir alanda belli bir özgüven geliştirebilir ve bu da daha fazla çaba harcamasını sağlar, başarısını artırır. Tabii çocuk çoğu kez yeteneklerini gözünde büyütebilir ya da yorulan bir atlet gibi bir platoya ulaşp bundan sonra sürekli hız kaybetmeye başlayabilir.

Önemli olan bunu takip edenlerdir. Yeteneklerinin sınırına ulaştıklarını düşünen bazı çocuklar çaba harcamaktan vazgeçip düşüşe geçerler. Diğerleri sonuçlara aldırmandan soğukkanlılıkla çaba harcamayı sürdürüp bu seviyede kalmayı başarırlar. Başkaları da çabayı artırıp sonunda sıradaki seviyeye ulaşırlar. Lise giriş sınavına hazırlanan öğrencilerin ebeveynleri sınıf öğretmenlerine sık sık çocuklarının “biraz çaba gösterebilir” başarılı olacaklarını söylerler. Ama çoğu kez, çocuk belli bir sınıra erişmiştir ve artık başarısında düşüş yaşıyordur. Çaba göstermediği için; artık oyun dışı kaldığı için.

B de gelişim sürecinde bunu deneyimledi.

Kış tatiline girmeye hazırlandığımız dönemde notları ar-

tık yükselmiyordu, hatta biraz düşmeye başlamıştı. Üçüncü çeyrek dönemin başında, hazırlık okulu öğretmeni bütün sınıfın önünde ona TV reklamlarından devşirme bir cesaretlendirme söylevi çekmişti. “Erkenden kutlamaya başladın! Birkaç A alınca gevşedin ve yeniden B'lere, C'lere döndün.” B bu deneyimi küçük düşürücü bulmuştu. Notları biraz düştü diye adamın herkesin ortasında onu azarlamaya ne hakkı vardı? Ama en kötüsü bu değildi. Öğretmen yeni seviyeleri açıkladığında, B hâlâ ikinci gruptaydı ama F birinci gruba çıkmıştı. Öfkelenen B, o akşamüstü derslerden sonra atari salonuna gidip yeni yıl tatilinde aldığı harçlığı harcayarak öfkelerini attı.

Kendini kaptırmış oyun oynarken, lise öğrencilerinin çevresini sardığını fark etti. Cüzdanını almaya çalıştıklarında karşı koydu; oradan geçen bir görevli itişmeyi fark edince koruma altına alındı. Anımsadığım kadarıyla polis, evimi gece on bir sularında aradı. Hemen tenis koçu Bay Tokura'yı aradım. B, sınıf öğretmeni ve danışmanı yerine karşısında onu görünce epey şaşırması olmalı. Tokura'ya neden benim geldiğimi sordu ve “kadın olduğu için” yanıtını aldı. B, evdeki görevlerim yüzünden yardımına gelemediğimi sandı; bekâr bir anne olduğum için çocuğumun öğrencilerimden önce geldiğini düşündü.

Arabayla B'nin evine giderken, Bay Tokura tenis antrenmanında başlattığı eleştirileri sürdürdü: “Hazırlık sınıfı öğretmeni seni sınıfın önünde küçük düşürdü, sen de atari salonuna gittin. Başka insanların ne düşündüğüyle çok fazla ilgileniyorsun. Okuldan mezun olunca, biraz azardan çok daha fazlasıyla başa çıkman gerekecek.” B'nin tepkisi, koçun ona sözle saldırmış olduğu iddiası, çocukçaydı. Bay Tokura'nın durumu değerlendirip ona en uygun öğüdünü vermesinden etkilenmiştim.

Oturma odasında başına gelenleri anlatırken, B'nin annesi iç geçiriyor, “zavallı oğlunun” başına gelenlere hayıfla-

nyordu. Aptallığından iğrenmeden edemedim ama sevgisini verebileceği yanlış yönlendirilmiş bir çocuğu olduğu için onu çok kışkandım. Her neyse, B bu olayda kurban durumunda olsa da, okulumuz öğrencilerinin atari salonlarına gitmesini kesinlikle yasaklamıştır. B bu hatasından ötürü, bir hafta süreyle havuz kenarını ve soyunma odalarını temizleme cezası aldı.

Şubat başında, A fermuara giden voltaı üç katına çıkarmayı başarmıştı ve test etmek için heyecanlanıyordu. Aynı dönemde, sınıfta yanında oturan B'nin defterine: "Öl! Öl! Öl!" yazdığını gördü. Bir gün okuldan sonra B'yi durdurup bir seks filmi isteyip istemediğini sordu. A'nın kasetlerini duymuş olan B hemen kabul etti. Kısa süre içinde birlikte bolca vakit geçirdiler ve A, B'ye "cezalandırmak" istediği biri olup olmadığını sordu. A, şaşırان B'ye para cüzdanını anlatıp voltaı artırmayı başardığını söyledi. "Bu şeyi kötülerini cezalandırmak için icat ettim, bu yüzden cezalandıracak kötü birine ihtiyacımız var."

B'nin cüzdandan ve A'nın bilim fuarındaki başarısından haberi vardı elbette. Sınıftaki herkes gibi o da A'nın becerisinden etkilenmişti. Cihazın nasıl çalışacağını görme fırsatı verilince, aklına gelen ilk ismi söyledi: Bay Tokura. A bu fikri hemen reddederek korkaklığını gösterdi. İcatlarının arkasına saklanmayı huy edinmişti ve Tokura gibi güçlü biri üzerinde denemek işine gelmiyordu. O zaman B beni önerdi; bizzat gitmek yerine tenis koçunu polis merkezine gönderdiğim için bana hâlâ kızgındı. A bunu da reddetti. Bu küçük oyuncakla beni iki kez kandıramayacağını biliyordu. Daha da kötüsü, hiçbir koşulda ortalığı ayağa kaldıracak değildim, oysa o bunu istiyordu.

O sırada, B, Manami'yi havuz kenarında gördüğünü anımsadı. "Moriguçi'nin kızına ne dersin?" diye sordu. A sonun-

da kabul etti. A, Manami'yi çarşambaları öğleden sonra okula getirdiğini biliyordu. Önemli ayrıntıları B ekledi: Manami köpeği beslemek için tek başına havuz kenarına geliyordu, alışveriş merkezinde bir Ponpon Tavşan kesesini çok istemişti ama ben almamıştım. Keseyi duyan A dikkat kesildi.

Ertesi hafta, derslerden sonra A ve B havuzun kenarındaki kabine saklanıp Manami'yi beklemeye başladılar. Havuz kenarından geldiğini, ceketinin cebinden çıkardığı ekmek parçasını parmaklıkların arasından Muku'ya verdiğini gördüler. Ona arkadan yaklaştılar. Önce B konuştu.

“Merhaba” dedi. “Sen Manami’sin, öyle değil mi? Annen bizim öğretmenimiz, geçen gün seni alışveriş merkezinde görmüştüm.” Manami başta ihtiyatlı davrandı. A, onu havuz kıyısında gördüklerini bana söyleyeceklerinden çekindiğini anladı. Sakin bir sesle konuştu:

“Köpekleri sever misin? Biz de severiz. Buraya köpeciciği beslemeye geliyoruz.” Manami bu büyük çocukların Muku’yu beslemeye geldiklerini öğrenince rahatlayıp gardını indirdi. O anda A, arkasına sakladığı Ponpon Tavşan kesesini çıkardı. “Annen bunu sana almadı, değil mi?” dedi. “Yoksa sonradan aldı mı?” Manami başını iki yana salladı. “Gerçek şu ki, gidip bizden almamızı istedi. İşte bu sana annenden erken bir Sevgililer Günü hediyesi.” A kesenin ipini boynuna geçirince, Manami hediyeğe çok sevindi. “Haydi açsana” dedi A. “İçinde çikolata var.” Manami fermuara dokunur dokunmaz yere yığıldı, bilincini yitirdi. A’nın yüzüne halinden memnun bir gülümseme yayıldı. Gördüklerine inanamayan B şoktaydı. A’nın “Bu iş tamam!” diye fısıldadığını duydu.

“Ne oldu?” diye sordu B; A’nın omzunu yakaladı. Sesi zorukla çıkıyordu. “Ne yaptın sen? Hareket etmiyor!”

“O zaman git birine haber ver, herkese söyle!” dedi A. B’nin elini omzundan itip kendinden memnun bir ifadeyle oradan ayrıldı.

Yalnız kalan B, Manami'nin öldüğüne kanaat getirdi. Korkudan titriyor, Manami'nin yerde yatan bedenine bakamıyordu. Bunun yerine gözlerini ölümcül kesenin üzerindeki Ponpon Tavşan'ın başına dikmişti. Bunu bulurlarsa, cinayete kimin yardım ettiğini de anlarlardı. Bakmamaya çalışarak keseyi Manami'nin boynundan alıp parmaklığın üzerinden atabildiği kadar öteye attı. Sonra ne yapacağını düşündü. Manami'yi havuza düşmüş gibi gösterebilirdi. Manami'nin bedenini alıp soğuk, karanlık sulara attı. Sonra var gücüyle koşarak oradan kaçtı.

Anlattıklarının sonuna yaklaşırken, B olayları şok nedeniyle zor hatırladığını ama bana dürüst davrandığını söyledi; gerçeği söylüyordu.

İşte Manami böyle öldü.

A ve B, gerçeği bilmeme rağmen okula gelmeye devam ettiler. Sınıfa polis falan gelmediğini gördüler. A bu konuyu merak etmişti. İtiraflarını bitirince şevkle yüzüne bakıp nedenini sormuştu. Kuşkularımı neden yetkililere bildirmiyordum? Ona bir şeyin değişmediğini, olayın yine de kaza olarak değerlendirileceğini, onun istediği gibi sansasyonel bir cinayet öyküsü yaratmayacağımı söyledim. Ayrıca B'nin annesi, yüzünde boş, aptallaşmış bir ifadeyle oğlunun anlattıklarını dinlemişti. Bir anne olduğum için A'yı ve B'yi öldürmek istediğimi söyledim ama aynı zamanda bir öğretmenim, dedim. Bu suçları rapor edip gerekli cezayı almalarını sağlamanın yanında, öğrencilerimi korumak da benim görevimdi. Polis, Manami'nin ölümünün kaza olduğuna karar vermişti. Davayı yeniden açtırıp ortalığı karıştırmaya niyetim olmadığını söyledim. Soylu bir küçük söylev verdim açıkçası.

Eve döndüm; bir süre sonra B'nin akşam eve gelince olanları öğrenen babası aradı. Bir tür bağışta bulunmak istiyor, “manevi tazminat” ödemekten söz ediyordu. Kesinlikle olmaz

dedim. Ailesinden para alırsam, B olayın kapandığını düşünenecekti. Ancak ben onun yaptıklarını düşünmesini, bundan sonra daha iyi bir hayat sürmesini istiyorum. Suçunu asla unutmadan. Geçmişin ağırlığını hissettiği anlarda babasından destek alabilecekse daha da iyi.

İşte size haklı bir soru. A'nın yeniden cinayet işlemesinin mümkün olduğunu bildiğim halde onları serbest bırakmayı nasıl göze alabildim?

Dikkatli dinliyorsunuz; herhalde bilgisayar oyunlarından öğrendiğiniz becerilerden biri bu. HIV hakkında konuştuğum sırada epey tepki vermenize rağmen bir cinayeti hiç üzülmeden dinleyebildiğinizi anlamakta zorlandığımı belirtmem gerek. Ancak A'nın "yeniden" cinayet işleyebileceğinden endişelenirken bir gerçeği kaçırıyorsunuz. Manami'yi öldüren o değildi ki. B'ydı. O akşam Bayan Takenaka gittikten sonra, okula dönüp kesenin voltajım ölçtüm. Ayrıntılara girmek istemiyorum ama kalp hastalığı olan yaşlı birinin, hatta dört yaşında bir çocuğun bile kalbini durduramayacak dozda voltaj verdiğini tespit ettim. Kendimde test ettim; çamaşır makinemin beni bir keresinde daha feci çarptığını rahatlıkla söyleyebilirim. Manami'nin yalnızca bilincini yitirdiğine eminim. Daha önce söylediğim gibi, asıl ölüm nedeni boğulmaydı. Ertesi gün, havuzda bulunduğu bildirilince, A gidip B'ye neden böyle gereksiz bir şey yaptığını sordu. Aynısını farklı nedenlerle ben de B'ye sormak isterdim. Gidip yardım çağıramadıysa bile, neden yalnızca koşup kaçmadı?

Öyle yapsaydı, Manami hâlâ yaşıyor olurdu!

Niyetim bir azize gibi davranmak değil.

A ile B'nin kimliklerini saklayarak asil davranmaya çalışmıyorum. Polise söylemedim, çünkü yasaların onları cezalandıracağına inanmıyorum. A, Manami'yi öldürmeye niyet etmişti ama onun ölümüne neden olmadı; B'nin onu öldürmek

gibi bir niyeti yoktu ama ölümü onun elinden oldu. Onları polise versem herhalde bir ıslahevine bile gönderilmezler; denetimli serbestlik yasasına tabi olurlar ve her şey unutulur gider. Keşke A'yı elektrikle, B'yi de kızıma yaptığı gibi boğarak öldürebilseydim. Ama iki ceza da Manami'yi geri getirmez. Ölürlerse yaptıklarının bedelini de ödeyemezler zaten. İnsan hayatının değerini, korkunç ağırlığını anlamalarını ve bunu anladıklarında da yaptıklarının sonuçlarına tam olarak vâkıf olmalarını istiyordum. Bu farkındalıkla yaşamalarını istiyordum. Peki bunu nasıl başaracaktım?

Omuzlarında bu tür bir yükte yaşayan birini biliyorum. O bana bu konuda ilham verdi.

Anımsayacaksınız, bu konuşmaya kalsiyum eksikliğinden söz ederek başladık ama bizde eksik olan tek şey kalsiyum değil. Geçmişte Japon halkının seçkin bir damak tadı vardı ama günümüzde çocukların acı ve normal köri sosu arasındaki farkı bile anlayamadıkları söyleniyor. Bir tür çinko eksikliğinden kaynaklanıyor bu durum. Merak ediyorum: Tat duyunuz ne kadar keskin? A ve B, özellikle de onların tat duyusu. Hepiniz sütlerinizi bitirdiniz ama aranızda ağzına tuhaf bir tat gelen oldu mu? Belki biraz demiri andıran? Görüyorsunuz ya, A ve B'nin içtiği sütlere bu sabah biraz kan ekledim. Kendi kanım değil. Tanıdığım en asil adamın kanı: Manami'nin babası, Aziz Sakuranomi.

Tepkilerinizden çoğunuzun durumu anladığını görüyorum.

Küçük deneyim nasıl sonuçlanacak biliyorum ama A ve B'ye birkaç ay sonra kan testi yaptırmalarını öneririm. HIV virüsünün kuluçka dönemi beş ile on yıl arasındadır, bu da size hayatın değeri üzerine düşünecek yeterince zaman verir. Umarım ne kadar korkunç bir şey yaptığınızı anlarsınız ve Manami'nin ruhundan özür dilersiniz. Geri kalanlarınız gelecek yıl aynı sınıfta okumaya devam edecek, dolayısıyla bu ikisine iyi bakmanızı istiyorum sizden. Yeni öğretmeninize

yaşamın değeri hakkında saçma sapan telefon mesajları göndermeyeceğinizi sanıyorum.

Bundan sonra ne yapacağıma henüz karar vermedim. Gerçek şu ki, bugünden sonra buna karar verecek özgürlüğe sahip olamayabilirim. Yaptığımın sonuçlarına şahit olacak kadar uzun süre yaşamayı dilerim.

Efendim? Sonuç umduğum gibi olmazsa ne mi yapacağım?

O zaman, A ve B'ye yoldan çıkan arabalara dikkat etmelerini öğütlerim.

Bahar tatilini Manami'nin babasıyla birlikte geçirmeyi umuyorum.

“Kazadan” beri birlikte yaşıyoruz ve fazla zamanı kalmassa da, geri kalan günlerini birlikte huzur içinde geçirmeye karar verdik. Umarım verimli ve güzel bir tatil geçirirsiniz. Geride bıraktığımız ders yılı için hepinize teşekkür ederim.

Sınıf dağılabilir.

Şehit

Birkaç ay öncesine kadar sizi her gün görüyordum Yuko Öğretmenim, ama artık sizi nerede bulacağımı veya bu mektubu nasıl göndereceğimi bilmiyorum. Karşımıza geçip küçük kızınızın hayatını çalan çocukları cezalandırması için yasalara güvenemeyeceğinizi, onları kendinizin cezalandıracağını söylediniz ve sonra da yok oldunuz. Bence bu düşüncesizce bir hareketti. Burada kalıp o çocuklara yaptıklarınızın sonuçlarıyla yüzleşmeniz gerekirdi. Başlarına gelenleri görmek için burada olmanız lazımdı.

Öykünün geri kalanını, siz gittikten sonra olup bitenleri bilmeniz gerektiğine karar verdim ve size bildiğim her şeyi anlatan uzun bir mektup yazmayı denedim. Sonra bunu hangi eve ya da e-posta adresine göndereceğimi bilmediğimi fark ettim. Sonra öğretmenler odasında hep okuduğunuz dergideki yaratıcı yazarlık yarışması geldi aklıma. Ergen yaştaki çocuklar bu tür yarışmaları hep kazanır, bundan dolayı ben de mektubumu yarışmaya göndermeye karar verdim. Düşük bir olasılık ama kim bilir...

Yalnız beni endişelendiren bir şey var. Dergide aylardır Sakuranomi Öğretmen'in yazdığı bir köşe vardı ama nisanda sona erdi. Yani yarışmayı kazansam ve mektubumu yayımlasalar bile siz dergiyi okumayı bırakmış olabilirsiniz. Dediğim gibi, riskli bir iş...

Neyse, bilmenizi istiyorum ki bunu yapmamın nedeni sizden yardım istemek değil. Size sormam gereken bir şey var.

Sormak istediğim şu: Havada hissedebiliyor musunuz? Atmosferde yoğunluğunu algılıyor musunuz? Bayat mı taze mi, durağan mı akışkan mı olduğunu anlayabiliyor musunuz? Bir arada bulunan insanların auralarının birleşip kolektif bir ruh hali yarattığına inanıyorum. Sanırım bu tür şeylere karşı aşırı hassasım; belki de kendi auramla hiç rahat edemediğim için. Bazen nefes bile alamadığımı hissediyorum ve tek düşünebildiğim çevremdeki hava oluyor.

Neyse, yeni öğretmen geldiğinde sınıfımızdaki havanın nasıl olduğunu soracak olursanız... Size ancak tuhaf olduğunu söyleyebilirim.

Gittiğiniz günden beri, ona ve Şuya'ya ne yaptığınızı anlattığınız günden beri Naoki'yi görmemiştik. Ama yeni okul yılının ilk ders gününde sınıfta bir tek o yoktu. Herkes oradaydı, Şuya bile. Aslında bu daha da şaşırtıcıydı, yani onun sınıfta olması. Kimse ona bir şey söylemedi, toplaşıp onun hakkında fısıldaştık durduk. Umurunda değil gibiydi. Sırasına oturup kitap okumaya başlamıştı. Kapladığı için hangi kitabı okuduğunu göremiyorduk. Sert davranmaya falan da çalışmıyordu; ortaokula başladığımız ilk günden beri öyle yapmaya çalışmıştı oysa. Ama çok tuhaftı: Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Hava güzeldi; pencereler açıktı ama içerideki hava ağır ve bayat gibiydi. Sonra ilk zil çaldı ve yeni sınıf öğretmenimiz içeri girdi. Gençti, zıplayarak yürüyordu, hemen tahtaya gidip adını yazdı.

“Bana okul günlerimden beri ‘Werther’ derler, sizin de öyle hitap etmenizi istiyorum” dedi. Hâlâ çok tuhaf hissediyoruz bu konuda, ama mektupta da ona böyle hitap etmeye de-

vam edeceğim. “Merak etmeyin” dedi, “adım Werther ama acı çektiğimi sanmayın sakın.” Kimse gülmedi.

“Ne? O kitabı okumadınız mı?” dedi, inleyip bir tiyatro oyuncusu misali üzölmüş pozu verirken. Anlamıştık tabii, adının Japonca alfabesiyle yazılışı “kıymetli” anlamına geliyordu ve ineğin biri bunun Almanca “Werther” sözcüğüyle aynı göröndüğünü fark etmişti. Ona *Genç Werther’in Acıları*’ndaki kahramanın adını takmanın sevimli bir fikir olduğunu düşünmüştü. Anlamıştık. Pek komikti. Ama o anlamıyor muydu? Sınıfta ne olduğunu fark etmiyor muydu? Havayı hissetmiyor muydu?

“Ah, az kalsın unuttuyordum. Yoklama almamız gerek. Naoki’nin sınıfta olmadığını biliyorum; annesi arayıp soğuk aldığıını söyledi. Başka eksik var mı?” Kötü bir işaret daha: Bizimle şimdiden arkadaş olmaya çalışıyor, ilk adımızla hitap ediyordu. Siz bunu asla yapmazdınız, bize her zaman saygılı davranırdınız. Sonra yeni öğretmen kendini tanıtmaya başladı.

“Ortaokulda çok iyi bir öğrenci sayılmazdım” dedi. “sigara içerdim, bir öğretmen damarıma basacak olursa arabasının lastiklerini indirirdim. Ama sekizinci sınıftaki öğretmenin bana yardımcı oldu. Öğrencilerinden birinin başına bir şey geldiğini, konuşulması gereken ciddi bir konu olduğunu düşündüğünde ders planına hiç aldırılmazdı; benim küçük krizlerim yüzünden en az beş İngilizce dersini kaçırmışsızdır!” Güldü ama kimsenin onu dinlediğini sanmıyorum. Herkes Naoki’nin “soğuk algınlığını” düşünüyor olmalıydı.

Hasta olmadığını hepimiz biliyorduk; en azından Werther’in düşündüğü şekilde hasta değildi. Naoki’nin başka okula geçmediğini, sınıfa dönmeyi planladığını duyunca biraz rahatladığımı hissettim. Bütün bunlar olurken çocuklardan bazıları dönüp Şuya’ya bakıyordu ama o sırasında oturmuş, örnek bir öğrenci gibi öğretmeni dinliyordu ama aslında dinle-

mediğini anlayabiliyordunuz. Hiçbir şeyin farkında olmayan Werther konuşmaya devam ediyordu.

“Öğretmenliğimin ilk günü bugün, dolayısıyla, B Sınıfı öğrencileri, sizler benim ilk öğrencilerimsiniz! Yeni olduğum için yepyeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Bundan ötürü, birinci sınıf öğretmeninizin bıraktığı öğrenci dosyalarını okumayacağım bile. Sizin de yeni bir başlangıç yaptığınızı hissetmenizi istiyorum. Beni büyük bir ağabeyiniz olarak, her şeyi konuşabileceğiniz biri gibi görmenizi istiyorum.”

Okulun ilk günü açılış töreninden önceki rehberlik dersini uzatırlardı, Werther saatlerce konuşmuş gibi geliyordu bize. Söylevi bitince yepyeni sarı tebeşirini çıkarıp tahtaya büyük harflerle şöyle yazdı:

HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN!

Hakkımızda ne düşünüyordunuz biliyorum, yani tek tek bireyler olarak. O dosyalara Naoki ve Şuya hakkında neler yazdığınızı hayal bile edemem. Ama Werther dosyaları okumaya tenezzül etmiş olsa, eminim olanların hiçbirisi olmazdı.

Naoki günler boyunca okula gelmedi. Şuya’ya hiçbir şey söylemiyorduk ama Mayıs ortasına kadar sınıf çok sakindi. Şuya’ya kötü davranıyor, ondan nefret ediyor falan değildik. Sanki herkes onun orada olmadığına karar vermişti. Sınıftaki boğucu hava gibi, onu da görmezden gelmekte çabucak ustalastık.

Bir gece televizyonda ortaokullar hakkında bir program izliyordum. Sınıflardan birinin rehberlik dersini okuma saati olarak kullandığını söylediler. Günde on dakika kitap okumanın öğrencilerin davranışlarına ve odaklanma becerisine faydalı olduğunu anlattılar. Programı izlerken, Şuya’yı düşündüm.

Ertesi gün, sınıfın arka tarafında yeni bir “kütüphane” be-

lirdi. Werther evden küçük bir kitaplık ve kitaplar getirmişti.

“Biraz eski olduklarını biliyorum ama her sabah kitap okumamızı ve hayattan alınacak her şeyi almamızı istiyorum!” dedi bizlere. Söylediği her şey gibi bunu da şapşal bir neşeyle söyledi ama çok kötü bir fikir değildi... Ta ki kitaplara yakından bakana dek. Bu noktada, çoğumuzun Werther’e alıştığını, hatta ondan biraz hoşlanmaya başladığını belirtmeliyim. Ne de olsa yakışıklı bir adam. Ama kitaplık olayından sonra onu bir daha ciddiye alamadık. Görüyorsunuz ya, kitaplığın raflarından biri arkadaşınız Sakuranomi Öğretmen’in, Manami’nin babasının kitaplarıyla doluydu.

Werther küçük kütüphanesinden pek etkilenmediğimizi fark etmişti. Belki de bu yüzden, öğleyin matematik derisi sırasında problem çözerken raftan aldığı bir kitabı açıp bize okumaya başladı.

“Dine hiçbir zaman fazla düşkün değildim ama dünyada dolaşırken, ülkeden ülkeye geçerken her nasılsa İncil’i yanımda taşımaya başladım. Matta 18’de yüz kuzusu olan bir adam anlatılır. Bu kuzulardan biri kaybolursa, adam geri kalan doksan dokuz kuzuyu dağda bırakıp kaybolanı aramaya gider; onu bulursa, kaybolan kuzu ona geride bıraktığı doksan dokuz koyundan daha büyük mutluluk verir. Bana göre, gerçek öğretmen de böyle olmalıydı...” Bu noktada, kitabı kapadı. “Bugünlük matematiği boş verip bir sınıf toplantısı yapalım” dedi. Sesini iyice alçaltmıştı. “Hep birlikte Naoki konusunda ne yapabileceğimizi düşünelim istiyorum.” Herhalde aniden Naoki’nin kayıp bir kuzu olduğunu fark etmişti. Neyse, problemlerin sonuçlarını bile kontrol etmeden bize matematik defterlerimizi kaldırttı.

Naoki’nin hastalığı okulun ilk haftası boyunca “soğuk algınlığı” idi ama sonraları Werther yalnızca Naoki’nin kendisini “iyi hissetmediğini” söylemişti.

“Naoki’nin okula neden gelmediği konusunda size yalan

söylediğimi itiraf etmem gerek” dedi. “Okulu asmaya çalışmıyor. Burada olmak istiyor ama gelecek iradeyi bulamıyor; bir tür psikolojik engeli var.”

“Gelmek istemek” ile “gelecek iradeyi bulmak” arasındaki farkı anlamamıştım ama Werther böyle açıklamıştı durumu. Bu açıklamayı kendi mi bulmuştu, yoksa Naoki’nin annesinin söylediklerini mi tekrarlıyordu, bundan emin değildik.

“Bu konuda size karşı dürüst olmadığım için özür dilerim” dedi Werther. O anda onun için biraz üzöldüm sanırım. Naoki’nin psikolojik bir engeli olduğu doğrudu ama neden böyle olduğunu sınıfta bilmeyen tek kişi Werther’di.

Gitmeden önce sınıfta söylediklerinizi kimseye anlatmadık. Okuldan sonra hepimize aynı telefon mesajı geldi: “A ve B’nin yaptıklarını anlatırsan, C’nin kaderini paylaşırsın.” Mesajın kimden geldiğini bilmiyorduk.

Werther’in kendine göre önemli fikirleri vardı. “Naoki’nin okula gelmesini kolaylaştırmak için çevremizde ne tür değişiklikler yapabileceğimizi konuşalım” diyordu.

Tabii kimse buna karşılık vermedi. Werther’in aptalca şakalarına gülen Kenta bile sırasında oturmuş önüne bakıyordu. Ama Werther durumu fark etmemeyi tercih etti ya da söyledikleri hakkında düşündüğümüzü sandı. Bize kendi fikirlerini anlatmaya başladı. Genelde olduğu gibi, gerçekte düşüncelerimizi merak etmiyordu.

“Ders notlarınızı kopyalayıp Naoki’nin evine bırakmaya ne dersiniz?” Bunun üzerine sınıfta homurtular yükseldi. En yüksek sesle homurdananlardan biri olan Ryoji’ye, “Neden peki?” diye sordu Werther.

“Çünkü” diye mırıldandı Ryoji, “benim evim kasabanın öbür ucunda, onunkinden çok uzak.” İyi atmıştı.

“Merak etme” dedi Werther. “Şöyle yapmaya ne dersiniz? Sırayla not alırsınız, haftada bir Mizuki ve ben notları Naoki’nin evine bırakırız.”

Neden mi ben? Çünkü bu yıl yine sınıf başkanayım (bu arada Yusuke de başkan yardımcısı) ve Naoki'yle aynı mahallede oturuyorum. Ne hissettiğimi belli etmemeye çalıştım ama fikrin pek hoşuma gitmediğini hemen anlamıştı. Bir keresinde bana niçin kendisine karşı soğuk davrandığımı sormuştu. Bunu neden söyledi bilmiyorum, belki yüz yüzeyle onla Werther diye seslenmeyen tek öğrenci olduğumdan. Neyse, sonra da bana bir lakabım olup olmadığını sordu. Yok, dedim, herkes bana Mizuki der. Derken Ayako ayaklandı ve neredeyse haykırarak "Mizuho!" dedi. Haklıydı, ilkokulun ilk birkaç yılı boyunca çocuklar bana böyle hitap etmişlerdi. "Mizuho" derlerdi son heceyi vurgulayarak.

"Beğendim!" dedi Werther. "Anlaştık. Bundan sonra sana Mizuho diyeceğim. Peki geri kalanlarınız? Kader bizi bu sınıfta bir araya getirdi. Haydi birbirimizi gerçek anlamda tanıyalım, aramızdaki duvarları yıkalım!"

Bundan sonra, Werther sayesinde, yeniden Mizuho oldum.

Mayısın ikinci cuması, notları Naoki'nin evine götürmeye başladık. Nerede oturduğunu biliyordum, birçok kez evine gitmiştim, çünkü altı-yedi yaşındayken Naoki'nin büyük ablalarından biri bana bakıyordu.

Naoki'nin annesi bizi kapıda karşıladı. Onu uzun zamandır görmemiştim ama değişmemiş görünüyordu; makyajı mükemmel, giyimi şıktı. Ben onların evinde ablasıyla oynarken hiç durmadan, odada yokken bile Naoki'den söz ettiğini hatırlıyorum. Oğlu sevdiği için krep yaptığını, bir gün soğan doğrarken gözleri yaşarınca oğlunun ona küçük mendilini uzattığını, el yazısı yarışmasında üçüncü olduğunu anlatıp dururdu.

Notları verip oradan ayrılacağımızı sanmıştım ama kendimizi oturma odasında oturur bulduk. Naoki'nin annesi pek sevinmiş görünmüyordu ama Werther başından beri bunu planlıyordu anlaşılan.

Oturma odasını da bilirdim. Orada Naoki'nin ablalarıyla *Othello*'yu oynardık. Naoki'nin odası bizim oyun oynadığımız odanın tam üstündeydi. Annesi başını kaldırıp ona seslenir, bir deste kart getirmesini söylerdi. Bana bakan abla şimdi Tokyo'da üniversiteye gidiyordu ve Naoki'nin yukarıda olup olmadığını anlamamanın bir yolu da yoktu. Annesi bize çay ikram etti; sonra Werther'le konuşmaya başladılar.

“Naoki'nin duygusal sorunlarına sizden önceki öğretmen neden oldu” dedi kadın. “Her öğretmen sizin kadar adanmış ve hevesli olsa, bunlar başımıza hiç gelmezdi.”

Onu seyrederken, Naoki'nin son gün söylediklerinizi ve yaptıklarınızı annesine anlatmamış olduğunu fark ettim. Öyle olsa kendinden bu denli emin görünmezdi ve arkanızdan atıp tutamazdı. Annesine söylemediğine göre, tek başına acı çekiyor olmalıydı. Neyse, annesi sizden şikâyet etmeyi sürdürdü; Moriguçi şöyleydi Moriguçi böyleydi... Ama kızınıza olanlardan hiç bahsetmedi. Naoki'nin bu olaya karıştığını bildiğini bile sanmam.

Naoki aşağı inmedi, orada annesinin şikâyetlerini dinlemekten başka bir şey yapmayacağımızı anladım. Ama Werther yüzünde aptalca, anlayışlı bir ifadeyle oturmuş, sanki hayatında duyduğu en güzel şeyleri dinliyordu. Kadını dinlediğinden bile emin değilim.

“Hanımefendi” dedi kadın bir an susunca. “Naoki'nin sorunlarını bana bırakmanızı istiyorum!” O sırada yukarıdan bir gürültü gelince başımı kaldırıp tavana baktım. Naoki her şeyi dinliyor olmalıydı.

Ama ertesi gün okula gelmedi, sonraki gün de öyle. Diğer yandan, bu durum bize çok doğal geliyordu; Şuya'ya sınıfta yokmuş gibi davranmak kadar doğaldı. O an için en iyi çözüm buydu.

Haziranın ilk pazartesi gününde yeniden süt dağıtmaya

başladılar. Sağlık Bakanlığı, süt ürünleri tüketimini yaygınlaştırma pilot uygulamasının, “Süt Zamanı”nın sonuçlarından memnundu ve valilik kendi süt programını uygulamaya koymuştu.

Sınıf başkanı ve başkan yardımcısı olarak süt kutularını dağıtmak Yusuke’nin ve benim görevimizdi ama sınıfta doluştıkça havanın ağırlaştığını hissediyor, kötü anıların canlandığını fark ediyorduk. Neyse ki, sütü içmek *zorunda* değildik. Valilik sütün faydalarından dem vurmıştı ama pek çok ebeveyn çocuklarının sütü sevmediği, süte alerjisi olduğu yönünde şikâyetle bulunduğundan, kutuların üzerinde adlarımız yoktu ve sütü içip içmemekte serbesttik. Sınıfta pipetine asılıp sütünü içen tek kişi Werther’di.

“Hey, sorun mu var? Sütün faydalarını bilmiyor musunuz?” Son yudumları içip kutuyu düzleştirdi. Yuni başını kaldırıp onunla göz göze gelme hatasını yaptı.

“Benimkini eve götürüyorum” diye mırıldandı.

“Harika fikir!” dedi Werther gülerek. “Canın çekince içersin.” Süt kutularını çantalarımıza koymamızı izledi.

O akşamüstü sınıfı temizleme görevi Şuya’nındı. Dolaptan süpürgeyi almaya çalıştığı sırada, bir şapırtı duyduk. Yusuke elindeki karton süt kutusunu ona fırlatmış, tam hedefi tutturmuştu. Süt kutusu Şuya’nın sırtında patlamıştı. Sırama oturmuş sınıf kayıtlarını düzenliyordum, ne olduğunu başta anlamadım. Odada birkaç çocuk kalmıştı ama herkes Yusuke’ye bakıyordu.

Şuya hakkında ne hissettiklerini bilmiyorum. Ondan nefret etseler bile, hiçbiri böyle bir şeyi yapacak cesareti bulamazdı. Cesaret mi? Bunun doğru sözcük olduğundan emin değilim. Ama Yusuke gibi atletik, dışadönük bir çocuk yaptığı için cesur bir hareket gibi algılanmıştı. Şuya hâlâ bize doğru dönmemişti. Yusuke konuştu.

“Üzölmöyörsün bile, öyle değil mi?”

Ama Şuya yine dönüp bakmadı. Pantolonuna dökülen süte baktı, çantasını alıp sınıftan çıktı. Sessizce gidişini seyrettik. Şuya'nın cezası böyle başladı.

Bence Yusuke sizi çok seviyordu.

Şimdi, öğrencilerinin üzerine titreyen bir öğretmen olmadığınızı anlıyorum. Her bireyin içindeki gerçek değeri bulmakla daha çok ilgileniyordunuz. Hiçbir zaman abartmazdınız ama biri testte en yüksek notu aldığı anda, kulübü için iyi bir şey yaptığı anda ya da okul aile birliğine seçildiğinde mutlaka fark ederdiniz... Rehberlik ya da fen dersinden önce durumu sınıfa ilan edip onları alkışlamamızı isterdiniz.

Rehberlik dersinde beni birkaç kez alkışlattınız. "Sınıf başkanı" aslında sınıf hizmetçisi demektir, kimsenin fark etmediği, teşekkür etmediği bir görevdir. Ama siz herkese iyi bir iş çıkardığımı söyleyip takdir göstermelerini istediniz. Sınıfın karşısında durup alkışlanmak tuhaftı ama iyi de hissettirdi.

Werther asla böyle şeyler yapmıyor. Her zaman "birinciden" ya da "bir numaradan" söz ediyor. Sözleri bunu anlatan bir şarkıya takmış kafayı. Okulun ilk günü törende yeni öğretmenleri tanıttıkları sırada konuşma sırası ona gelince bu şarkıdan bir bölüm bile söyledi.

"Yalnızca en iyi öğrencilere ve en iyi atletlere odaklanan bir öğretmen olmak istemiyorum. Her bireyin her yaptığı şeyde harcadığı bireysel çabanın değerini bildiğimi göstermek istiyorum. Her öğrenciye adil davranan bir öğretmen olmak istiyorum."

Mayıs başında beysbol takımımız genellikle lig şampiyonu olan özel okulun takımını yenerek yarı finale çıktı. Okul için bir ilkti; yerel gazetede haber bile olduk. Takımın fotoğrafı da basılmıştı, üstelik takımın kahramanı, atıcıların en iyisi bizim Yusuke'ydi. Turnuvadan sonra yıldızlar takımına seçildi ve gazetede bir röportajı yayımlandı. Herkes (Şuya hariç) ona

hayrandı ve okul başladığından beri ilk defa sınıf bir cenaze evini andırmıyordu. Ama Werther bunu da bozmayı başardı.

Herkese eşit davranmak istediğini söylediği halde, “bir numaradan” başka hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu. Yusuke’nin üstüne titriyor, geri kalan kimseye aldırmıyordu. Burada olmanız siz de Yusuke’yi överdiniz, biliyorum ama eminim oyunu tek başına kazanmadığını, beysbolun bir takım oyunu olduğunu ve atıcı ne kadar iyi olursa olsun oyunu tek başına kazanamayacağını belirtirdiniz. Bize bütün takımı alkışlatırdınız. Werther neden böyle yapamadı ki?

O zaman fark ettiklerini sanmıyorum ama Yusuke ve daha önce övdüğünüz her çocuk Werther’in bir şeyleri yanlış yönlendirdiğini hissediyordu. Gerginlik ve öfke varlığı hissedilebilecek kadar yoğundu, çocukların bunu üstlerinden atmaya ihtiyacı olduğu belliydi. Ama kimse sıkıntısının acısını henüz Şuya’dan çıkarmaya başlamamıştı.

Her çarşamba Werther’le birlikte Naoki’nin evine gidiyorduk. İlk gün annesi bizi oturma odasına davet edip sizi şikâyet etmişti ama sonraki gidişlerimizde görüşmeleri giderek daha kısa kesti ve sonunda bizi antrede ayakta bekletmeye başladı. Sonunda, bizi eve almaktan, hatta kapıyı açmaktan bile vazgeçti. Zarfı kapı aralığından alıp kapıyı kapatıyordu. Görebildiğim kadarıyla hâlâ özenle makyaj yapıyordu ama dudakları biraz şişmiş gibi geldi bana.

Naoki’nin en büyük ablası evlenip Tokyo’ya yerleşmişti, babası da genellikle işten eve geç dönüyordu. Bu yüzden Naoki ve annesi sık sık yalnız kalıyorlardı ve Naoki korkunç bir sırla yaşıyordu.

Werther’e, kaç kere gidersek gidelim Naoki’yi göremeyeceğimizi söyledim. Onu gizlice takip ediyor gibiydik. Werther’in yüzünde ilk defa pis bir ifade belirdi ama kendini zorlayarak gülümsedi.

“Hayır, Mizuho” dedi. “Kritik dönemi geride bıraktık. Biraz daha dayanırsak ne yapmaya çalıştığımızı anlayacaklarına şüphem yok.” Bu ziyaretlerden vazgeçmeyeceği belliydi ama “dayanırsak” ve “kritik nokta” sözcükleriyle ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum. Werther’in okulun başından beri gelmeyen Naoki’yle tanışmış olduğundan bile emin değildim. Ama bunu sormak için biraz geç kalmış gibiydim.

Ertesi pazartesi, Werther matematik dersine beyaz bir karton getirip üzerine Naoki’yi “okula dönmesi konusunda cesaretlendirecek” mesajlar yazmamızı istedi. Odadaki havanın değişeceğini biliyordum ama beklediğim gibi olmadı. Naoki için “geçmiş olsun” kartı yazan kızların bazıları kıkırıyor, bazı oğlanlar gülüyordu. Nedenini bilmiyordum ama karton bana ulaştığında üzerinde tuhaf mesajlar yazdığını gördüm.

Kendini bırakma! Aramıza dön! Talihin dönecek! İyileşeceksin!
Liseye de gideceğiz! Geri gelmelisin! Elimizi tut! Bizimle ol! Eminiz
ki kendine geleceksin! Reddetme sana dostlukla uzanan elimizi!

Ne yaptıklarını ancak şimdi, bunları yazarken anlıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ama kartı hazırlarken keyifleri oldukça yerinde görünüyordu.

Bize çocuk ceza kanununu anlattığınızı anımsıyor musunuz? Çocukları korumayı amaçlasa da, sizin anlattıklarınızı duymadan önce de bu konuda kuşkularım vardı.

H şehirde bir çocuğun bir kadınla bebeğini öldürdüğü olay var örneğin. Kadının akrabalarını televizyonda gördüğümü anımsıyorum: Akıl dışı bir cinayet işlendiğini, kurbanların çok mutlu olduğunu, onları öldüren çocuğun zalimliğini anlatıp duruyorlardı. Böyle bir davada aslında mahkemeye bile gerek olmadığını düşündüğümü anımsıyorum. Suçluyu kurbanın ai-

lesine verip ne isterlerse yapmalarını söyleyebilirdiniz. En çok canı yananlar can yakanları yargılayabilmeli, sizin Naoki ve Şuya'ya yaptığınız gibi. Mahkemeye, geride kimse kalmadığında ihtiyaç duyulmalı. Ama canımı sıkkan yalnızca canı çocuk değildi. Avukatlara da tahammül edemiyordum. Kalkıp katili savunmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yalan söylediklerini ilk bakışta anlamak mümkündü. Bütün bu kanunların geçerli olmasının nedenleri vardır eminim. Suçluları savunmanın onların görevi olduğunu da biliyorum ama televizyonda konuşurlarken yanlarında belirip ağızlarının payını vermek istiyor insan. Belki de oturdukları yeri bulup camlarına birkaç taş atmak. En azından ben böyle hissediyorum.

Üstelik kurbanları ya da ailelerini tanımadığım davalar için de görüşüm bu yönde. Televizyonda gördüğüm, uzakta olan şeyler bile beni öfkeliendiriyor. Ben böyle hissediyorsam başkaları da benzer şeyler hissediyor olmalı.

Ama bunları size yazarken fikrimi değiştirdim. Suç ne kadar korkunç olursa olsun suçlunun bir mahkemede yargılanması gerektiğini fark ettim. Suçlu için değil, sıradan insanlar için. Neler olduğunu anlasınlar ve kendi yasalarını uygulamaya kalkmasınlar diye.

Herhalde yaptıkları için takdir görmek istemeyen kimse yoktur; herkes övölmek ister. Ama iyi ya da dikkate değer bir şey yapmak kolay değildir. Doğru şeyi yapmaktansa yanlış yapanları suçlayıp yargılamak daha kolaydır. O zaman bile, ortaya çıkıp ilk taşı atan olmak zordur. Ya size destek veren olmazsa? Suçluyu kınamak için başka kimse istek duymuyorsa? Diğer yandan, süreç bir kez başladı mı birini suçlayanların arasına katılmak çok kolaydır. Kendinizi ortaya atmanıza bile gerek kalmaz, "Ben de!" demeniz yeterlidir.

Hepsi bu da değil: Kötü birini kınayınca iyi bir şey yaptığınızı da hissedersiniz; bir tür stres atma yöntemidir bu. Ama bir kere yaptınız mı, bu duyguyu yeniden yaşamak is-

teyebilirsiniz, aynı rahatlamayı ve heyecanı hissetmek için başka birini suçlamanız gerektiğini düşünebilirsiniz. Suçlamaya gerçek kötülerle başlamış olabilirsiniz ama ikinci seferinde besin zincirinde daha yukarı çıkmanız, suçlamalarınız ve taarruzlarınızda daha yaratıcı olmanız gerekir.

Bu noktada, tıpkı ortaçağdaki gibi bir cadı avı başlatıyorsunuz demektir. Biz sıradan insanlar temel bir gerçeği, kimseyi yargılama hakkımız olmadığını sürekli unutuyoruz sanırım..

Yusuke'nin Şuya'nın sırtına süt kutusu attığı günden sonra, herkes süt kutusunu Şuya'nın sırasına bırakmaya başladı. Bazen bir hafta açık bırakılmış bozuk sütleri onun sırasına koyarlar, bazen de bir sürü kutuyu çekmecesinde patlatırlardı. Kutuları ayakkabılarına ve dolabına da tıkıyorlardı. Ama Şuya, sanki sabah rutininin parçasıymış gibi hepsini özenle temizlerdi. Kitapları ve spor kıyafetleri sık sık kaybolurdu. Birisi defterinin bütün sayfalarına "Katil" yazmıştı. Çoğumuz onu görmezden geliyorduk ama bazılarımız aralıksız rahatsız etmeye çalışıyordu.

Bir gün cep telefonlarımıza aynı mesaj geldi: "Yargıç siz olun! Katil Şuya'ya vurduğunuz her darbe bir puan!"

Sizin olanları anlattığınız günün gecesinde mesaj gönderen kişiyle aynıydı. Oyun basitti: Şuya'yı rahatsız etmek için yaptığınız her şeyin ayrıntılarını mesajı gönderene iletirdunuz, o da size puan veriyordu. Puanlar cumartesiileri hesaplanıyordu ve en düşük puanı alan kişi "Katilin Arkadaşı" ilan ediliyordu. Ertesi hafta boyunca o da Şuya'yla aynı muameleye tabi tutuluyordu.

Şuya'ya sempati olmadığını biliyorsunuz ama bu oyunun aptalca olduğunu düşündüm ve bilmezden gelmeye karar verdim. Başka çocukların da aynısını yapacağına emindim. Ama birkaç gün sonra sınıfın en sessiz iki kızını, Yukari ve Satsuki'yi (onları biliyorsunuz; en heyecanlı aktiviteleri Sa-

nat Kulübü toplantısıdır) ayakkabı dolabının yanında durup mesaj gönderirken gördüm. O zaman süt kutularını Şuya'nın ayakkabılarına tıktıklarını mesajla bildirdiklerini anladım.

O ikisi bile oyuna katılıyorsa, en düşük puanı alan ben olacaktım.

Ertesi hafta pazartesi günü okula giderken biraz endişeliydim ama gün boyunca tuhaf bir şey olmadı. Başka çocuklar da oyuna katılmayı reddetmiş, Şuya'ya eziyet edip puan toplamak istememişlerdi. Belki dünya sandığım gibi toptan çıldırmış değildi.

* * *

Haziran sonuna doğru bir gün, Werther sınıf toplantısı yapmak için matematik dersini iptal etti. Oysa sınavlara birkaç gün kalmıştı. Bizimle konuşmak istediği bir konu olduğunu söyledi ve elindeki kâğıt parçasını bize doğru sallamaya başladı.

“Bunu ödev defterlerinizin arasında buldum” dedi. Ön sıradaki çocukların yutkunduğunu duyduk ama benim oturduğum yerden bir şey görünmüyordu.

“*Bu sınıfta arkadaşlarına eziyet eden serseriler var!*” dedi Werther dramatik bir ses tonuyla. Kâğıtta yazanları okuyordu. Bunları yazacak cesarete sahip birinin olması beni etkilemişti; demek ki başka biri daha olup biten her şeyin değişmesini istiyordu. Ama yazan kişinin, mektubunun bütün sınıfın önünde okunacağını tahmin etmediğini de biliyordum. Mektup okunurken, sahibi soğuk terler döküyor olmalıydı.

“Bunu kimin defterinin arasında bulduğumu söylemeyeceğim” dedi Werther. “Ama bu sorunu şu anda sınıfça tartışmamızı istiyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiştim zaten. Şuya gibi iyi bir öğrenci bu ay üçüncü defa defterini ‘kaybettiğini’ söylüyorsa bir sorun vardır. Sadece def-

terler de değil, spor kıyafetleri, ayakkabıları da kayboluyor. Şuya'ya neler döndüğünü sormak istiyordum zaten. Ama ben sormaya fırsat bulamadan cesur biri bu yardım mesajını gönderdi... Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ancak burada olanlara zorbalık diyemeyeceğimizi belirtmek isterim. Bu tür tacizler zorbalık değildir, basitçe kıskançlıktır. Kanıtı da kimsenin ona doğrudan saldıramıyor olması, yalnızca eşyalarını kurcalamaları. Şuya döneminin en parlak öğrencilerinden biri, hatta geçen yıl bilim fuarında bir ödül kazandığını bile öğrendim. Dolayısıyla bazılarınızın onu kıskanması ve bu yüzden taciz etmesi aslında oldukça doğal. Bu yüzden bunu kimin yaptığını bulmaya niyetim yok. Bu sizin sorununuz. Ama size söyleyecek başka bir şeyim var; bu işe karışmış olsanız da olmasanız da dinleyin. Şuya'nın çok parlak bir öğrenci olduğu ortada ama bu sizden daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Şuya iyi bir öğrenci olmak ve iyi notlar almak konusunda yetenekli; bu onun özel becerisi. Ama her birinizin kendinize özel yetenekleriniz var; Şuya'yı düşünüp endişelenmek yerine bu yeteneğinizi keşfedip onu geliştirmeye zaman ayırmanızı istiyorum. Bazılarınız özel yeteneğini bilmiyor olabilir, onlardan gelip benimle konuşmalarını rica ediyorum. Sizlerle tanışalı birkaç ay oldu ama hepinizi dikkatle gözlemledim ve bazı fikirler edindim..."

Tam o anda sınıfta bir mesaj sesi duyuldu ve Takahiro telefonu kapatmak için elini sırasının altına attı. Telefon sorun değil ama onları derste kapatmamız gerekiyor biliyorsunuz. Werther telefonu aldı ve ardından konuşmasına devam etti.

"Ciddi bir konu bu" dedi. "Ama kurallara uymayı beceremeyen bir soytarı bu önemli konuşmayı bölebiliyor! Kapatın telefonlarınızı! Birinci sınıftakiler bile biliyor bunu!"

Bu şekilde söylev vermeye devam etti ama Takahiro'nun telefonuna gelen mesajla konuşmasının bölünmesi, sınıf içi zorbalıktan daha önemliydi onun için sanki. O notu yazan ki-

şı Werther'den yardım alabileceğini gerçekten umduysa, o sırada çaresizlikle iç geçiriyor olmalıydı.

Ama gerçek kâbus henüz başlamamıştı. Cadı avı sezonu gelmek üzereydi.

Uzun sürmedi; hatta her şey aynı gün ders saatlerinden sonra başladı. Bu yıl bir kulübe katılmadım ama o gün sınıf nöbetçisi olduğum için dersten sonra okulda kalmıştım. Maki beni durdurduğunda, ön girişteki dolaptan ayakkabılarımı almak üzereydim. Gittiğinizden beri Maki'de hiçbir değişiklik olmadı. Hâlâ Ayako'nun yancısı ve yardımcısı.

"Ayako seninle bir şey konuşmak istiyor" dedi. "Sınıfa gelebilir misin?"

Konuşmak istediği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum ama reddedersem, sonra uğraşmak zorunda kalırdım, bu yüzden peşinden sınıfa gittim. Kapıdan içeri girerken Maki beni arkadan itti; diz üstü düştüm. Başımı kaldırdığımda, Ayako karşımda duruyordu. Sonra beş altı çocuğun çevremde toplandığını fark ettim.

"Werther'e bizi ispiyonlayan sendin değil mi?" dedi Ayako. Yanılıyordu ama başıma bu tür şeylerin gelebileceğini tahmin etmiştim zaten.

"Hayır" dedim bakışlarımı yüzüne dikerek. "Ben yapmadım."

"Yalancı!" diye haykırdı. "Başkası olamaz! 'Zorbalık' derken neyi kastettin? Saçmalık bu! Biz bir katili cezalandırıyoruz. Moriguçi Öğretmen'e hiç sevgin yok mu? Yoksa katilden mi hoşlanıyorsun?"

Mantıklı açıklamalar yapmanın anlamı yoktu, başımı iki yana sallayarak söylediklerini reddetmekle yetindim.

"Demek ondan hoşlanmıyorsun? O zaman kanıtlarla" dedi bir süt kutusu uzatarak. "Ona bunu at, ben de sana inanayım."

Ayako'dan süt kutusunu alırken, Şuya'nın sınıfın diğer köşesinde yerde yattığını fark ettim. Kolları ve bacakları koli

bandıyla bağlanmıştı. Ayako ve diğerleri sırtarak ona doğru döndüler.

Süt kutusunu ona atmazsam, yarın aynı muameleye ben maruz kalacaktım; hatta, daha kötüsü, Şuya'ya yapmaktan korktukları şeyleri bana yapacaklardı.

Sonra bakışlarımız karşılaştı. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bana yalvararak bakmadığını, beni öfkelenlendirmeye çalışmadığını anladım; bakışları sakindi. Gözlerinin içine bakarken, sonunda anladım: Bir şey düşünmüyor, bir şey hissetmiyordu. Kusursuz, kalpsiz bir katildi. Manami'yi öldürenin Naoki olduğunu söylediğinizi biliyorum ama Şuya orada olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı!

Katil! Katil! Katil! Sonunda kuşku kalmamıştı.

Yerden kalkıp ona doğru birkaç adım attım. Göğsünü hedef aldım, gözlerimi kapadım ve kartonu var gücümle fırlattım. Kartonun patladığını duyunca, göğsümün derinlerinden güçlü bir coşkunun fışkırdığını hissettim.

Bu pisliğin canını yakmak istiyorum! Yaptıklarını ödetmek istiyorum! Kendi ilacını yutturmak istiyorum! Böyle düşünceler elektrik akımı gibi beynimde dolaşıyordu. Sonunda diğer çocukların kahkahalarıyla kendime geldim. Komik olan neydi? Gözlerimi açınca gördüm. Şuya'nın yüzünden sütler akıyordu, yanağında kırmızı bir şişlik vardı. Kutuyu göğsüne değil, yüzünün ortasına fırlatmıştım.

Ayako, "Aferin Mizuho!" deyince daha yüksek sesle güldüler. Ama neyi komik bulduklarını anlayamıyordum. Şuya o tuhaf gözleriyle bana bakarken değil ama şimdi bakışlarının ne demek istediğini biliyordum.

Beni yargılamaya hakkın var mı gerçekten? Bana birden aklını yitirmiş bir çete tarafından linç edilen bir aziz gibi geldi Şuya.

"Özür dilerim" diye mırıldandım, Ayako'nun beni duyduğunu biliyordum.

“Bir dakika!” diye haykırdı. “Bu katilden özür mü diledin sen? Mizuho’nun da ondan farkı yok! Hak ettiğini verelim ona!” Ayako, Jeanne d’Arc’ı canlandırıyormuş gibi bir anda dramatikleşebiliyor. Gerçi onun adını bile duyduğunu sanmam.

Kollarımdan tuttular. Sınıftaki oğlanlardan biri olduğunu biliyorum ama kim olduğundan emin değilim. Canım yandı. Korktum. Birinin bana yardım etmesini istiyordum, aklımda yalnız bu düşünce vardı.

“Bu günden sonra!” diye haykırdı Ayako tiyatrosuna devam ederek, “bu çocuk ve sen aynı kişisiniz!” Sonra beni yere ittiler, Şuya’nın yanına düştüm. Yüzlerimiz çok yakındı.

“Öp! Öp! Öp!” diye haykırıp el çırpmaya başladılar. Durmalarını söylemek istiyordum ama korkudan donakalmıştım. Kollarımdan tutan çocuk başımın arkasından yakalayıp yüzümü Şuya’nın yüzüne bastırdı. Bir tıkırtı duydum. Fotoğraf çekmişlerdi.

“Bak Ayako, yakaladım!” dedi Maki. Kollarımı bıraktılar, telefonun başına toplandılar. Hâlâ gülüyorlardı.

“İlk öpüşmen miydi Mizuho?” dedi Ayako, Maki’den aldığı telefonu yüzüme uzatarak. Resimde Şuya’yla öpüşüyor gibi görünüyorduk. “Bu fotoğrafla ne yapacağımız sana kalmış Mizuho” dedi Ayako.

Moriguçi Öğretmenim, Naoki ile Şuya’nın katil olduklarını biliyorum ama bu böyle şeyler yapabilen çocukları affedeceğim anlamına gelmiyor.

O akşamüstü eve nasıl gittim hiç bilmiyorum. Giysilerim süt kokuyordu, onları yıkayıp duş aldım. Sonra odama kapandım ve akşam yemeği için bile çıkmadım.

Sanki biri hâlâ kollarımı arkadan tutuyordu, arkadaşlarımla kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu. Bu gecenin sonsuza kadar sürmesini ya da bir nükleer bombanın her şeyi yok etmesini istiyordum. Gözlerimi kapatır kapatmaz hayalimde

o korkunç sahneler belirlediği için bir türlü uyuyamıyordum.

Gece yarısına doğru telefonuma bir mesaj geldi. Bana fotoğrafı gönderdiklerinden korktum ama arayan numarayı zor da olsa tanıdım: Şuya'nın numarasıydı. Yakınlardaki bir dükkânda buluşabilir miyiz diye soruyordu. Birkaç dakika düşünüp gitmeye karar verdim.

Şuya, otoparkın yanında bisikletiyle bekliyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum, hatta yüzüne bile bakamıyordum. Orada öylece durup bekledim. Tek kelime etmeden elini cebine attı, bir kâğıt parçası çıkarıp açtı ve bana gösterdi. Sokak ışıkları parlak olmasına rağmen kâğıttakileri göremiyordum. Zorlanarak birtakım rakamlar yazdığını gördüm. Bunlar bir kan testinin sonuçlarıydı; üstünde adı yazıyordu ve geçen haftanın tarihi atılmıştı.

"Eve döndüğümde posta kutusunda" dedi kâğıdı katlayıp yeniden cebine koyarak.

"Biliyordum" dedim.

Şaşırmış gibi yüzüme baktı; bir çocuk katilin değil, duygusal birinin yüzüydü bu, uzun zamandır görmediğim bir ifadedeydi.

"Sana bir şey söylemek istiyorum" dedi. Bir otomata gidip iki kutu meyve suyu aldı. Bunları bisikletinin sepetine koyup arkasına binmemi söyledi. Gece yarısı boş bir otoparkta konuşmayı bile göze alamıyordu.

* * *

Karanlık kasabada iki kişi bisikletle ilerlerken nasıl göründüğümüzü merak ediyorum. Görecektense kimse yoktu bizi, sokaklarda ne insan vardı ne araba. Ama aramızda bir şey olmamasına rağmen endişeliydim.

Sırtı sandığımdan daha genişti, herhalde kilo veriyordur diye düşündüm. Karanlıkta ilerlerken, kıyamet gününde beni kurtarmak için gelmiş gibiydi.

On beş dakika kadar gittikten sonra binalar azaldı, nehrin yanında tek katlı bir evin önünde durdu. Ev boş görünüyordu; orada oturmadığına emindim. Bisikletinden indi, bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Tereddüt ettiğimi fark etti. Evin ölen büyükannesine ait olduğunu, şimdi ise annesiyle babasının eşya deposu olarak kullandığım söyledi.

İçeri girince ışığı yaktı. Koridor boyunca istiflenen kutular içeri hava girmesine engel oluyordu herhalde, çünkü ev havasız ve rutubetliydi. Kapının hemen arkasındaki giriş basamaklarına oturmaya karar verdik. Bana bir kutu greyfurt suyu verdi. Kutuyu ellerimde evirip çevirerek o gün neler yaptığımı ona anlatmaya başladım.

Naoki ve Şuya hakkında bildiklerinizi anlattığınız gün, inanmakta zorlandığım tek bir şey vardı: Öykünün sonu. En korkunç kısmı da buydu tabii, korkutucu olan da sizdiniz, Moriguçi Öğretmenim.

Siz gittikten sonra Naoki koşarak sınıftan çıktı, herkes de peşinden gitti. Ben de çıkmak üzereydim ki tahtanın yanındaki boş kartonların dizili olduğu rafı gördüm. Sınıf başkanı refleksiyle ilk önce temizlik sırasının kimde olduğunu düşündüm ama sonra kutulara kimsenin dokunmak istemeyeceği aklıma geldi. Naoki ve Şuya'nın kutularını aradım.

O gün olayları mantık süzgecinden geçirmenin öneminden dem vurmuştunuz, ben de sizin *mantığınızı* merak etmeye başladım. Hissettiğiniz üzüntüyü ve acıyı az çok tahmin edebiliyordum ama gerçekte ne hissettiğinizi bilemeyeceğimin farkındaydım. Herkes gibi benim de sevdiklerim var ama hepsi hayattalar ve öldüklerinde neler hissedeceğimi tasavvur etsem bile bu hayal olmaktan öteye gidemeyecek. Ancak Naoki ile Şuya'dan ne kadar nefret etseniz de rasyonel davranacağınızı biliyordum.

O gün iki süt kutusunu temizlik dolabından aldığım bir

poşete koyup eve götürdüm. Yalnızca Naoki ve Şuya'nın kutularını alırsam birinin fark edebileceğini biliyordum, geri kalanları spor salonunun arkasındaki çöpe attım. Yolda bir iki öğretmenle karşılaştım ama bir şey demediler. Çöp atmaya giden sınıf başkanından neden şüphelensinler ki? Eve dönünce kutuları kesip açtım; kanla karşılaştığında tepki veren bir kimyasalla sütleri test ettim (tuhaf olduğunu biliyorum ama evde böyle şeylerim var.)

Sonuçlar tam beklediğim gibiydi.

* * *

“Kimseye anlatmadığın için teşekkürler” dedi Şuya öykümü bitirince.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu sır olarak saklamamın nedeni onu düşünmem değildi. Anlatabileceğim yakın bir arkadaşım yoktu yalnızca. Ama haklıydı, sınıftakilere söyleyecek olursam ona daha şiddetli saldırırlardı.

“Moriguçi'nin diğer anlattıklarına inandın mı?” diye sordu. Başımı salladım. “Peki burada benimle yalnız kalmaktan korkmuyor musun?” Bu kez başımı olumlu anlamda salladım. “Bir çocuk katiliyle konuşmak seni rahatsız etmiyor mu?”

Gözlerinin içine baktım. O bir çocuk katiliyse sınıftaki diğer çocuklar neydi, ona hayvan gibi davrananlar? Süt kutusunu fırlattığım için kendimden, Şuya'dan korktuğumdan daha fazla korkuyordum. Yanağı hâlâ biraz şişti. “Özür dilerim” dedim kırmızı noktaya dokunmak için elimi uzatarak. İçimde bir şey, yaptığım şeyi hissetmemi istiyordu. Tenine dokununca irkildim.

İrkilmemin nedeni elimde soğuk meyve suyu kutusu tutmam ya da şişen yanağının ısınmış olması değildi. Onun hissiz bir şeytan olduğunu düşünüyordum ama ona dokunduğum anda bütün çocuklar gibi olduğunu anlamıştım.

“Test sonuçlarını neden bana gösterdin?” Ona sormak istediğim buydu.

“Çünkü birbirimize çok benziyoruz” dedi.

Meyve suyunu açtım, ne söyleyeceğimi bilmeden ona baktım. Gecenin içinden beni kurtarmak için çıkmamıştı.

“Bekle” dedi. “Hepsini içecek misin gerçekten?”

Elimdeki meyve suyu kutusuna baktım. Hepsini içebilirdim ama ne demek istediğini anladım, sevindim. “Hayır, içmeyeceğim galiba” deyip kutuyu ona uzattım. O da bana kendisininkini verdi. Birkaç yudum alıp geri uzattım. O da biraz içti ve bana geri verdi. Kutu boşalınca biraz öpüştük. Size aslında hoşlandığım başka biri olduğunu söylemedim, öğretmemim. Bu farklıydı. O anda, dünyada Şuya’dan başka birinin olmadığını hissediyordum.

Beni dükkâna geri götürdü, vedalaşırken yarın okula gelmem gerektiğini söyledi. Aslında gitmek istemiyordum ama evde kalırsam ömür boyu bir daha dışarı çıkamayacağımdan korkuyordum. Hem Şuya da okuldayken, eziyete dayanabileceğimi hissediyordum.

“Geleceğim” diye söz verdim.

Ertesi sabah sınıftan içeri girdiğim anda çocuklardan bazıları ıslık çalmaya başladı; tahtaya bakan kızların kıkırdadığını gördüm. Birisi tahtaya benim ve Şuya’nın adlarımızı yazıp kalp içine almıştı. Başımı öne eğip, Şuya’nın hep yaptığı gibi sırama gittim ama sıra kapağına da aynısı yapılmıştı.

“Mizuho! Günaydın!” Ayako sırasından telefonunu bana doğru sallıyordu. Onu duymazdan gelip yanımda getirdiğim kitabı açtım.

Şuya sınıfa geldiğinde aynı şeyler oldu. Aynı şekilde karşılandı, o da tahtaya baktı. Yüzünde her zamanki boş ifade vardı ama üzerine kalp çizilmiş olan sırasına gelince çantasını bırakıp hâlâ ıslık çalan Takahiro’nun yanına gitti.

“Bir şey mi söyleyeceksin çocuk katili?” dedi Takahiro, Şuya’ya sırtarak. Şuya karşılık vermedi. Ona şöyle bir baktı, serçeparmağının ucunu ısırp Takahiro’nun yanağına sürttü. Kendi kanıyla sembolik bir çizgi çekmişti; cezanın son bulduğunu, karşılık verme zamanının geldiğini anlatıyordu. Takahiro’nun yanında duran çocuklardan bazıları haykırdı ama sınıfta bütün sesler kesildi.

Şuya, Takahiro’nun kulağına eğilip, “Mizuki’nin kollarını tutan sendin, değil mi?” diye sordu. “Ona mı yalakalanıyordun?” dedi Ayako’yu göstererek. Sonra Ayako’ya yaklaşıp elini havaya kaldırdı. Bir damla kan elinden bileğine düştü. Ayako yüzünü elleriyle kapattı ama Şuya uzanıp onun telefonunu kanlı avcuna aldı. Ayako çığlık attı.

“Patronluk taşıyorsun” dedi, “ve başkalarını kirli işlerine koşuyorsun ama başkasının da sana aynısını yaptığını görmeyecek kadar aptalsın.”

Bunu söyledikten sonra olanların kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi her şeyi en arkadaki sırasından seyreden Yusuke’nin yanına gitti.

“Onun iplerini elinde tutan da sensin, pislik. Onu benim üzerime salan sensin.” Sonra eğilip Yusuke’yi dudaklarından öptü. Odadaki herkes dondu kaldı. Yusuke hastalanmış gibiydi. “Hoşuna gitti mi?” diye sordu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Hepiniz asil davrandığınızı sanıp adaletten söz ediyorsunuz ama Moriguçi’nin kızının havuza gittiğini hepimiz biliyordunuz. Birine söylemiş olsanız, şimdi hayattaydı. Bunların hepsi suçlu hissettiğiniz için, öyle değil mi? Benimle uğraşmak daha iyi hissetmenizi sağladı mı? Sizin gibi insanlar için söylenen bir söz var. Sizin gibilere riyakâr derler. Bu sizi ilk ve son uyarışım; eğer böyle devam ederseniz bir dahaki sefere öperken dilimi de kullanırım.”

Bundan sonra kimse Şuya’yı rahatsız etmedi.

Temmuzda, final sınavları başlarken Şuya'yla ben her gün o evde buluşuyorduk. Ebeveynlerime arkadaşımınla çalışmaya gideceğimi söylüyordum ve onlara hiçbir zaman sorun çıkarmadığımdan biraz geciksem bile bir şey demiyorlardı. Şuya beşinci sınıftayken babası yeniden evlenmişti, evde yeni bir bebek vardı, bu yüzden çalışmak için büyükannesinin evini kullandığını söylüyordu. Haftanın her günü akşamları burada geçirse bile sorun çıkarmıyorlardı.

Arka tarafta, Şuya'nın laboratuvar dediği oda vardı. Sınavlara çalıştığı yoktu. Bunun yerine kol saatine benzeyen bir icat üzerinde çalışıyordu ama ne olduğunu bana söylemeyi reddetti. Yine de, orada oturup çalışmasını seyretmekten hoşlanıyordum. İcadını temmuz ortasında bitirdiğinde bana bir yalan detektörü yaptığını söyledi. Cihazın kayışındaki sensörlerin takan kişinin nabzındaki değişiklikleri tespit ettiğini anlattı. Nabızda bir değişiklik olunca ışık yanıyor, alarm çalıyordu.

“Denesene” dedi bana.

Saati koluma taktım ama epey korkuyordum. Ya beni şoklasaydı?

“Şoklanmaktan mı korkuyorsun?” diye sordu, aklımı okumuş gibi.

“Hayır, öyle değil” dedim.

Bip, bip, bip, bip... Yalan detektörünün ışığı yandı, ucuz bir kol saati sesi çıkararak öttü.

“Çalışıyor!” dedi Şuya. “Harika!”

“Harika” diye tekrarladım. Gerçekten etkilenmişim. Şuya da etkilenmiş görünüyordu. Güldü. Sonra bileğimi tutup kendine doğru çekti.

“Tek istediğim buydu” dedi. “birinin beni fark etmesini istiyordum.”

Manami'yle olanlardan söz ettiğini anladım. Bu konuda ilk defa bir şey söylüyordu. Boştaki elimi, saatli bileğimi tutan elinin üzerine koydum.

“Küçük çocuklar istediklerini elde etmek için tatlı tatlı dil döker, bilir misin?” dedi Şuya. “Belki dikkatlerini çekmek için ben de böyle yapmalıydım. Birisi, *Parkta bir kedi ölüsü buldum*, dese... Gerçekten mi? Onu öldüren bendim. *Olamaz!.. Ama oldu!* Bazen kedi ve köpek öldürürüm. *Hayır!.. Gerçekten mi?* Öldürmekle de kalmam. *Nasıl yani?* Kendi icadım olan İnfaz Makinesi’ni kullanırım. *Şaka yapıyorsun! Harika bir şey!.. Açsana. İçinde bir sürpriz var... Mizuki, sence ben katil miyim? Mizuki? Şimdi ne yapacağım ben?”*

Şuya ağlıyordu, ne diyeceğimi bilemiyordum. Yalnızca sarıldım ona. Neden bilmiyorum ama yalan detektörünün alarmı yine çaldı.

Eve vardığımda şafak sökmek üzereydi.

Werther sınıf içi zorbalığın sonlandığını anlayınca pek sevindi. Şuya derste yine gülümsemeye başlamıştı, finallerde sınıfın en yüksek notlarını aldı. Herkes Yusuke’nin sınıf temsilcisi olacağını sanıyordu ama sonra başkaları Şuya için oy vereceklerini söylemeye başladılar. Werther çok sevinmişti. İngilizce öğretmenlerinden biriyle konuşan ve övgülere boğulan Şuya’ya koridorda göz kırptığını bile gördüm bir keresinde. Ondan tiksiniyordum.

Fakat Werther’in hâlâ büyük bir sıkıntısı vardı: Naoki. Yakında okula dönmezse mezun olup liseye ve yüksekokula gidemeyecekti.

Bu konuda ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama bir şeyi yapamadığınızı, yapamayacağınızı kabullenmenin önemi hakkında düşünüyorum bu ara. Öğrencilerinizin denemeden vazgeçmesi hoşunuza gitmiyor, bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bir şeyi yapamayacağınızı kabullenmenin de önemli olduğunu düşünüyorum. Galiba demek istediğim şu: Keşke Werther Naoki’nin okula dönmesini sağlayamayacağını kabullenecek kadar cesur olsaydı.

Veya bu konuda diğer öğretmenlerden biriyle konuşsaydı. Belki de ona başka bir okula gitmesini falan önerebilirlerdi. Çünkü okula gelememesinin nedeni burada, sınıftaydı.

* * *

İlk çeyrek dönemin bitişinden önce, Werther'le birlikte Naoki'nin evine her zamanki ziyaretimizi yaptık. Saat altı sularıydı ama güneş hâlâ yakıyordu, kapının önünde dururken terlediğimizi anımsıyorum.

O gün Naoki'ye bir mektup yazıp getirmiştım, çünkü süt kutularındaki test sonuçlarını Şuya'ya söylediğim halde Naoki'ye söylememek haksızlık gibi geliyordu. Tabii bildiklerimi söyleyince okula dönmesini ummuyordum. Dönüp dönmemesi beni pek ilgilendirmiyordu aslında. Yalnızca sorunlarından birini, büyük sorunlarından birini hafifletmek istiyordum.

Naoki'nin annesi kapıyı aralar aralamaz, Werther ona ders notlarını ve bir hediye gibi paketlediği kartı verdi. Kartı bugün getirmesine şaşırmıştım, hatta çoktan unutmuş olduğunu düşünüyordum.

Naoki'nin annesi kapının aralığından kolunu uzatınca kalın, uzun kollu bir gömlek giydiğini fark ettim. Belki klimayı açmıştı ama böyle sıcak bir gün için fazla kalındı kıyafeti. Yüzüne bakma fırsatım olmadı. Ama kapıyı kapamadan önce ona mektubumu vermeye çalıştım; tam o sırada Werther ayağını kapının aralığına sokup haykırmaya başladı.

“Naoki! Oradaysan beni dinle! Bu dönem zorlanan yalnızca sen değilsin! Bazı sınıf arkadaşların Şuya'ya eziyet ediyordu! Durum kötüydü! Ama onları haksızlık yaptıklarına ikna ettim. Kolay olmadı ama başardım! Anladılar! Ne dersin, Naoki? Canının yandığını biliyorum ama yardım edebilirim! Neden bana bir şans vermiyorsun? Sorunlarınla birlikte yüzleşebili-

riz. Sana yardım edebileceğimi biliyorum! Bana güven! Yarın okula, kapanış törenine gelmeni istiyorum. Seni bekleyeceğiz!”

Orada durup onu dinlerken gerçekten çok öfkelen dim. Her konuda ama her konuda yanı lıyordu. Şuya’ya zorbalık etmediklerini, onu kıskandıklarını söylemişti ama olay bitince zorbalık demeye başlamıştı. Naoki’nin penceresine baktığımda perdelerin hafifçe hareket ettiğini gördüm.

Werther konuşurken kendinden geçmişti, delirmiş gibi görünüyordu. Naoki’nin annesine bakarken gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Selam verdi, kapıyı kapattı. Bazı komşular pencerelerinden bize bakıyordu ama Werther onlara gülümsedi ve bana döndü.

“Mizuho” dedi, “bunca zamandır benimle buraya geldiğin için sana teşekkür ederim.” Benimle konuşuyordu ama sesi çok yüksekti; sokaktaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Sanki en başından beri bir piyes sergiliyordu ve ilk perdeden son perdeye orada olan tek oyuncusu bendim. Onun bu “ev ziyaretlerini” yaptığı nın şahidiydim, kendini mesleğine adanmış bir öğretmen olduğunun kanıtıydım. Elim eteğimin cebindeki mektuba gitti. Mektubu buruşturarak top haline getirdim.

O gece, Naoki annesini öldürdü.

* * *

İlk çeyrek dönem kapanış törenini kısa kestiler, Okul Aile Birliği o akşamüstü bizim için özel bir toplantı düzenledi.

“Dün gece, sınıf arkadaşlarınızdan biri ciddi bir suça karıştı. Bütün ayrıntıları bilmiyoruz fakat tehlikede olmadığınızı anlamanızı istiyoruz.” Müdürün bize tüm söylediği buydu ama herkes biliyordu. Sınıfta konuşmuş tük, Naoki’nin korkunç bir şey yaptığını biliyorduk ve daha fazlasını öğrenmek istiyorduk. Odada tuhaf bir heyecan vardı. Kapanış töreninden sonra sınıfa döndük ama Werther konuyu açmadı. Bizimle konuş-

mak istediğini görebiliyordum, demek ki okul bu konuda sessizlik kararı almıştı. Sonra rehberlik dersi bitti ve herkes evine döndü; ben hariç. Bana okulda kalmam söylendi. Olaydan birkaç saat önce evine uğradığım için şaşırmadım. Şuya gitmeden önce bana bir iyi şanslar tılsımı verdi.

Birkaç dakika sonra Werther sınıfa geldi.

“Endişelenecek bir şey yok Mizuho” dedi, ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine bakarak. “Ne sorarlarsa sorsunlar gerçeği söyle.” Hiç kımıldamadan ona bakıyordum.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim en sonunda. Başıyla onayladı. “Ama sormadan önce, şunu takar mısınız?” Tereddüt etti ama iyi şanslar bilekliği olduğunu söyledim, bütün çocuklar takıyordu bunu. Sonra ona Şuya’nın sımfıtan çıkmadan önce verdiği yalan detektörü saatini taktım. “Her hafta Naoki’nin evine gitmenizin nedeni onun için endişelenmenizdi, öyle mi? Yoksa size kendinizi iyi hissettirdiği için mi yapıyordunuz bunu?”

“Neden söz ediyorsun? Bu çok saçma, Mizuho! Sen de gayet iyi biliyorsun! Naoki için yapıyordum!”

Bip, bip, bip, bip... Aniden çirkin sesiyle odayı dolduran alarmı duyunca Werther bileğine baktı.

“Nedir bu şey?” diye hırladı.

“Merak etmeyin” dedim. “Kıyamet Günü geldi sadece.”

Werther’in peşinden müdürün odasına gittik. Bizim dönemin müdür yardımcısı ve iki polisle birlikte müdür de oradaydı. Werther’le yan yana oturduk ve bizden Naoki hakkında bildiğimiz her şeyi anlatmamızı istediler ama onlar olanlar hakkında bir şey söylemediler. Werther’in söylediği gibi, bildiklerimi anlattım.

“Her cuma Yoşiteru Öğretmen ile ders notlarını bırakmaya Naoki’nin evine gidiyorduk. Bizi annesi karşılıyordu ama Naoki’yi bir kere bile görmedik. Başta annesi bizi gördüğüne

sevinmişti ama son zamanlarda onu rahatsız ettiğimizi hissediyordum. Hava sıcak bile olsa uzun kollu giyiyordu, bazen makyajının altında morluk izleri görüyordum. Belki de Naoki yapıyordu. Ne zaman evlerine gitsek annesi onu okula dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Bize bir şey söylemedi ama ziyaretlerimizin Naoki'yi strese soktuğunu anlayabiliyordum. Öfkelenecek, birinin canını yakacak bir çocuk değildir ama sürekli ziyaretimiz üzerine kendini köşeye sıkışmış hissetmiş olmalı. Annesi onu çok şımartmıştı, ne yapacağını bilemeyince annesine zarar vermiş olmalı. Biraz zayıf biriydi aslında. Ama bütün diğer öğretmenler bunun farkındaydı sanırım. Anlamayan yalnızca Yoşiteru Öğretmen'di, Naoki'nin sorunlarını tek başına çözebileceğine inanmıştı bir kere. Ama ne kadar sık gidersek Naoki o kadar kapana kısılmış hissediyor ve annesine saldırıyordu. Bu yüzden Yoşiteru Öğretmen'e ziyaretlere ara vermemiz gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi. Bunun yerine Naoki'nin penceresine bağırды, bütün komşular sesini duydu. Naoki'yi delirtmek istiyor gibiydi. Naoki, okulla yüzleşemediği için evini bir tapınak falan gibi görüyordu bençe. Ama Yoşiteru Öğretmen onu tek güvenli yerinden çıkarmak niyetindeydi.

“Sanki Yoşiteru Öğretmen avcı, Naoki de avdı. Öğretmenimiz bizim için en iyi olanı her zaman düşünmez zaten. Kendi yansımasına bakmak için kullandığı aynalarız biz. Bu kadar bencil olmasa bunların hiçbiri olmazdı.”

İnanması zor, biliyorum ama, bunların hepsi bir dönemde oldu; bizi bıraktığınız günün üzerinden yalnızca dört ay geçti. Şimdi yaz tatilindeyiz, Werther dönem başında okula gelecek mi merak ediyorum. Okula gelecek kadar utanmazsa başım dertte demektir.

Geçen yazdan beri her türlü kimyasalı biriktirdim. Eğer işler kötüleşirse bunları kullanmayı planlıyorum. Ama önce

işe yarayıp yaramadıklarını test etsem iyi olacak. Asıl istediğim potasyum siyanür, şu aralar öğretmenler skandala ve itibarlarına odaklanmış durumdalar, dolap anahtarlarını sıkı gözetmezler. Tadao Öğretmen'den anahtarını istersem hiç düşünmeden verir eminim.

Sonbaharda okula dönerse, Werther'in içeceğine bir şeyler atıvermek çocuk oyuncağı olur. Sütünü yalnızca o içiyor, başka biri de içse pek umursamam aslında.

Werther'den neden bu kadar çok nefret ettiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Birinci sınıftan beri Naoki'ye âşığım da ondan. O benim ilk ve tek aşkım. Her şey şu sersem Ayako'nun bana Mizuho demesiyle başladı. Kendisi aptal olduğu için bütün cevapları bilmemi kısıkanıyordu. Bu yüzden o aptal lakabı uydurdu. Bundan sonra, Naoki'den başka herkes bana Mizuho dedi. Neden Ayako'ya uymadı bilmiyorum, belki Mizuki'ye çok alışmıştı; ama bu davranışı onu dünyadaki tek dostum ilan etmeme yetti.

Ablalarından biri anlattı, annelerini neden öldürdüğünü sorduğunda Naoki "polis tarafından tutuklanmak için" demiş.

Moriguçi Öğretmenim, sakıncası yoksa size son bir sorum daha olacak:

İntikamınız hakkında şimdi ne düşünüyorsunuz?

Düzenleme
Ny.ozlem

İyiliksever

20 Haziran'dı, üniversite ikinci sınıftaydım ve birkaç gün sonra yaz tatili için eve dönecektim. Babam aradı.

İki haberi vardı: Birincisi, annem öldürülmüştü; ikincisi, onu küçük kardeşim Naoki öldürmüştü.

Bu her şeyi karmaşıktırılıyordu. Anneniz öldürülürse, kurbanın yakını olarak katilden nefret etmeniz gerekir; ama katil kardeşinizse, bir suçlunun yakını olmanın getireceği eleştirileri yüklenmek, kardeşinizin rehabilitasyonu ve kurbanlardan özür dilemesi için çaba göstermek zorundasınız. Oysa siz de bir kurbansınız!

Bunların hepsini birden nasıl yapar insan?

Kesin olan bir şey var: Basın ve meraklılar, özel bir aile meselesi diye sizi kendi halinize bırakmayacak. Evimiz hemen insanlar tarafından çevrildi; etrafta toplananların bakışları halden anlar veya kötücül bile değildi; salt merakla bakıyorlardı.

Cinayet Japonya'da eskisi gibi ender görülen bir olay değil. Hatta o kadar sık oluyor ki cinayet haberlerini esneyerek izliyor insanlar. Ama bir ailenin gizli sırlarını ortaya serince ilgi çekiyorlar; her şeyin ne kadar yanlış gidebileceğini görmek istiyor insanlar.

İşlev bozan aşk, işlev bozan disiplin, işlev bozan eğitim, iş-

lev bozan insan ilişkileri. Başta herkes böyle korkunç bir olayın böyle iyi bir ailenin başına gelmesine hayret ediyor ama biraz kurcaladığınızda sorunlar ortaya çıkıyor ve olayın daha önce patlak vermemiş olmasına şaşıyorsunuz.

Böyle şeyleri televizyonda gören ve kendi ailelerini düşünüp endişelenenler oluyordur. Ben hiç endişelenmedim. Böyle bir şey bize asla olamazdı. Şitamuralar normaldi, hayal edebileceğiniz en “sıradan” aileydiler. Ama gerçek oldu: Aile içinde bir cinayet işlendi. Peki bizim işlevimizi bozan neydi?

Eve en son yılbaşında gitmiştim.

1 Ocak'ta, annem, babam ve Naoki birlikte mahalle tapınağına yılın ilk ziyaretini yaptık. Sonra eve dönüp oturduk, televizyon izleyip annemin pişirdiği geleneksel yemekleri yedik. Mutfakta anneme yardım edip Tenis Kulübü'nde edindiğim arkadaşlarımı anlattım, Naoki de okul şenliğine gelen komedyeni anlattı.

Ertesi gün ablamız yeni kocasıyla ziyarete geldi; hep birlikte alışveriş merkezine gidip yılbaşı indiriminde dükkânları dolaştık. Naoki'nin notları ikinci dönemde yükseldiği için annemle babam ona istediği dizüstü bilgisayar aldılar, ben de vicdan azabı çektirme yöntemiyle onlara yeni bir cüzdan aldırardım.

Her yılbaşı gibi bir yılbaşıydı; sıradan bir ailenin sıradan kutlaması. Yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi yüz kere düşündüm ama olacakları işaret eden en ufak bir ize rastlayamadım.

Aradan geçen altı ay içinde ne olmuştu da bu hale gelmiştik?

Annemin gövdesinde tek bir bıçak yarası ve başının arkasında ezik vardı. Mutfak bıçağıyla bıçaklanıp merdivenlerden aşağı atıldığını söylediler. Dediler ki... İnanılmaz geliyor, onu morgda gördükten sonra bile öldüğüne gerçekten inanmıyorum. Bunu ona Naoki'nin yaptığına da.

Neden oldu bunlar? Bunu anlayamazsam, annemin ölümünü kabullenemem. Bunu anlayamazsam, kardeşimin suçunu kabullenemem. Bunu anlayamazsam, babam ve ablamla artık bir aile olarak kalamayız.

Ailemin işlev bozukluğunu annemin ölümünden iki gün sonra öğrenmeye başladım, durumu bana açıklayan polis oldu. Naoki'nin sekizinci sınıfın başından beri okula gitmediğini öğrendim. Aslında günümüzde çocukların okula gitmeyi reddetmesi ya da evden çıkmaması bile olağan bir şey ama Naoki'nin davranışlarında asıl rahatsız edici olan, durumu yalnızca annemin bilmesiydi. Benim bilmemem normal, çünkü evde yaşamıyorum, ablam da hamile ve başka bir şehirde yaşıyor fakat babamın onlarla aynı evde yaşarken durumdan haberdar olmaması inanılmaz. Her gün uzun yol gidip geldiğini ve çoğu gece mesaiye kaldığını biliyorum ama oğlunun okula gitmediğini nasıl fark etmez, hem de dört ay boyunca?

Polis ona bu soruyu sorduğunda, Naoki'nin okula gitmesinin geçen yıl üçüncü dönem olan bir olayla bağlantılı olabileceğini söylemişti. Babam genellikle çok sessizdir ama bu olaydan sonra başka bir insana dönüşmüştü sanki. Polislere ifade verirken konuştu durdu. Söylediği her şeyi tekrar etmeyeceğim ama özetle şöyle şeyler anlattı:

Naoki'nin sınıf öğretmeninin kızı okul havuzuna düşüp boğulmuştu. Naoki o sırada oradaydı ama kızı kurtaramamıştı. Öğretmen, Naoki'nin kızının ölümünden bir şekilde sorumlu olduğunu düşünmüştü. Naoki buna çok üzülmüştü ve öğretmen istifa edip okuldan ayrılmasına rağmen okuluna dönemiyordu.

Naoki kadar hassas bir çocuğun böyle bir şeyle başa çıkmakta zorlanmasını anlıyorum. Bu yüzden kendini dünyadan soyutlamış olmasına bile inanabiliyorum. Ama olanların annemin öldürülmesiyle sonlanacak hale gelmesini kabullenemiyorum.

Okula gitmeyen, evden çıkmayan Naoki, bütün gün evde ne yapıyordu? Annemle ilişkisi nasıldı? Artık annem yaşamadığından, bunları bir tek Naoki biliyor. Ama onu görmeme henüz izin vermiyorlar. Peki gerçekleri nasıl öğreneceğim?

Bunları düşündüğümde, yalnız başıma yaşayacağım Tokyo'ya giderken annemin söyledikleri ve bana aldığı günlük geldi aklıma. "Bir şeye endişelendiğinde veya üzüldüğünde, benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Ama konuşamıyorsan veya konuşmak istemiyorsan, bu günlüğe yazmayı dene melisin. Dünyada en güvendiğin insanla konuştuğunu hayal ederek yaz. İnsan beyninin hatırlayabildiklerinin sınırı yok, hayatta bir sürü şey takılıyor aklımıza. Ama bir şeyi yazdığın zaman, onu unutabilirsin, artık içinde tutman gerekmez. İyi anılarını hatırla; kötülerini buraya yaz ve hepsini unut."

Anladığım kadarıyla, ortaokulda en sevdiği öğretmeni anneme bir günlük vermiş ve aynı şeyi söylemişti; iki ebeveynini birbiri ardına kaybeden öğrencisini böyle teselli etmek istemişti.

Böylece evin her yanını aradım ve annemin günlüğünü buldum.

13 Mart

Naoki'nin sınıf öğretmeni Yuko Moriguçi dün ziyarete geldi.

Kadını ilk gördüğümde beri sevmiyorum. Kolay etkilenen yeniyetmelerle dolu bir sınıfın başına bekâr bir anneyi geçirmelerini onaylamadığımı okul yönetimine de bildirdim, ne işe yaradıysa. Devlet okullarında bir annenin fikirlerine aldırış eden yok. Ama onun hakkında yanılmadığının kanıtı geçen ocak ayında geldi. Naoki liseli çocuklarla kavga etti ve polis onu korumaya aldı. Böyle durumlarda sorumlu kişi sınıf öğretmenidir. Polis merkezine gidip oğluma yardım etmeliydi. Ama bu Moriguçi kendi çocuğuyla meşgul olduğundan, yerine başka bir öğretmeni gönderdi. Müdür o zaman

Naoki'yi başka bir sınıfa alsa, bunların hiçbirisi olmazdı.

Yerel gazetede, Moriguçi'nin kızının nasıl boğulduğunu anlatan bir haber çıkmıştı. Küçük kızını kaybettiği için üzgünüm elbette, ama onu okula götürmesini baştan tuhaf bulmuştum zaten. Başka bir okulda çalışıyor olsa buna izin vermezlerdi eminim. Okul yönetiminin gevşek tavırları ve kendi şımarıklığı yüzünden kızını kaybettiğini söylemek yanlış olmaz.

Bunlar yetmiyormuş gibi, birdenbire evimize geldi, Naoki'ye sorular sormaya, imalarda bulunmaya başladı. Önce ona, bildiği halde, okulda işlerin nasıl gittiğini sordu. Naoki de tenis kulübüne katıldığını ama koçla anlaşılamadığını, sonra da hazırlık okuluna başladığını, atari salonunda liseli çocuklarla başının derde girdiğini ve kurban durumunda olmasına rağmen okul tarafından cezalandırıldığını anlattı.

Anlattıklarından, ortaokula başlarken heyecanlı ve mutlu olduğunu ama işlerin iyi gitmediğini kolayca çıkarabiliyordunuz. Hiçbiri kendi suçu değildi ama buna rağmen mutsuzdu. Onu dinlerken, Moriguçi'ye giderek daha fazla öfke duydum. Neden buradaydı? Naoki'nin kötü anılarını canlandırmak için mi? Ama bu da ona yetmedi. Kızının ölümü hakkında ne bildiğini sordu oğluma.

Sonunda kendimi tutamadım. "Neden bunları sorup duruyorsunuz?" diye haykırdım ona. "Olanların Naoki'yle ilgisi yok!" Ama sözümü bitirmeme fırsat kalmadan Naoki öyle bir şey söyledi ki az kalsın bayılıyordum.

"Benim suçum değildi" diye mırıldandı.

Naoki, üçüncü dönemin başında Şuya Vatanabe adlı bir sınıf arkadaşıyla yakınlaşmıştı. Gazetede onun hakkında bir haber okumuştum, hırsızlık önleyici cüzdan buluşuyla bilim fuarında ödül kazanmıştı. O zaman Naoki'nin onunla arkadaşlık etmesine sevinmiştim. Ama sonunda bu Şuya'nın korkunç bir çocuk olduğu ortaya çıktı.

İcadını birinin üstünde test etmek, elektrik şokuna nasıl

tepki vereceklerini görmek istemişti. Naoki'yi, kurbanı seçmeye zorlamıştı. Naoki, sınıf arkadaşlarından birini öneremeyecek kadar yufka yürekli olduğundan bir iki öğretmen ismi vermişti. Ama Vatanabe denen çocuk onlarla ilgilenmeyince, Naoki sonunda Moriguçi'nin kızını söylemişti. Naoki bunun güvenli bir tercih olduğunu, Şuya'nın küçük bir kıza böyle bir şey yapmayacağını düşünmüştür eminim.

Ama karşımızda normal bir çocuk yoktu, Şuya gerçek bir serseriydi. Naoki'nin önerisini havada kapmış, hemen bir plan yapmıştı. Sonunda, o akşamüstü Naoki'yi havuz kenarına sürüklemiş, orada birlikte kızı beklemişlerdi.

Naoki'nin neler hissetmiş olabileceğini düşününce bayılabak gibi oluyorum. Anlaşılan, köpeği beslemeye geldiğinde kızla önce o konuşmuş. Vatanabe, insanları ağına düşürmek için Naoki'nin tatlı dilinden yararlanmış. Kız onlara güvenmeye başlayınca, Vatanabe denen tip tavşana benzeyen keseyi ona vermiş. Kordonunu kızın boynuna geçirip keseyi açmasını söylemiş.

Gerçeği söylemek gerekirse, keseyi ben de görmüştüm: Naoki ve ben alışveriş merkezinde ana kıza rastlamıştık. Küçük kız, çikolata kesesini alması için Moriguçi'ye yalvarıyordu. Kızına bir ders verdiğini sanıyordu elbette, ama o gün o keseyi alsa, dükkânda olay çıkmasını engellemiş olur ve kızını Vatanabe'ye yem etmezdi. Bekâr anne olmasına rağmen maaşı buna yeterdi eminim.

Kız fermuara dokununca yere devrilmiş ve Naoki onun ölümüne şahit olmak zorunda kalmış. Ama Vatanabe'nin kızı öldürmeyi planladığını anlaması Naoki için daha büyük bir şok olmuştur eminim.

Olay olur olmaz, Vatanabe Naoki'ye istediği kişiye anlatmasını söyledikten sonra dönüp gitmiş. Peki Naoki koşup onu ispiyonlamış mı? Hayır, çünkü oğlum sadık bir arkadaş. Olayı kaza gibi göstermeye çalışarak, Vatanabe'yi kurtarmak

istemmiş ve kızın bedenini havuza atmış. Naoki, Moriguçi'ye çok üzgün olduğunu, daha fazlasını hatırlamadığını söyledi.

“Polis olayın kaza olduğuna karar verdiğinden” dedi o küçümseyici tavrıyla, “olay çıkarmak istemiyorum.” Olay çıkarmak mı? Kim için? Hepsi Vatanabe'nin suçu. Her şeyi o planladı. Naoki yalnızca gönülsüz bir işbirlikçiydi, herkes gibi olayın kurbanıydı. Moriguçi kimseye söylememeye karar vermiş olabilir ama öyle sinirlenmişim ki polise gidip bütün hikâyeyi bizzat anlatmaya hazırdım.

Yine de, Naoki cesedi havuza atmış işte. Bu onu suça ortak eder mi? Başkasının suçunu örtmeye çalışıyormuş; bu da başlı başına bir suç olabilir. Naoki'nin önünde uzun bir gelecek var. Böyle bir olaya karışmasını, cinayete yardım etmekle suçlanmasını göze alamazdım. Bu yüzden, durumdan nefret etsem de Moriguçi'ye minnettar olmuş gibi davrandım ama yüzümdeki gülümsemenin ardındaki öfkemi zor bastırıyordum.

Bu olayı kocama anlatmaya niyetim yoktu ama Moriguçi'ye bir tür manevi tazminat vermenin iyi olabileceğini düşündüm. Bu olay kapansın gitsin istiyordum, daha sonra baskımıza dert açmasını istemiyordum.

Ama önemli bir miktar ödeyeceksek kocamı da işin içine katmam gerekiyordu. O akşam işten gelince olanları kısaca ona anlatıp Moriguçi'yi aramasını istedim. Gerçi kadın parayı reddetti ve o zaman buraya neden geldiğini merak etmeye başladım.

Kocam her şeyi polise anlatmamız gerektiğini söyledi. Ona Naoki'nin suç ortağı sayılacağını söyledim ama o doğru olanın polise gitmek olduğu konusunda ısrar ediyordu; Naoki için böylesi daha iyi olur, diyordu. Böyle bir durumda bir erkekten, bir babadan daha fazlasını beklememek lazım herhalde. Her şeyi ona anlattığım için pişman olmuşum. Her zamanki gibi, Naoki'yi koruma görevi bana düşüyordu.

Baştan beri Naoki'nin anlattıklarına inanmakta güçlük çe-

kiyordum. Zavallı Naoki talihsizlik eseri olay yerinde bulunmuş olmalı. O serseri Vatanabe onu başından beri orada olduğunu söylemeye zorlamıştır. Belki de suçlu Moriguçi'ydi. Belki de hepsini uydurdu. Belki de kızı kayıp havuza düştü ve onu okula getirdiği için asıl suçlu kendisi. Ama gerçekle yüzleşmek istemediği için suçu şans eseri orada olan Naoki ve Şuya'ya yıkmaya çalışıyor. Eminim bu, gerçeğe daha yakın bir senaryodur.

Naoki böyle bir şeye nasıl karışmış olsun? Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlardım... Moriguçi'nin zorlamasına gerek kalmadan gerçeği bana bizzat anlatırdı oğlum, buna eminim.

Öyle olmalı. Her şeyi o zavallı kadın uydurdu. Bu durumda, Vatanabe de kurban demektir.

Hepsi Moriguçi'nin suçu.

22 Mart

Bugün okul döneminin son günü.

Moriguçi'nin ilk ziyaretinden beri Naoki'nin bunalımda olduğunu biliyorum ama her gün okula gittiği için endişelenmemeye çalışıyorum.

Bugün eve gelir gelmez odasına çıktı. Akşam yemeğine gelmedi ve iyi geceler dilemeden erkenden yattı. Herhalde gerilim onu yordu ve bir anda boşaldı.

Tatilde dinlenmeye zamanı olacak, ama nisanda yeni eğitim döneminde okula döneceği zaman Moriguçi'nin sınıfta olması canımı sıkıyor.

27 Mart

Tatilin ilk gününden beri Naoki'nin biraz tuhaf davranmaya başladığını fark ettim, sanki birden temizlik hastasına dönüştü veya obsesif kompulsif bozukluk geliştirdi.

İlk işaret, ortadaki tabaktan hep birlikte yemek yerine her-

kesin önündeki servis tabağından yemesini istemesiydi. Benim ya da başkasının tabağında kalanları mideye indirmeye bayılan bir çocuk için tuhaf bir istekti doğrusu. Sonra her gün yeni bir kural getirmeye başladı: Çamaşırlarının ayrı yıkanmasını istiyordu, kendisinden sonra kimsenin banyoya girmesini istemiyordu.

Televizyonda böyle şeyler görmüştüm; tüm bunlar ergenlikte normal, bundan ötürü istediğini yaptım. Ne yapmak gerek tam bilemiyorum ama şimdilik kullandığı ya da giydiği şeylere dokunmamı istemediğini anlıyorum.

Daha önce hiç ev işi yapmamıştı ama birdenbire kendi buluşıklarını ve çamaşırlarını yıkamaya başladı. Yalnızca kendisinininkileri tabii... Bunları yazarken birdenbire örnek bir çocuğa dönüştüğünü anlatır gibiyim ama bu şekilde temizlik yaptığını gördüğüm zaman korkunç derecede endişeleniyorum. Birkaç tabak çanağı bir saat ovarak yıkıyor. Sonra renkli ve beyaz çamaşırlarını bir arada çamaşır makinesine atarak çok fazla ağartıcı ekliyor ve makineyi birkaç kez baştan başlatıyor.

Hepsi bu kadarla kalsa, aşırı saplantılı birine dönüştüğünü düşünüp ne yapılması gerektiğini değerlendirebilirdim. Ama Naoki'nin daha beter sorunları da var. Etrafındaki her şeyi temizlerken, kendine tam tersini yapıyor.

Giderek daha pis bir çocuğa dönüşüyor. Bedenini temizlemek için hiç çaba göstermiyor. Ona kendisine daha iyi bakması gerektiğini sürekli tekrarlıyorum ama saçını taramayı, dişlerini fırçalamayı da bıraktı. Banyo yapmayı çok severdi, artık kapısından içeri girmiyor. Bugün koridorda yürüyordu, şaka yollu omzundan banyoya doğru hafifçe ittim; "Dokunma bana!" diye haykırdı. Daha önce bana hiç böyle bağırılmamıştı. Hatta bana ilk kez bağırıyordu. Kendime onun isyankâr bir döneme girdiğini söylüyordum ama bu, üzülmemi engellemiyordu.

Naoki birkaç dakika sonra yanıma gelip hiçbir şey olma-

mıŝçasına geçen yıl olan bazı havadan sudan olaylardan söz etmeye başladı. Çok tuhaftı; buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

31 Mart

Komşulardan biri Kyoto seyahatinden bize fasulye keki getirmiş. Naoki fasulyeden yapılma tatlıları pek sevmez ama belki ilgisini eker diye odasına birkaç tane götürmek istedim.

Reddettiğı zaman şaşırmadım; bir süre sonra mutfağına gelip fikrini değıştirdiğini, tatlıyı denemek istediğini söyledi. ay demledim, masaya oturduk. Gergin olduğumu itiraf etmeliyim.

Önce küçük bir ısırık aldı, sonra bütün kek dilimini ağızına tıkıp bir lokmada yuttu. Arkasından, nedense ağlamaya başladı.

“Bu kadar lezzetli olduklarını bilmiyordum!” dedi. “Hiç bilmiyordum!”

Ağladığını görünce, eşyaları temizlemesinin, kendi bakımını ihmal etmesinin ergenlikle ya da isyankâr dönemle ilgisi olmadığını anladım. Moriguçi’nin kızına olanlar yüzünden bu haldeydi.

“İstediğın kadar ye” dedim ona.

Kutudan bir kek daha çıkardı, kabını soydu ve bu kez lokma lokma yiyip bitirdi. Keki çiğnerken sürekli küçük kızını düşündüğüne eminim. Bir daha böyle nefis bir tatlı yiyemeyecek olan küçük kızın yasını tutuyordu. Gerçekten çok tatlı bir ocuk.

Yalnızca fasulye keki yerken de değıl; bence ne yaparsa yapsın onu düşünüyor. Saplantılı bir biçimde eşyalarını temizleyerek bu korkunç anıyı silmeyi amaçlıyor olmalı; aynı zamanda bakımını ihmal edip pislik içinde yaşıyor, çünkü küçük kız hiçbir şey hissedemezken rahat etmek vicdanını sızlatıyor.

Olanlar için hâlâ kendini cezalandırıyor.

Birkaç gündür neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamaya başladığımı hissediyorum; olanları daha önce fark edemediğim için üzgünüm. Başından beri yardımımı istiyordu ama ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

Bu da olaydaki gerçek kötünün sahte suçlamaları ve kötü niyetli kışkırtmalarıyla o korkunç Moriguçi olduğunu bir kez daha fark etmeme yol açtı. Suçluluğundan kaçmanın bir yolunu bulmak için kendisi gibi kötü kalpli birini seçemez miydi? Günahlarını Naoki gibi tatlı bir çocuğa yüklemeye çalışması sözcüklerle tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey. Duygularıyla baş edemediği için işinden ayrıldığı belli. Gelecek sene de aynı sınıfta aynı çocuklarla yüzleşmek zorunda kalacaktı, dolayısıyla tek çözüm ayrılmaktı. Müdüre yazıp onun yerine mesleğe hevesli bir genç adam bulmasını tavsiye edeceğim.

Naoki'nin kaygılanmaktan vazgeçmesi gerekiyor. Şimdi ihtiyacı olan, her şeyi unutmak. Hayattaki acı veren şeyleri unutmanın en iyi yolu, böyle bir günlük tutmak.

Düşünüyorum da, günlük tutmayı bana ortaokulda en sevdiğim öğretmenim aşıladı. Neden ben şanslıydım da öylesine harika bir öğretmenim olmuştu ve Naoki neden Moriguçi gibi bir zavallının eline düşmüştü? Evet, işte o bundan ibaret, bir zavallı.

Oğlumun şansı pek yaver gitmedi. Ama şansı dönecek. Eminim bundan.

3 Nisan

Bugün kırtasiyeden kilitli bir günlük aldım. Kilit, sayfaya döktüklerinizin üstüne gerçekten kilit vuruyormuşsunuz gibi hissettiriyor.

Birkaç dakika önce günlüğü Naoki'ye götürdüm ve kimseye anlatamadığı bir sürü sorunu olduğunu bildiğimi söyledim.

“Ama hepsini içinde tutmak zorunda değilsin” dedim. “Bana anlatman bile gerekmiyor. Hepsini günlüğüne yazman en iyisi.”

Yeniyetme bir oğlan çocuğunun, günlük tutmanın kızlara göre olduğunu düşünüp kızacağını sandım ama bir şey söylemeden defteri aldı. Sonra yine ağlamaya başladı.

“Teşekkür ederim anne. Yazma konusunda pek iyi değilim ama deneyeceğim.”

Ben de ağlamaya başlamıştım ama şimdi daha iyi hissediyorum, endişelenmemeye çalışıyorum. Yakında ayaklanır eminim. Bu nahoş olayları unutmasına yardım edebileceğime eminim.

Eminim.

8 Nisan

Genelde günlüğüme unutmak istediğim kötü şeyleri yazarım ama bugün beni çok mutlu eden bir şeyi yazmak istiyorum.

Mariko beni ziyarete gelip hamile olduğunu söyledi! Bebek henüz üç aylık ve Mariko’nun hamile olduğu hiç anlaşılmıyor ama yüzündeki ifadeden belli ki güvenli, rahat ve anneye olmaya hazır.

Naoki’nin en sevdiği kremalı keklerden getirmişti, sadece üçümüz küçük bir kutlama yapacaktık ama odasına çıktığımda, aşağı gelmeyi reddetti. Nezle olduğunu, ablasına buluşturmak istemediğini söyledi.

Mariko biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama Naoki’nin kocasından daha düşünceli olduğunu söyledi ve eşinin hamileler için zararlı olduğunu bilmesine rağmen evde sigara içtiğini anlatmaya başladı.

Homurdana homurdana anlattı durdu ama onu pek dinlemiyordum. Naoki’nin davranışlarını yanlış anladığımı düşünüyordum. Tuhaf davranışlarına öyle odaklanmıştım ki Naoki’yi görmez olmuşum. Yalnızca benim küçük oğlum de-

ğildi; büyümüş, öyle olgunlaşmıştı ki kız kardeşine karşı hıy-
le düşünceli tavırlar sergileyebiliyordu. Bunu fark etmek be-
ni çok mutlu etti.

Ablası evden çıkarken pencereye çıkıp ona el sallamasına
da çok mutlu oldum. “Tebrikler Mariko!” diye seslendi.

“Teşekkürler Naoki” diye ona el sallayan Mariko sokaktan
aşağı yürümeye başladı.

İkisini seyrederken annelik yeteneklerim hakkındaki bü-
tün kuşkularımın hafiflediğini hissettim. Çocuklarım gayet
iyi durumdaydı.

Harika bir ailede büyüdüm ben. Babam sertti, annem ör-
nek bir eşt; erkek kardeşim ve benle birlikte kusursuz ai-
leyi oluşturmuşlardı. Bütün akrabalarımız ve komşularımız
bize imrendiklerini söylerlerdi. Babam bize bakmak için ge-
ce gündüz çalışırken annem evin idaresini üstlenmişti. Ba-
bamın çok sıkı çalışması sayesinde çevremizdeki ailelerin ço-
ğundan daha iyi durumdaydık.

Annem disiplinli bir anneydi, eğitimimle yakından ilgile-
nir, beni doğru yetiştirmeye gayret ederdi; görgü kuralları,
incelikler ve küçük ayrıntılar önemliydi onun için. Böylece
nereye gidersen gideyim, kimle evlenirsem evleneyim başım
dik olacaktı. Diğer yandan kardeşimi şımartır, tepesine çıkır-
r, övgülere boğardı. Ona güvenli olmayı, fikirleri ve istekleri
doğrultusunda hareket etmeyi öğretti. Annem, babamın bü-
tün enerjisini işine vermesini sağlayacak bir ev ortamı yarat-
maya kararlıydı, bu yüzden aile içindeki sorunları o çözerdi.

Ancak herhalde bu kadar şanslı olduğumuz için trajediler
peş peşe geldi. Ben ortaokuldayken babam bir araba kaza-
sında öldü, annem de hastalanıp kısa süre sonra aramızdan
ayrıldı. Benden sekiz yaş küçük kardeşim, akrabalarımızın
yanında yaşamaya başladığımızda yalnızca bir çocuktuk; yaş
farkımız yüzünden ona annelik yapmaya başladım. Annemin
izinden giderek kendime katı davrandım ama onu özenle ve

ilgiyle büyüttüm. Benim sayemde iyi bir üniversiteye girdi, prestijli bir firmada iş buldu, iyi bir aile kurdu ve hayatta başarılı oldu.

Annemin izinden gidersem hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini düşünmem bundan.

Naoki, özbakımından vazgeçmenin yanında, saplantılı kişilik bozukluğu belirtileri sergilemeye devam etti. Durumunu anlatmanın daha iyi bir yolunu bulamıyorum. Ama ona günlüğü vermemden sonra keyfi biraz yerine geldi bence.

Geriye dönüp bakınca, iki kızımın da böyle dönemlerden geçtiğini anımsadım. Mariko ortaokulda birden piyano derisi almaktan vazgeçtiğini söylemişti. Kiyomi de aynı yaşlarda kendisine aldığım giysileri giymeyi reddetmeye başlamıştı.

Naoki'nin şanssızlığı, hayatının bu hassas döneminde o korkunç olaya karışmaktı. Bence sıradaki hamlesini düşünüyor, hayatının neye dönüşeceğini merak ediyor. Bunu aklımda tutmalı ve sakın olmalıyım. Yaptığı her şeyi övüp annemin kardeşime yaptığı gibi ona koşulsuz sevgi sunarsam tatlı Naoki'ne yeniden kavuşacağıma eminim. Ya da, Naoki'ciğim bana dönecek, ama olgunlaşmış olarak diyeyim.

Tek ihtiyacı bahar tatili boyunca iyice dinlenmek.

14 Nisan

Birkaç yıl önce kendilerini toplumdan soyutlayan genç erkeklerle ilgili haberler çıkmaya başladı. *Hikikomori*, yani kendini kapatanlar veya NEET'ler. Sayıları her yıl artan bu tür insanların büyük bir sosyal sorun haline gelmeye başladığını söyleniyor.

Ama bu sözcükleri duyduğumda, sorunun onlara verilen bu isimler olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yani okula gitmeyi, iş aramayı bırakan çocuklara yapıştırdıkları etiketler. Dengemizi, hayattaki yerimizi topluma karışarak, bir yerlere ait hissederek, bir mevkie ulaşarak buluruz: anne,

öğretmen, doktor. Bir yere ait olmamak, bir tür unvanı olmamak, esasen kişinin toplumun bir parçası olmadığı anlamına gelir. Yani normal insanların çoğu, kendilerini işsiz ya da mevkisiz bulduklarında korkunç bir kaygıya kapılıp kendilerine başka bir yer edinmek için çabalamaya başlarlar.

Ancak bu genç insanları bu isimlerle –*hikikomori*, NEET ya da her neyse– etiketlemeye başladığınızda bu isimler onların unvanlarına dönüşür, aidiyet hislerini etkiler. İçinde bulundukları durumun adının konulduğunu, toplumda böylesi bir işlev kazandıklarını düşünüp rahatlayabilir, kendilerini bırakabilirler. O zaman niye okula gitmek ya da iş bulmak için çaba harcamak istesinler ki?

Toplum bu adları ve konumları kabullenince, yapabileceğimiz fazla bir şey kalmıyor ama kendi çocuklarına rahatça *hikikomori* ya da NEET diyen anne babaları hiç anlamıyorum. İnsanların arasında nasıl başları dik yürüyebiliyorlar? Tek açıklaması var: Çocuğun durumu için okulu ya da toplumu suçluyorlar. Kendi evlerindeki durum hariç her şeyi eleştiriyorlar.

Ama kendilerini kandırdıklarıyla kalıyorlar. Sorun okul ya da toplumla da ilişkili olabilir ama bir çocuğun kişiliği her şeyden önce evinde şekillenir; sorunun da burada, temellerde olduğunu her zaman aklınızda tutmalısınız.

Bir çocuk, evde olan bir şeyden ötürü *hikikomori* olur. Eğer böyleyse, o zaman Naoki *kesinlikle bir hikikomori değil*.

Yeni dönem bir hafta önce başladı ama Naoki hâlâ okula gitmedi. İlk gün biraz ateşi olduğunu söyledi, ben de evde kalmasına göz yumdum. Okulu aradığımda telefonu açan genç adam yeni sınıf öğretmeni olduğunu söyledi. Müdürün de bu konu hakkında benim gibi düşünmesine memnun oldum, haber vermek için hemen Naoki'nin odasına gittim.

“Böyle bir genç adam halden anlar biridir kuşkusuz” dedim.

Ama ertesi gün de “ateşi vardı”, sonraki gün de, ondan sonraki gün de. Okula gitmekle ilgilenmiyordu hiç. Elimle al-

nını yoklamaya kalktığımda elimi itti ve bana adeta hırladı. Termometreyi ona verdiğimde, başka bir bahane uydurdu.

“Ateş değil aslında. Daha çok baş ağrısı gibi.”

Gerçekte hasta olmadığına eminim. Ama dalga da geçmiyor. Okula dönme düşüncesi o olayın yeniden zihninde canlanmasına neden oluyor ve bence onu evde tutan şey de bu.

Naoki çok bitkin. Dinlenmesi gerek. O yüzden onu doktora götürüp rapor alacağım. Bir hastalığı olmadan evde kalmaya başlarsa, komşular ona *hikikomori* demekten geri durmazlar.

Bu fikirden hoşlanmayabilir ama bu kez doktora gitmemiz gerek. Bu konuda ısrarcı olacağım.

21 Nisan

Bugün Naoki'yi başka bir kasabadaki psikiyatra götürdüm.

Direneceğini biliyordum. Ama kendi çocuğunun kontrolünü yitiren ebeveynlerden biri olmak istemiyordum; kendi çocuğuna *hikikomori* demeye alışan biri olmak istemiyordum.

“Benimle birlikte doktora gelmeyeceksen” dedim, “o zaman hemen okula gitmeni istiyorum. Ama doktora gidip uygun bir bahane bulursan, okula gitmen için ısrar etmekten vazgeçerim. Farkında olmayabilirsin ama psikolojik sorunlar günümüzde gerçek hastalık kabul ediliyor. Git doktorla bir konuş, sonrasına bakarız.”

Bir süre düşündü.

“Kan almazlar değil mi?” dedi sonunda. Küçüklüğünden beri iğneden korkar. En çok bundan endişelendiğini duyunca içim ısındı. O hâlâ küçük bir çocuk.

“Merak etme, sana iğne yapmalarına izin vermem” dedim. Böylece gitmek için hazırlandık. O zaman, geçen dönemin son gününden beri evden çıkmadığı aklıma geldi.

Klinikte onu muayene ettiler; bir saat kadar terapistle görüştü. Ama ne sorarlarsa sorsunlar yalnızca kucağına bakı-

yor, cevap vermiyordu. Fiziksel ya da psikolojik açıdan nasıl hissettiğini anlatamıyordu, bu yüzden araya girip doktora neler olduğunu anlatmam gerekti.

Ona geçen yılki sınıf öğretmenin Naoki'yi işlemediği bir suçtan dolayı sıkıştırdığını ve artık okula giderken rahat hissetmediğini söyledim. Saplantılı temizlik dürtüsünü ve geri kalan şeyleri de anlattım.

Doktor, bize Naoki'nin otonomik ataksi hastası olduğunu söyledi, onu okula gitmeye zorlamamam gerektiğini de ekledi. Şu anda en önemli şey stres yaşamasını engellemek, rahatlamasına yardım etmektir. Onu evde tutmak konusunda kesin talimatlar verdi bana.

Dönüş yolunda Naoki'ye bir şey yemek isteyip istemediğini sordum. Hamburger yemek isteyebileceğini söyledi; sevdiği fastfood restoranlarından birine gittik. Ben bu tür şeyler sevmem ama o yaşlarda insanın canının arada bir ıvır zıvır yemeyi çekmesi normaldir sanırım. İstasyonun karşısındaki restorana girdik.

Elimle dokunmamak için hamburgeri peçeteye sardım. Yemeğe başlarken, Naoki'nin bu restoranı yeni hijyen takıntısı yüzünden seçtiğini anladım. Böyle yerlerde başkalarının kullandığı kaşık çatalı kullanmanız gerekmez çünkü.

Yan masada dört yaşlarında bir kız ve annesi oturuyordu. O yaşta bir çocuğu böylesi bir restorana getirdiği için içimden annesini kınadım ama küçük kızın süt içtiğini görünce biraz rahatlardım. Derken çocuk süt kutusunu yere düşürdü. Patlayan kutudan saçılan süt ayakkabılarına ve pantolonuna gelince, Naoki'nin yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu ve koşarak banyoya gitti. Bütün yemeği çıkardı sanırım, masaya döndüğünde yüzü çok solgundu.

Zihinsel açıdan dengesiz olduğu kesin ama fiziksel açıdan da iyi olmadığından şüpheleniyorum. Doktor raporunu yarın okula göndereceğim ve oğlumun evde dinlenmesini sağlayacağım.

4 Mayıs

Naoki zamanının büyük bölümünü temizlik yaparak geçiriyor artık.

Tırnakları insanı utandıracak kadar uzadı ama kullandığı her tabağı tek tek yıkıyor. Sürekli yıkayıp kuruttuğu giysileri her zaman buruş buruş. Ne zaman tuvaleti kullansa klozeti, duvarları, hatta kapı kolunu bile ovarak siliyor.

Bunları onun yerine yapabileceğimi söylüyorum ama yardım etmeye kalktığımda tabaklarma ve giysilerine dokunduğum için yaygarayı basıyor. Aslında yaptığı kötü bir şey değil, onu kendi haline bırakmalıyım. Ama bunların hepsinin okuldaki o olayla ilgili olduğunu, bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum.

Haftada bir yıkanması gerektiğini biliyorum ama dışarı çıkıp terlemediği, kirlenmediği için durumu çok kötü değil.

Gün içinde en çok çay saatini severim, Naoki'nin keyfi yerindeyse ona tatlı ikram ediyorum. Bu numarayı fasulye kekini getiren komşular fark etmeden öğretiler bana. Birlikte oturup tatlımızı yiyoruz ve bazen bana canının kreplerimden çektiğini bile söylüyor. Artık benimle birlikte alışverişe gelmiyor ama en azından marketteyken hoşuna giden bir şeyler alabiliyorum.

Zamanının geri kalanında ne yapıyor emin değilim, bilgisayar başında çalışıyor, atari oynuyor ve çok az gürültü çıkarıyor.

Belki de hayata kısa bir mola vermiştir.

23 Mayıs

Naoki'nin yeni sınıf öğretmeni Yoşiteru Terada, bugün nazik bir ziyarette bulundu.

Onunla telefonda pek çok kez konuşmuştum ama yüz yüze geldiğimizde enerjisine ve mesleğine adanmışlığına hayran oldum. Naoki odasından çıkmak istemediğini söyledi ama Terada Öğretmen benim anlattıklarımı dikkatle dinledi.

Naoki'ye ders notları da getirmişti. Naoki'nin okuldan geri kalmasından endişelendiğimden, buna özellikle minnettar oldum. Bir süre evde dinlenmesi gerekebilir ama derslerinden geri kalmasını da istemem. Bu Terada, son derece ilgili ve anlayışlı bir öğretmene benziyor.

Canımı sıkan tek şey, yanında Mizuki Kitahara'yı getirmesiydi. Bir sınıf arkadaşını görmenin Naoki'nin rahatlmasına yardımcı olacağını düşünmüştü belki ama keşke bu mahallede oturan birini seçmeseydi.

Naoki'nin durumu hakkında okula bilgi vermiştim ama Terada Öğretmen'in sınıfa nasıl bir açıklama yaptığını bilmiyorum. Eğer Mizuki eve gidip ailesine Naoki'nin bir *hikikomori* olduğu söylerse onlar da arkadaşlarına söyler ve haber bütün kasabaya yayılır. Yarın Terada'yı arayıp teşekkür edeceğim ve Naoki'nin keyfini yerine getirmek için sınıf arkadaşlarından bir mesaj getirmesini isteyeceğim.

Getirdikleri notları vermek için Naoki'nin odasına çıktım ama kapıyı açtığımda bana bir sözlük fırlatıp korkunç şeyler söyledi: Yaşlı bir aptal olduğumu ve çenemi hiç tutamadığımı. Kalbim duracak sandım. Daha önce böyle davrandığını ya da böylesine pis küfürler ettiğini hiç duymamıştım. Neden bu kadar sinirlendiğini de anlamadım doğrusu. Daha sonra ona en sevdiği hamburgerden pişirdim ama akşam yemeğine gelmedi.

Ama Terada Öğretmen'in Naoki'ye yardımcı olabileceğini düşünüyorum ve bu bana devam etme cesareti veriyor.

12 Nisan

Naoki'nin saplantılı davranışları sürüyor ama tabak çanak yıkamaktan sıkılmış olabilir. Bugün yemeklerini kâğıt tabaklarda yemek istediğini söyledi. Kâğıt bardaklar ve tek kullanımlık yemek çubukları istiyormuş. Bana israf gibi geldi ama onu rahatlatırsa yarın gidip hepsini alacağım.

Üç haftadır banyo yapmadı; her gün aynı çamaşırları, giy-

sileri giyiyor. Saçları yağlandı, bedeninden ekşi bir koku gelmeye başladı. Sonunda dayanamadım, sinirleneceğini bilme-
me rağmen yüzünü nemli bir bezle silmek istedim. Ama beni
itti ve düşüp başımı tırabzana çarptım.

Artık çay saatinde benimle tatlı yemeye gelmiyor.

Ama hâlâ tuvaleti temizliyor.

Bir süre sakinleşmiş gibiydi ama yine huzursuzlandı. Ne-
den böyle oldu? Sanırım öğretmeni ve Mizuki'nin şu ziyaret-
leri yüzünden. Her cuma geliyorlar. Onlar geldiğinde Nao-
ki'nin kendini her zamankinden daha uzun süre odasına
hapsettiğini fark ettim. Şimdilik evde kalmasına izin verdiği-
mi biliyor ama onlar yüzünden benden şüpheleniyor ve onu
gizlice okula geri göndermeye çalıştığını sanıyor olabilir.

Terada Öğretmen'e gelince, enerjisi ve hevesi beni umut-
landırmıştı fakat zaman geçtikçe ve yeniden yeniden ziyare-
timize geldikçe vaatlerini yerine getiremeyeceğini anladım.
Ders notlarını getiriyor ama bunun ötesinde ne yaptığı hak-
kında en ufak bir fikrim yok. Naoki'nin sorunlarını müdürle
ve müdür yardımcısıyla tartışıyor olmalı ama ne düşündük-
lerini hâlâ bilmiyorum doğrusu.

Yardım için okulu aramayı da düşündüm ama bunu fark
ettiğinde Naoki'nin odasından hiç çıkmayacağından korkuyo-
rum. Bu yüzden şimdilik okulla ilgili bir şey yapmamaya ka-
rar verdim.

3 Temmuz

Aynı evde yaşıyoruz ama Naoki'yi günlerdir görmedim.
Artık odasından hemen hiç çıkmıyor.

Kâğıt tabakta yemeklerini odasına götürdüğümde kapısı-
nın önüne bırakmamı söylüyor ve ben kapının önünden ayrıl-
madan almıyor. Bir aydır yıkanmadı, giysilerini değiştirdiği-
ne dair bir işaret de görmedim

Tuvaleti kullanmak için odadan çıkması gerekiyor tabii ama

bunun için, benim dışarıda ya da bir şeylerle meşgul olduğum anları tercih ediyor. Eve döndüğümde, genellikle tuvalet yeni temizlenmiş oluyor ama havadan hafif, ekşi bir koku alınıyor. Tuvalet kokusu değil, daha çok çürümüş yiyecek kokusu gibi.

Naoki kendini bir tür savaşçı gibi görüyor: Bedeninin pisliği zırhı, odası da kuşatma altındaki kalesi.

Sabredip beklersem bu durumu atlatacağımı sanmıştım. Ama kendini her gün dünyadan biraz daha koparıyor gibi görünüyor. Sanırım onun korkuları ve endişeleriyle yüzleşmem gerekecek.

11 Temmuz

Pislikten zırhına bürünen Naoki, ürkütücü derecede düzenli odasında derin uykuda. Her şey yolunda giderse bu akşama kadar öyle kalacak.

Yemeğine uyku ilacı attığım için kendimle gurur duymuyorum ama onu temizlemenin, kirli zırhını çıkarmanın başka yolunu bulamadım. Onu dünyadan ayıran şeyin, suçluluk duygusunun ürünü olan pislik olduğuna eminim.

Perdeler kapalı, odası karanlıktı. Kokuya rağmen, yüzünü görmek için yatağına iyice yaklaşmam gerekti. Cildi eskiden çok güzeldi ama yağ ve kir tabakasının altında kırmızı sivilceler belirmişti, saçları kepek doluydu. Kendimi tutamayıp yanağını hafifçe okşadım.

Sonra diğer elimdeki makası kulaklarının üstündeki püskül gibi uzamış saçlara götürdüm. Birinci sınıfta okul eşyaları için küçük bir çanta dikerken kullandığım makas, yağlı saçtan ilk tutamı keserken gürültüyle çingirdadı. Uyanacağından korktum ama her nasılsa saçlarını kesmeyi başardım.

Aslında saçını kesmeyi planlamamıştım. Sadece berbere gitmeyi istemesini sağlayacak kadar kötü hale getirmek istemiştım. Zırhında bir delik açmak istiyordum da diyebiliriz.

Kırptığım saçlar yatağına dökülüyordu ama onu kaşındırıp

banyo yapmasını sağlar belki diye öylece bıraktım.

Akşam yemeğini hazırladığım sırada, yukarıdan vahşi bir hayvanın ulumasını andıran bir çığlık geldi. Öyle insanlık dışı bir çığlıktı ki Naoki'den geldiğini ilk anda anlayamadım. Anlayınca hemen merdivenden yukarı koştum, heyecanla odasının kapısını açtım. İçeri girdiğim anda laptopunu bana fırlattı. Birkaç saat önce son derece düzenli olan oda darmadağın olmuştu ve oğlumun yerine kan donduran sesler çıkaran, eline geçirdiği her şeyi duvarlara fırlatan bir yaratık geçmişti.

“Naoki dur!” diye haykırdım. Sesim o kadar yüksek çıktı ki ben bile şaşırdım. Durdu, sonra bana doğru döndü.

“Defol” dedi ifadesiz bir sesle.

O zaman delirmiş olduğunu anladım. Herhalde hayatımı hiçe sayıp ona sarılmam, ne yaparsa yapsın sıkı sıkı tutmam gerekirdi. Ama hayatımda ilk kez kendi çocuğumdan çok korktum, onunla aynı odada olmaya tahammül edemedim. Hızla oradan kaçtım.

Bu durumla başa çıkamayacağımı anladım. Kocamla konuşmaya karar verdim, olanları ona anlatmalıydım. Ama o sırada neredeyse hiç kullanmadığım cep telefonuma geç saatlere kadar çalışacağını ve belki de o gece dönmeyeceğini söyleyen bir mesaj attı.

Olanları günlüğüme yazmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

Naoki'nin odası oturma odasının tam üstünde ve yine sessiz: belki de uykuya dalmıştır.

12 Temmuz

Oturma odasında günlüğüme yazarken uyuyakalmışım; şafaktan önce banyodan gelen su sesiyle uyandım. Kocam eve döndü sandım ama giysi odasında Naoki'nin kıyafetlerini buldum.

Banyo yapmaya karar vermişti. Dün geceki davranışlarını

gördükten sonra inanması zordu ama belki uyuyunca sakinleşmiş, durumu yeniden düşünmüştü.

Dolayısıyla zırhında delik açma stratejim işe yaramıştı!

Dušta bir saatten fazla kalınca endişelenmeye başladım, çılgınca bir şeyler yapacağını, belki intihar edeceğini düşündüm ve bu yüzden içerisini dinlemek için banyo kapısına gidip durdum. Ama her seferinde seramiğe çarpan su sesini ya da banyo süngerinin hışırtısını duydum ve beklemek için oturma odasına döndüm. İki aydır ilk defa yıkanıyordu, uzun sürmesi normaldi.

Sonunda banyodan çıktığında üzüntüyle haykırdım. Başını tamamen tıraş etmişti.

Şoke ediciydi ama bunun en hijyenik yöntem olduğunu da kabul etmem gerekiyordu. Tıraşlanmış başıyla, bütün endişelerinden kurtulmuş bir rahibe benziyordu. Tırnaklarım da kısaltmış, ona aldığım yeni giysileri giymişti.

Ama dürüst olmak gerekirse, şu anki görüntüsü de beni teselli etmiyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; sanki kirlerle birlikte insani duygularını da yıkayıp atmıştı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum, zaten önce o konuştu.

“Özür dilerim” dedi ifadesiz yüzü gibi dümdüz bir ses tonuyla. “İki dakika markete gidip geleceğim.”

Hem banyo almıştı hem de evden çıkıyordu. Onunla birlikte gideyim dedim ama yalnız başına gitmek istediğini söyledi. Tabii içimden onu takip etmek geldi ama beni görürse her şeyin bozulabileceğini düşündüm. Böylece kendimi oturup dönmesini beklemeye zorladım.

Sokaktan aşağı yürümesini seyrederken, ilk kez mevsimlerin değiştiğini fark ettim; bahar çoktan bitmiş, yaz gelmişti.

17 Temmuz

Anlatacaklarım Naoki'nin markete gidişinden yarım saat sonra olmuştu ama üzerinden günler geçmesine rağmen günlüğüme yazamayacak kadar güçsüzdüm.

Naoki markete gidince, dönüşte kahvaltı yapmak isteyebileceğini düşündüm, mutfağa gidip sevdiği pastırmalı yumurtadan yapmaya başladım. Sonra cep telefonum çalmaya başladı; dediğim gibi, genelde hiç çalmaz.

İçime kötü bir his doğdu ve haklı çıktım: Yolun aşağısındaki marketin müdürü, Naoki'nin orada olduğunu, gidip onu almam gerektiğini söyledi.

Marketten bir şeyler çalmak gibi düşüncesizce bir şeyler yapacağından endişe ediyordum zaten. Bu yüzden ona bol para vermişim ama ne kadar üzgün olduğunu biliyordum ve marketten bir şey aşırması olmasından korkuyordum.

Olanlar hırsızlık kadar basit değildi. Müdüre göre, Naoki markete girip bir süre içeride dolaşmıştı. Müdür elleri cebinde dolaştığını görünce Naoki'nin hırsızlık yaptığından şüphelenmişti ama sonra Naoki ellerini cebinden çıkarıp raflardaki yiyeceklerle içeceklere sürerek dolaşmaya devam etmişti. Tuhaf bir davranıştı, evet, ama bir çocuğu alkoymaya gerekçe olacak kadar tuhaf değildi. Fakat Naoki'nin market ürünlerine sürdüğü ellerinden kanlar akıyordu. Sağ eli bandaja sarılıydı. Müdür, onu durdurdukları zaman Naoki'nin bandajı alıp kendi elini sardığını söyledi. Cebinde, banyomuzdan alınmış bir tıraş bıçağı bulmuşlar.

Müdür daha önce başına böyle bir şey gelmediğini, ne yapacağını bilemediği için Naoki'nin telefonundaki ilk numarayla aradığını anlattı. Benim numaram. Naoki müdürle ya da mağazadakilerle konuşmayı reddediyordu ama gerçek bir suç işlemediği için polis çağırmadılar. Markette dokunduğu her şeyi alıp konunun kapanmasını sağladım.

Eve dönerken sessizdi. Kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa döndüm. Naoki peşimden gelip masaya oturdu. Belki dar-madağın odasına gitmek istemiyordu. Aldığım kanlı ürünlerle dolu alışveriş torbalarını taşıyordum. Onları masaya koyup karşısına oturdum.

Neden böyle korkunç bir şey yaptığını sordum. Cevap vermesini beklemiyordum ama sormamak elimde değildi. Gerçi cevap verdi.

“Tutuklanmak istiyordum” dedi duygusuz bir ses tonuyla.

“Tutuklanmak mı? Neden? Ne demek istiyorsun? Hâlâ Moriguçi Öğretmen’in kızına olanları mı düşünüyorsun? Sen yanlış bir şey yapmadın! Bu konuyu artık unutman lazım.”

Cevap vermedi ama konuyu ilk defa açtığımı biliyordum. Olumlu davranmak, onu neşelendirmek istiyordum. Bu belki de köşeyi dönüp her şeyi yoluna koymak için tek şansıydı. “Açlıktan ölüyorum!” dedim. “Biliyor musun, daha önce hazır pirinç topu yememiştım hiç. Madem bu kadar pirinç topu aldık bir tane deneyeyim bari.”

Torbaların birinden pirinç topu paketini çıkardım. Etiketinde ton balıklı ve mayonezli olduğu yazıyordu fakat kabı Naoki’nin kanından lekelerle kaplıydı.

“Onu yemesen iyi olur. Yoksa AIDS kapabilirsin” dedi ve paketi elimden alıp kabını soyduktan sonra pirinç lokmasını kendi yedi. Neden böyle yaptığını veya neden AIDS’ten söz ettiğini anlamamıştım; bunu ona da söyledim.

“Moriguçi Öğretmen bana AIDS virüsü taşıyan süt içirdi.” Sesi veya yüzü bana bu korkunç haberi verirken bile ifade-sizdi. Sözcükler kafamın içinde dönüyordu, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

“Doğru olamaz” dedim.

“Ama doğru. Okulun son günü bize yaptıklarını anlattı. Kızının babası, televizyonda çıkan şu öğretmen Sakuranomi’y-miş. Hatırlarsın, kitaplarını beğendiğini söylemiştin. Kanser hastası olduğunu söylüyorlardı ama aslında AIDS’miş ve Moriguçi Öğretmen benim ve Şuya’nın sütüne onun kanından karıştırmış.”

Bu korkunç itirafı anlatmayı sürdürürken bomboş bir ifadeyle bakıyordu ama sözlerini bitirince neredeyse neşeli de-

nebilecek bir hal aldı. Yerimde daha fazla oturamadım, kalktım, lavaboya gittim ve kusmaya başladım.

Moriguçi, sevgili tatlı Noaki'mi HIV'le, AIDS virüsüyle zehirleyen bir canavardı. Oğlum bu korkunç sırrı kimseyle paylaşmadan, bana bile söylemeden tek başına yüklenmişti. Saplantılı davranışları ve kendine bakmaması, fasulye keklerini yerken döktüğü gözyaşları... Hepsini anlıyordum şimdi. Hâlâ hayatta olduğu için minnettarlıkla doldum.

“Birlikte hastaneye gideceğiz” dedim. “Her şeyi onlara anlatacağız.”

Hemen bir şeyler yapmalarını istiyordum, belki Naaki'nin kanını tamamen alıp yenileyebilirlerdi. Giderek daha fazla endişeleniyordum ama Naaki son derece sakindi. Belki de anlatacakları bitmediği için. Ağzından çıkan sıradaki sözcükler daha da beter bir kâbustu ve beni cehennemin daha derinlerine gönderdi. Özetleyebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden anlattıklarını olduğu gibi aktarmaya çalışacağım.

“Hastaneye gitmeme gerek yok” dedi. “Polise gitmeliyiz.”

“Polis mi? Tabii Moriguçi'yi tutuklatmamız lazım.”

“Onun için değil. Beni tutuklamalarını istiyorum.”

“Ne demek bu? Neden tutuklasınlar seni?”

“Katil olduğum için” dedi.

“Saçmalama! Kimseyi öldürmedin. Cesedi havuza atmakla ilgili anlattıklarının doğruluğundan bile emin değilim. Yapmış olsan bile, bu cinayet sayılmaz.”

“Moriguçi Öğretmen kızın yalnızca baygın olduğunu, onu suya attığım için öldüğünü söyledi.”

“Saçmalık bu! Öyle olsa bile, durumu bilmiyordun, o yüzden bir kaza sayılır.”

“Hayır” dedi. “Yanılıyorsun.” Gülümsedi. “Onu kollarımda tutarken gözlerini araladı. Buna rağmen onu havuza bıraktım ve boğulmasına izin verdim.”

Bugün daha fazla yazamayacağım.

19 Temmuz

Terada denen sersem bugün yine geldi ve her zamankinden beter davrandı. Kapının önünde durup Naoki'nin okula gitmediğini öyle yüksek sesle haykırdı ki, bütün komşular duymuş olmalı. Naoki'nin sınıf arkadaşlarının onun için yaptığı kocaman bir kartı getirme yüz­süz­lüğünü de gösterdi; üzerine kırmızı kalemle korkunç bir mesaj yazılmıştı.

Kendini bırakma! Aramıza dön! Talihin dönecek! İyileşeceksin! Liseye de gideceğiz! Geri gelmelisin! Elimizi tut! Bizimle ol! Eminiz ki kendine geleceksin! Reddetme sana dostlukla uzanan elimizi!

Harika bir şifre yarattıklarını sanmış olmalıydı. Terada yazılanları anlayamayacak kadar aptaldı tabii ama ben hemen anladım. Mesajın ilk harfleri: “Katil! Geber!” sözcüklerini oluşturuyordu. Naoki bir katildi... Kendilerini eğlendirmek için daha iyi bir şey bulamayan bu aptal çocuklarla başa çıkmak zorunda olan bir katil.

Ama kararımı vermeme yardımcı oldular.

Bu olaydan önce, Naoki'nin Moriguçi'nin kızını Vatanabe öldürdükten sonra havuza attığına karar vermiştim. Moriguçi'nin bu bölümü bile uydurduğunu düşünmüştüm. Gerçekler daha korkunçtu. Naoki, kızı bilinci yerine geldikten sonra havuza atmıştı. Diğer bir deyişle, onu kasten öldürmüştü.

Moriguçi gelip Naoki'yi itiraf etmeye zorladığında, oğlumun yalan söylediğine ve bu yalanı ona zorla Moriguçi'nin söylediğine karar vermiştim. O yüzden masum olduğuna emindim. Ama o zaman bile bilerek yalan söylediğini anladım.

Bana sonunda anlattığı korkunç gerçeği bilmek istemiyordum ama artık yalan söylediğini de düşünmüyordum. Ben Naoki'nin annesiyim, bir anne oğlunun ne zaman gerçeği söylediğini bilir.

“Eminim bunu çok korktuğun için yapmışsındır. Onu göz-

lerini açtıktan sonra suya attın çünkü korkmuştun.” Bunu Naoki’ye yeniden yeniden tekrarladım. Çocuğuna duyduğu sevgiden kör olmuş birinin aptalca tavrı olduğunun farkındaydım ama Naoki’nin cinayet işlediğini kabullendikten sonra, bulabildiğim son umut kırıntısına tutunuyordum; bu korkunç şeyi dehşete düştüğü için yaptığına inanmak istiyordum.

Ama bana bu rahatlığı bile vermedi.

“Neye inanmak istersen ona inan” dedi. Bana o küçük kızı neden öldürdüğünü söylemeye hiç niyeti yoktu. Ama rahatlamış görünüyordu, sanki tam da bunu yapmış gibi, içindekileri döküp rahatlamış gibiydi. Ona tekrar tekrar korkup korkmadığını sorduğumda, yalnızca aklını kaçırmış birini teselli etmek istercesine “Polise gitmeliyiz” dedi durdu.

Kalkan olarak kullandığı pisliği yıkadığında, bebekliğinden beri taşıdığı tatlılığı da silip götürmüştü sanırım. Artık benim sevdiğim Naoki değildi. İnsani nezaketini yitirmiş, bir katil ve annesine başkaldıran bir evlat olmuştu. Bu durumda bir annenin yapacak tek bir şeyi vardır.

Yoşihiko, birlikte geçirdiğimiz bunca yıl için sana teşekkür ederim.

Mariko, bebeğini göremediğim için üzgünüm. Torunuma çok iyi bak.

Kiyomi, güçlü ol ve hayallerinin peşinden git.

Sevgili annemle babamın yanına gidiyorum ve Naoki’yi de beraberimde götürüyorum.

* * *

Karanlıkta dolaşırsam gerçeği bulurum sandım, karanlıktan çıkış yolunu bulurum sandım. Ama annemin günlüğünü okumayı bitirdim ve öyle bir yol göremiyorum; bundan sonra nasıl ilerleyeceğimi bile bilmiyorum.

Annem kendi canını almadan önce kardeşimi öldürme-

ye çalışmıştı. Kardeşimin bir *hikikomori* olduğunu ilk duyuşumda, böyle düşünmüştüm. Annem ideal aile hayatını öyle önemsliyordu ki, tek mutluluk kaynağı buydu. Öyle ki, bu idealin yıkımını görmektense Naoki'yi öldürmek ona daha mantıklı gelebilirdi.

Ama gerçek o kadar basit değildi. Aslında Naoki'nin evde kalmasına razıydı, onun hayata “bir ara” vermesi gerektiğine inandırmıştı kendini. Bir dakika yerinde duramayan bir kadındır, her zaman bir şeylerle uğraşır durur; dolayısıyla odasında oturup duran kardeşimi sessizce izlemek ve beklemek için büyük çaba harcamış olmalı.

Kardeşimin zıvanadan çıkmasına uyku ilacının ve saçının kesilmesinin neden olduğunu sanmıyorum. Zaten patlama noktasına gelmişti ve yaptıklarını itiraf etmesi an meselesiydi.

Yine de, her şey daha farklı sonuçlanabilirdi. Eğer birkaç hafta daha sabretseler, okuldan eve dönmüş olurdum. Günlüğü okuduktan sonra, gelsem ne yapardım, Naoki'ye nasıl yardım edebilirdim bilmiyorum ama en azından ikisi evde yalnız kalmazlardı. Bir çıkar yok bulabilirdik.

Evde iki kişi... Yine de babamın olanları fark edemediğine inanmakta zorlanıyorum. Yoksa biliyordu da bilmiyormuş gibi mi yaptı?

Bunu düşündüğümü bilse annem çok kızardı biliyorum ama babamın Naoki'nin sorunlarıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için biraz depresyondaymış gibi yaptığını düşünüyorum. Belki de gerçekten depresyondaydı. Ama Naoki'nin sorunu –karakterindeki temel zayıflık– zaten babamdan miras aldığı bir özellik...

Sanırım annemin zihnindeki gibi ideal bir aile olmamız imkânsızdı ama geri dönüp baktığımda, bütün bunlar yaşanmadan önce normal, mutlu bir aile olduğumuzu görüyorum.

Ablam çoktan düşük yaptı, hâlâ hastanede. Gazeteciler ve fotoğrafçılar etrafımızda dolaşiyor, ablamı kliniğe kadar ta-

kip ettiler. Herhalde noktaları birleştirip Naoki'nin okulda-
ki olaya karıştığını öğrenmeleri pek uzun sürmez. Her an öğ-
renebilirler.

Naoki'yi sorgulamaya çalıştılar ama konuşmuyor.

Herhalde annemin günlüğünü yetkililere veririm. Naoki'yi
öldürmeye çalıştığını öğrenince, zaten psikiyatrik tedavi gör-
düğü de ortaya çıkınca onu masum bulurlar.

Hepimizin istediği bu. Annemin hatırı için, Mariko'nun ve
benim, hatta babamın iyiliği için, onu masum bulmalarını di-
liyorum.

Ama önce onun gerçekte ne düşündüğünü bulmaları gerekir.

Arayan

Karşımda beyaz bir duvar. Arkamda bir tane daha. Sağımda, solumda, önümde arkamda beyaz duvarlar.

Ne zamandır buradayım? Bu küçük, beyaz odada tek başıma? Ne yana dönersem döneyim, duvarda aynı sahnenin tekrarlandığını görüyorum.

Kaç kere gördüm kim bilir? İşte yeniden başlıyor...

Sümüklü ortaokul öğrencisi okuluna gider; ilk gün.

Soğuk rüzgâra karşı boynumu kısmış yürüyordum ki şortları ve tişörtleriyle tenis takımı üyeleri koşarak yanımdan geçti. Sonra da hazırlık okuluna gitmek için koşuşturan başka çocuklar. Yanlış bir şey yapmadım; yalnızca eve gidiyorum ama nedense kendimi daha da suçlu hissedip sırtımı iyice kamburlaştırıyorum, onların gözlerinin içine bakmamaya çalışıyorum, eve gidince yapacak bir şeyim olmamasına rağmen hızlanıyorum.

Bağlantı kuramadım. Ortaokula başladığımdan beri bir türlü bağlantı kuramadım. Kimle mi? Diğer insanlarla, özellikle de öğretmenlerle. Tenis koçu, hazırlık okulu öğretmenleri, sınıf öğretmenim... Hepsi bana başkalarına davrandıklarından daha sert davrandı. Çocuklar da bunu fark ettiler ve şimdi benimle alay ediyorlar.

Sınıfın en tuhaf iki tipiyle yiyorum öğle yemeklerini; bir

tren hastası ve sürekli porno bilgisayar oyunları oynayan bir çocuk. Fazla seçeneğim yok. Sınıfta yaşadığım ilk sorunlardan sonra benimle yalnızca bu ikisi konuştu. Ama bu, arkadaş olduğumuz veya bana iyi davrandıkları anlamına gelmiyor. Trenler ve pornodan başka bir şeyle ilgilendikleri yok doğrusu. Benimle konuşuyorlar, ben de onlara cevap veriyorum. Hepsi bu. Yalnız kalmaktan iyidir herhalde. Ama onlarla görünmek istemiyorum, özellikle sınıfımızdaki kızlar tarafından.

Okula gitmek istemiyorum ama nedenini anneme anlatmam mümkün değil. Hayal kırıklığına uğrar. Gerçek şu ki, benimle ilgili her şey onu hayal kırıklığına uğrattıyor olmalı zaten. Her konuda en iyi olmamı istiyor, ağabeyi Koci dayı gibi.

Böylece bütün akrabalara ve komşulara benim “çok iyi” bir çocuk olduğumu söylüyor. İyi mi? Ne anlama geliyor ki bu? İyi olduğu söylenebilecek bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Bir kere bile gönüllü olmadım, birilerine yardım etmeye çalışmadım. Annem benim hakkımda övünecek bir şey bulamadığından “iyi” olduğumu söylüyor. Ama elinden gelenin en iyisi buysa hiç zahmet etmemeli. En kötü olmak istemiyorum ama sıra dışı olmak için bir arzum ya da kompleksim de yok.

Çok zeki ve spor alanında yetenekli olduğumu düşünerek büyüdüm; çünkü annem küçüklüğümünden beri böyle olduğumu söyleyip duruyordu. Ama üçüncü sınıfta aslında bana umudunu, olmamı istediği şeyi söylediğini anladım. Gerçekten çok çabalarsam, averajın biraz üstünde yer alabilirdim ama hiçbir konuda en iyi olmayacaktım.

Bütün ilkokul boyunca bana bu şekilde telkinde bulunmayı sürdürdü. Örneğin, aldığım tek ödülü çerçeveletip misafirlere göstermek için oturma odasına koydu. Pek de önemli bir ödül sayılmazdı; bir kaligrafi yarışmasında üçüncülük ödülüydü. *Seçim* sözcüğünü el yazısıyla yazdığımı ve öğretmenin gerçekten “doğal” görüldüğünü söylediğini anımsıyorum.

Ortaokula geçtiğimde övünecek bu tür şeyler bile bulamadı ve ne kadar “iyi” olduğumu söylemeye başladı. Ama bu da yeterli değildi; bir süre sonra okula mektup yazmaya başladı. Ne yaptığını, dönem ortası sınavlarından sonra fark ettim.

Moriguçi Öğretmen rehberlik dersinde en yüksek notları alan üç kişiyi açıkladı. Bu çocuklara baktığınız zaman bile ne kadar akıllı olduklarını anlayabiliyordunuz, ben de herkesle birlikte onları alkışladım. Öyle yüksek notlar alamamak canımı fazla sıkıyordu. O seviyede olmadığımı biliyordum. Mahallemizde oturan Mizuki ikinci olmuştu. Akşam yemeğinde anneme söylediğim zaman sıkılmış göründü. “Yaa, öyle mi?” dedi ama umursamadığını görebiliyordum.

Birkaç gün önce, oturma odasındaki kâğıt çöpünde yazdığı mektuplardan birinin müsveddesini buldum. Bir yerde bir hata yapıp mektubu yeniden yazmış olmalıydı.

Günümüzde, her çocuğu kendi özel yetenekleriyle ödüllendirmenin önemini artık bildiğimiz halde, bir öğretmenin en yüksek notları sınıftaki diğer öğrencilere açıklama uygulamasını oldukça rahatsız edici buluyorum.

Moriguçi’yi şikâyet etmek için yazdığını hemen anladım, mektubu alıp annem konuşmak üzere mutfığa gittim.

“Bu mektubu gönderemezsin” dedim. “Kötü bir öğrenci olduğum için aşağılık kompleksine kapıldığımı düşünecekler.”

“Bak, Naoki” dedi, en tatlı sesiyle, “sorun bu değil. Seninle hiç ilgisi yok. Notlara bu kadar fazla önem verilmesini yanlış buluyorum. Yalnızca bundan söz ettiği için itiraz ediyorum. Önemli olan tek şey bu mu yani? *İyi bir insan* olmak önemsiz mi? Bunu hiç umursamıyor. Sınıftaki en iyi üç çocuğun isimlerini açıklamıyor, değil mi? Ya da sınıfı en iyi temizleyen üç öğrencinin? Yalnızca adaletli davranmasını, denge kurmasını istiyorum.”

Kusacak gibiydim. Söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu ama notlarım yüksek olsa asla böyle bir mektup yazmazdı. Sonuçta ona hayal kırıklığı yaşıtıyordum.

O zamandan beri, ne kadar iyi ve tatlı bir çocuk olduğumu her söyleyişinde daha da mutsuz oluyorum. Giderek daha mutsuz.

Arkamdan bir bisiklet zili geldi, sınıftan bir kız yanımdan geçti. Yakın zamana dek bana arkadaşça davranırdı, eskiden olsa bisikletiyle yanımdan geçerken selam verirdi. Ama şimdi vermedi. Giderek daha da sessizleşen cep telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyor numarası yaptım, soğuk almışım gibi burnumu çektim. Sonra yeniden yürümeye başladım.

Derken birisi sertçe sırtıma vurdu.

Vatanabe. Sınıftan başka bir çocuk.

“Hey, Şitamura” dedi. “Meşgul müsün? Harika bir video buldum, benimle birlikte izlemek ister misin?”

“Ne?” Şubatta sınıfın oturma düzeni değişince yan yana oturmaya başlamıştık ama hemen hiç konuşmamıştık. Aynı ilkokula gitmemiştik ve dersten sonra birlikte sınıfı toplamamıştık.

Ayrıca, bir şekilde gıcık oluyordum ona. Okul ve dersler konusunda çok farklıydık. Hazırlık okuluna bile gitmiyordu ama hemen her derste notu iyiydi. Yazın ulusal bilim yarışmasında bir ödül de kazanmıştı. Ama canımı en çok sıkan bu değildi.

Vatanabe de genellikle yalnızdı. Sabahları dersten önce veya teneffüste kalın kitaplar okur, okuldan sonra hemen ortadan kaybolurdu. Ben de genellikle yalnız olduğum için birbirimize benzediğimizi söyleyebilirdiniz ama yalnız kalmanın onu rahatsız etmediğini fark etmiştim ve bu özelliğinden nefret ediyordum.

Arkadaşsız değildi, yalnızca insanlarla birlikte vakit geçirmek istemediği için onları görmezden geliyordu. Bir grup

salakla birlikte zaman geçirmek istemiyormuş gibi bir hâli vardı. Bu özelliğine tahammül edemiyordum. Bana Koci Dayı'yı anımsatıyordu.

Yine de, sınıftaki çocukların çoğu tuhaf bir şekilde Vatanabe'ye hayrandı, bazıları ona yaltaklanmaya bile çalışıyordu. Onlardan daha zeki olduğu için değil –zeki olmak ortaokulda size fazla saygı kazandırmaz– zekâsını porno filmlerdeki mozaikleri kaldırıp net bir görüntü elde etmekte kullandığı için. En azından böyle söylüyorlardı.

Bu söylentileri duymuştum ve videoları ele geçirmekle herkes kadar ben de ilgileniyordum ama durup dururken bana bir tane vermesini isteyemezdim; ne de olsa birbirimizle hemen hiç konuşmuyorduk.

Ama sonra o benim yanıma geldi ve *benimle* konuşmaya başladı. Ne oluyordu?

“Neden bana soruyorsun?” dedim.

Benimle dalga geçiyor olabilirdi. Belki sınıftaki başka çocuklar ne tepki vereceğimi görmek için gizlice bizi izliyordu. Çevreme bakındım, kimseler yoktu.

“Bir süredir seninle konuşmak istiyordum” dedi. “Ama doğru zamanı bir türlü bulamadım. Diğerlerinden farklı olduğunu görebiliyorum. Epeyce maceralı bir hayatın var, seni biraz kıskanıyorum.”

Güldü, utanmış gibiydi. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. İlk kez gülümsediğini görüyordum.

Ama hâlâ anlamıyordum. Kıskanmak mı? Beni mi? Ben onu kıskanabilirdim ama tersini hayal etmek zordu.

“Neden?” diye sordum.

“Herkes beni inek sanıyor. Çok çalıştığımı, iyi notlar almak için her şeyi yapacağımı düşünüyorlar. Böyle görülmek biraz utanç verici bir şey.”

“Sence öyle mi? Ben seni öyle görmüyorum.”

“Geri kalan herkes öyle görüyor ama. Zavallı gibi hissed-

yorum kendimi. Ama sen her şeyi kendi hızınla yapıyorsun. İlk dönem çevrene bakındın, diğer öğrencileri inceledin ve ikinci dönem notların hemen yükseldi.”

“Biraz” dedim. “Ama yine de senin notların kadar iyi değiller.”

“Ama hâlâ kontrollü ilerliyorsun, başka malzemelerin de var. Bayağı havalısın.”

Havalı mı? Ben mi? Başka hiçbir çocuk, hatta annem bile havalı olduğumu söylememişti bana daha önce. Kalbimin çarpmaya başladığını, yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Yaz tatilinden sonra hazırlık okuluna başlayınca notlarımın iyileştiği doğruydu ama o zamandan beri düşmüşlerdi yine. Hazırlık okulu öğretmeni üstüme gelmiş, hayatımı kötüleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Ne kadar çalışırsam çalışayım ortalama bir öğrenci olacağımı anlayınca hazırlık okulunu geçen ay bırakmıştım.

Ama Vatanabe’nin söylediklerini duyunca haklı olabileceğini düşündüm, belki de gerçekten ağırdan alıyordum. İstersem notlarımı yükseltebilirdim. Belki de varlığını bile bilmediğim niteliklerim vardı ve bunları yalnızca Vatanabe görebilmişti.

Birden onunla arkadaş olmak istediğimi hissettim. Her şeyden çok istiyordum bunu.

* * *

Onu bir dahaki görüşümde laboratuvarında buluştuk; nehir kenarında eski bir evdeydi. Annemin yaptığı havuçlu kurabiyelerden getirmiştim. Yeni bir televizyonun geniş ekranında lanetli zombi robotlar gece vakti şehri yerle bir ediyorlardı. Pornoya gelince, ekrandaki bulanık bölümü düzeltmenin ilgisini çektiğini ama mozaiklerin arkasında ne olduğuyla ilgilenmediğini söyledi. Hatta bu görüntülerden iğreniyormuş. Biraz izlememe izin verdi ama normal porno yerine,

profesyonel bir güreş pistinde birbirini parmaklayan sarışın kadınlar vardı filmde. Sertleşmeye başladıkları zaman kapadık filmi.

Başka bir şey izlemeye karar verdik, video dükkânına gidip Amerikan yapımı bir aksiyon-korku filmi aldık. Annem silah ve şiddet içeren filmleri izlememe izin vermezdi, bu yüzden oldukça heyecanlıydım. Kahraman, makineli tüfeğiyle zombi ordularını parçalayan bir kadındı, oldukça eğlenceli ve güzel bir filmi.

Herhalde “Bunu yapmak eğlenceli olurdu” gibi bir şeyler söylemiştim ki, Vatanabe’ye baktığımda beni seyrettiğini gördüm.

“Tamam” dedi. “Bunu özellikle yapmak istediğin biri var mı?”

“Nasıl yani?” dedim.

“Bitene kadar bekle” dedi filme dönerek. Herhalde, “filmdeki kadın olsan” falan demek istemişti. Film izlemeye devam ettik. Kadının taradığı zombiler kötü bir kâbustaki gibi yeniden ayaklanmaya çalışıyorlardı. Filmin sonunda hepsini öldürmeyi başaramamıştı bile. Filmin devamının çekileceği kesindi.

“Bütün kasaba zombilerle dolسا ne yapardın?” diye sordum Vatanabe’ye, annemin yaptığı kurabiyeleri yerken. Cevap vermek yerine ayağa kalktı, bir masaya gitti, çekmece-sinden bir şey çıkardı. Siyah bir bozuk para cüzdanı.

“Elektroşok veren cüzdan mı bu?” diye sordum.

“Evet, öyle. Voltajı artırmayı da başardım. Ama henüz deneme fırsatı bulamadım. İlk deneyen olmak ister misin?” Başımı iki yana salladım, ellerimi arkama götürdüm. “Şakaydı!” dedi. “Tahammül edemediğim insanlar için yaptım bunu. Onlardan biri üzerinde test edeceğim.”

Sonra cüzdanı önüme koydu. Sıradan, fermuarlı bir cüzdana benziyordu.

“Gerçekten işe yarıyor mu?” diye sordum.

“Fermuara dokunursan şoklanırsın, kışüstü devirecek kadar şiddetlidir. Seni değil, sevmediğimiz birini. Böyle bir şey görmek istemez misin?”

“İsterim tabii. Ama kimi kullanacağız bu işte?”

“Sorun da bu. Bu icadı yapmak ve iyi notlar almak için o kadar çok çalıştım ki insanları birbirinden ayıramaz oldum; hepsinden nefret ediyorum. Bu yüzden senin birini seçmeni umuyordum.”

“Ben mi?” dedim, az kalsın boğuluyordum. Ama aynı zamanda çok da heyecanlanmıştım. İcadıyla kötü birinden intikam alacaktık ve intikam alacağımız kişiyi ben seçecektim! Kendimi bir film karakteri gibi hissettim; Vatanabe deli dâhi, ben de onun asistanıydım.

Kimi seçecektim peki? Düşünmeye başladım. *Benim* değil, *bizim* düşmanımız. Yani bir öğretmen olması gerekiyordu. Kendini beğenmiş tosunlardan biri.

“Peki ya Tokura?” dedim.

“Fena seçim değil... Ama onunla başımın derde girmesini istemem.”

Tamam, başkası olsun. Kendi çocuğunu her zaman öğrencilerinin üstünde tutan Moriguçi nasıl olurdu acaba?

“Moriguçi?” dedim yüksek sesle.

“Aslında, onun üzerinde denemeye çalıştım... Aynı tuzağa yeniden düşmez herhalde.”

İkinci reddediş. Vatanabe iç geçirdi, sıkılmış gibi masasındaki eşyaları karıştırmaya başladı. Belki de beni davet ettiği için pişmanlık duyuyordu. Sıradaki önerimi beğenmezse bütün plandan vazgeçebilir ya da başka birinden yardım isteyebilirdi. Ve belki de o kişi intikam için beni seçerdi. Konuştuklarını duyar gibiydim: “O mu? Beş para etmez. Uğraşmaya değmez!”

Daha kötüsü ne olabilirdi? Hiçbir şey... Yanlış bir şey yap-

madığınız halde eski ve kirli bir havuzu temizlemekle cezalandırılmaktan başka. Sorun temizlik de değildi. Başkalarının bu şekilde cezalandırıldığımı görmesinden nefret ediyordum. Bu yüzden birinin geldiğini görünce soyunma odasına gizleniyordum. Ama gelen...

Evet! O iyi bir seçim olabilirdi!

“Moriguçi’nin küçük kızına ne dersin?” dedim. “Bizi hiç umursamıyor, tek düşündüğü kendi veledi. Ona bir ders vermiş oluruz.”

Vatanabe’nin eli havada dondu kaldı.

“Fena değil!” dedi. “Onu hiç görmedim ama bazen okula geldiğini duydum.”

Belli ki ilgilenmişti. İçten içe çok sevindim. İlk engeli aşmıştım. Hesabı kapatmak, ona faydalı görünmek için alışveriş merkezinde küçük kızı ve annesini gördüğümü anlattım. Kız, küçük bir keseyi alması için annesine yalvarmıştı ama annesi istediği şeyi ona almamıştı.

“Harika! Kese sayesinde cihazımı daha da güçlü hale getirebilirim. Hakkında yanılmadığımı biliyordum Şitamura. Sayende, tasarladığımdan daha da iyi olacak her şey.”

“O zaman haydi gidip alalım şu keseyi. Başkası almadan gidip alsak iyi olur.”

Bisikletlerimize atlayıp alışveriş merkezine gittik: Mutlu Kasaba. Sevgililer Günü gelmek üzereydi, alışveriş merkezi çok kalabalıktı. Hanımların ve liseli kızların arasından geçip köşedeki oyuncakçıya gittim.

“İşte burada! Son bir tane kalmış.” Ezilmiş kürkünü düzledim ve Vatanabe görsün diye Ponpon Tavşan kesesini ona uzattım.

“O zaman bu iş oldu” dedi Vatanabe. Kesinlikle doğrudu; keseler satılmış olsa planımız iptal olurdu. Son keseyi almış olmamız kaderin gönderdiği bir işaretti.

Harçlıklarımızı birleştirip keseyi aldık, sonra ne yapaca-

ğımızı konuşmak için ikinci kattaki Domino Burger'e çıktık.

"Cüzdan nasıl çalışıyor?" diye sordum hamburgerimi ısı-rırken.

"Oldukça basit. Bunun gibi bir fermuara şok verecek bir cihaz bağlayabiliyorum. Patates kızartmalarını çember ha-linde dizdi ama takip edemedim. Diyagram karmaşıklıktık-ça, "Görüyor musun?" deyip anlatmayı sürdürüyordu.

"Anladım" dedim doğru olduğunu umduğum bir anda. "Basitmiş." Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, başımı sallayıp sözlerini takip ediyormuş gibi yaparken, an-lattıklarını da anlayacakmış gibi hissettim.

Gerçi önemi yoktu; hiç bu kadar eğlenmemiştim. Daha ön-ce ablamla Domino'ya gitmiştim ama bir arkadaşım ile ilk de-fa geliyordum. İlkokula giderken burada ortaokul öğrencile-rini görür, çok havalı olduklarını düşünürdüm. Şimdi ben de buradaydım ve üstüne üstlük, çevremizdeki çocuklar gibi ap-talca şeylerden söz etmiyorduk, önemli bir toplantı yapıyor-duk. Gizli bir strateji toplantısıydı bizimkisi.

"Peki neden havuz kenarına gidiyor?" diye sordu diyagra-mındaki patates kızartmalarından birini yiyen Vatanabe.

"Köpek için. Parmaklıkların arkasındaki siyah köpeği gör-müşsündür, değil mi?"

"Kabarık tüylü olanı mı?"

"Evet. Onu beslemeye geliyor. Ceketinin cebine ekmek saklıyor anladığım kadarıyla."

"Gerçekten mi? Neden yapıyor bunu sence? Peki evde ya-şayanlar kimler?"

"Bir haftadır orada kimseyi görmedim. Belki yolculuğa çıkmışlardır. Bu konuyu kontrol etmemiz gerek."

"Nasıl?"

"Buldum! Parmaklığın üstünden bir beysbol topu atıp onu almak için bahçeye girmeye ne dersin?" Aklıma art arda bir sürü iyi fikir geliyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Vatanabe, baş tasarımcıydı ama ben de taktik sorumlusuydum! Artık onun asistanı değildim; birlikte çalışıyorduk!

Ona şu planı önerdim:

1. Öngörülemez olaylar olmasın diye önceden bölgeyi kola-
çan edecektim.
2. Havuz başında onunla buluşacaktım; soyunma odasına
gizlenecektik.
3. Kız gelince onunla önce ben konuşacaktım, çünkü Vatanabe
gülümsediğinde bir tuhaf görünüyor.
4. Vatanabe keseyi kızın boynuna asacaktı (annesinin alma-
mızı istediğini söyleyecektik).
5. Sonra kıza keseyi açıp içine bakmasını söyleyecektim.

“Kulağa iyi geliyor” dedi Vatanabe, memnun görünerek. Moriguçi’nin kızının kışüstü yere oturduğunu görür gibi olunca kahkahayı bastım.

“Sence ağlamaya başlayacak mı?” diye sordum, hâlâ kıkırdayarak. Vatanabe de kıkırdıyordu.

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“Gerçekten mi? Bence ağlayacak. İddiaya var mısın? Kaybeden gelecek sefere Domino Burger’da hesabı öder.”

“Tamamdır.”

Kolalarımızla kadeh tokuşturduk.

İlk gelişinden bir hafta sonra, çocuk gergin bir şekilde gizlice havuz kenarına geliyor.

Sabahtan beri –hayır, son birkaç gündür– sürekli heyecanlıyım. Ortaokula başladığımdan bu yana ilk kez burada olduğum için memnunum.

İkinci dersten sonra Vatanabe’ye fısıldadım: “Her şey yolunda mı?”

“Her şey tamam” diye fısıldadı bana bakmadan. Artık ar-

kadaş olmamıza rağmen okulda birlikte zaman geçirmiyorduk, çünkü neler çevirdiğimizi başkalarının öğrenmesini istemiyorduk.

Dersleri dinlemiyordum artık. Beşinci ders fen dersi idi ve başımı kaldırıp Moriguçi'yi görünce kahkahalarla gülesim geldi. Gün hızla geçip gitti.

Okuldan sonra hemen havuz kenarına gittim. Etrafı kolaçan edip çevrede kimsenin olmadığına emin oldum. Neyse ki, benden sonra havuz temizleme cezası alan olmamıştı.

Köpek, burnunu parmaklıklara yaslamıştı. Evde kimse yok gibi görünüyordu. Yine de, sonradan pişman olmamak için takım kulübesinde bulduğum beysbol topunu cebimden çıkarıp bahçeye attım. Sonra topun peşinden bahçeye giriyormuş gibi parmaklıklara tırmandım. Evin çevresinde dolaştım, zili çaldım ama içeride kimse yoktu.

Mükemmel.

Yeniden parmaklıklara tırmanıp havuz kenarına döndüm. Köpek gözlerini benden ayırmadı ama bir kere bile havlamadı. Belki de çok yaşlıydı ya da aptal.

Vatanabe'ye "birinci aşama"nın tamamlandığını yazdım. Beş dakika içinde havuz kenarına geldi.

"Sistemler hazır!" dedim ve başparmağımı yukarı kaldırdım. Sonra soyunma odasına gittik, kapının arkasına saklandık. Bu kapı hiç kilitlenmezdi. İkinci aşamaya geçmiştik. Soyunma odası karanlık, rutubetliydi ve bana çocukken battaniyelerle, yastıklarla falan yaptığımız çadırları anımsatıyordu. Hâlâ bir şeyler yapabileceğimi sandığım yaşlardı bunlar. Gerçi her şey değişmişti, belki Vatanabe gibi bir arkadaşım olursa gerçekten her istediğimi yapabilirdim.

Dönüp ona baktığımda keseyi son bir kez test ettiğini gördüm. Küçük bir çocuk oynacağı gibi, son derece tehlikesiz görünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum. Gerçek elektroşoku verebilmesi ne harikaydı!

“Bir dahaki sefere neden bizim eve gelmiyorsun?” dedim. “Annem seninle gerçekten tanışmak istiyor. Pasta yapacağını söyledi. Akıllı bir arkadaşım olmasından çok memnun. Geçen dönem yüksek notları sınıfta açıklıyor diye Moriguçi’yi şikâyet etmek için müdüre mektup yazdı ama arkadaş olduğumuzu söyleyince senin en iyi notları alan çocuklardan biri olduğunu hemen hatırladı. Anla anlayabilirsen! Senin laboratuvarın gibi bir şeyim yok ama annem çok güzel pasta yapar. Bu planı kutlamak için istediğin zaman gelebilirsin. Senin için gerçekten özel bir pasta yapmasını sağlarım. Kremayı mı daha çok seversin, çikolatayı mı?”

Cevap vermedi, sessiz olmam için elini kaldırdı. Kapı aralığında, havuz kapısından giren kızı görebiliyorduk.

“İşte o” diye fısıldadım. Küçük kız havuzun kenarından geçip doğruca köpeğin yanına gitti. Bizi görmemişti.

“Yemek, Muku” dedi. Sonra yere çömeldi, ceket cebinden ekmek çıkardı, kopardığı lokmaları köpeğe vermeye başladı. Kuyruğunu sallayan köpek ekmekleri yuttu. Kız gülümseyerek onu seyrediyordu. Ekmek birkaç saniye içinde yok olmuştu.

“Görüşürüz” deyip ayağa kalktı, giysilerindeki kırıntıları temizledi.

Vatanabe’ye baktım, başını salladı. Sonra yavaşça yanına gittik. Üçüncü aşamaya geçmiştik. Önce ben konuştum.

“Merhaba” dedim yanına yaklaşınca. “Sen Manami’sin, öyle değil mi?” Onu şaşırtmıştık sanırım, çünkü hızla bize doğru döndü. Gülümsemeyi sürdürdüm. “Annenin öğrencisiyiz biz. Hatırlıyor musun, geçen gün seni Mutlu Kasaba’da görmüştüm.”

Her şey plana göre işliyordu. Yalnız kız biraz endişeli görünüyordu. Dikkatle bizi izliyordu.

“Köpekleri sever misin?” diye sordu Vatanabe ona. “Biz de severiz. Buraya bunun için geliyoruz, köpeciği beslemek için.” Bu söyledikleri orijinal planımızda yoktu ama kız bu-

nu duyunca çok rahatladı. Vatanabe keseyi arkasında tutuyordu ama kızın rahatladığını görür görmez ona uzattı. Dördüncü aşama.

“Ponpon Tavşan!” diye haykırdı kız. Vatanabe’nin yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi, sonra kızın gözlerinin içine bakabilmek için eğildi.

“Geçen gün annen bunu sana almadı, değil mi?” diye sordum. “Sonradan aldı mı yoksa?” Bir senaryodaki replikleri okuyormuşum gibi hissediyordum. Kız başını iki yana salladı.

“Hayır mı?” dedi Vatanabe. “Annen bu yüzden bizden istedi almamızı. Biraz erken ama annen sana bir Sevgililer Günü hediyesi göndermek istedi.” Sonra keseyi kordonundan kızın boynuna astı.

“Annemden mi?” dedi kız, daha da mutlu görünerek. Gülümseyene kadar Moriguçi’ye benzemiyordu ama gülümsediği anda annesine ne kadar benzediğini fark ettim.

“Evet öyle. İçinde çikolata var. Aç da bak.” Senaryonun en önemli cümlesi buydu ve benim söylemem gerekiyordu. Vatanabe beni beklemeden kendisi söyleyince biraz sinirlendim. Yine de ne fark ederdi ki? Olaylar zirve anına yaklaşmıştı. Kız bir an kesenin üstündeki tüyleri okşadı, sonra parmaklarını fermuara götürdü.

O anda, elektroşoku yiyip kışkırttı yere düşmesi gerekiyordu. Ama öyle olmadı.

Küçük bir patırtı oldu, bütün vücudu titredi, sonra gevşeyerek ağır çekimde düşer gibi sırtüstü yere yığıldı. Bundan sonra hiç kımıldamadan orada yatıp kaldı, gözleri kapalıydı.

Ne oldu? Ölmüş... Ölmüş olamaz değil mi?

Bu düşünce aklıma gelince titremeye başladım, elim kendiliğinden uzanıp Vatanabe’nin omzunu tuttu.

“Ne oldu ona? Hareket etmiyor” dedim.

Vatanabe cevap vermedi ama başını kaldırıp yüzüne baktığımda gülümsüyordu. Bütün dilekleri gerçek olmuş gibi gö-

rünüyordu. Dünyanın en doğal gülümsemesiydi yüzündeki. Bana baktı.

“Haydi git de olanları herkese anlat” dedi.

Ne? Onlara ne anlatacağım ki? Ama bir şey söylememe fırsat kalmadan beni bir toz zerresi gibi silkeledi. “Görüşürüz” dedi, arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Ne! Ne yaptın? Var gücümle arkasından haykırmak istiyordum ama ağzımdan hiç ses çıkmadı. Bir şey hatırlamış gibi durdu, arkasını döndü.

“Ah, az kalsın unutuyordum. Bu konuyla ilginin olduğunu düşüneceklerinden endişe etme sakın. Hiç arkadaş olmadık biz. Senin gibi çocuklara tahammül edemiyorum zaten; beş para etmezsiniz ama kendinizden başka bir şey düşündüğünüz yok. Benim gibi bir dâhiyle kıyaslandığında, zavalının birisin.”

Zavallı mı? Bekle! Beni burada böyle bırakma! Arkasından gitmek, koşup uzaklaşmak istiyordum ama bacaklarım donup kalmıştı. Söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Gözlerim karardı.

Hava da kararıyordu. Akşam zilinin sesiyle kendime geldim. Saatlerdir orada karanlıkta öylece duruyormuşum gibi hissediyordum ama Vatanabe gideli birkaç dakika olmuştu aslında. Ayrılırken söyledikleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Başından beri onu öldürmeyi planlıyordu. Beni kullanmıştı. Ama ne için?

Git herkese anlat. Başından beri istediği neydi? Polise gidip bütün olan biteni anlatırsam onu tutuklardı. İsteddiği bu muydu? Bir katil olmak mıydı istediği? Belki de öyleydi. Ama tutuklanırsa beni rahat bırakır mıydı? Ya polise yalan söylerse? Olanlar hakkında hiçbir fikri olmadığını söylerse? Her şeyi planladığımı ve onu bu plana katılmaya zorladığımı söylerse? O zaman işim biterdi.

Yere bakınca, Ponpon Tavşan'ın gözlerini gördüm. Kızıllı r

kese için Moriguçi'ye yalvardığını gören bendim. Uzanıp kese-yi boynundan aldım, fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım.

Bu yeterli miydi? Benden kuşkulanırlar mıydı? Koşup uzaklaşır, kimseye bir şey söylemezsem paçayı kurtarır mıydım? Hayır, işe yaramazdı. Birine elektroşok verilirse, suçlayacak birini ararlar. Vatanabe'ye ulaşmaları uzun sürmezdi, o da benim aleyhimde tanıklık ederse...

Peki ya kızı havuza düşmüş gibi gösterirsem? Bu işe yarardı! Havuza düşmüş işte!

Hızlı davranmam gerekiyordu. Yüzüne bakmamaya çalışarak kızı kucağıma aldım. Sandığımdan daha ağırdı. Sendeleterek havuz kenarında ilerledim ama havuz kıyısına gelince az kalsın kendim düşüyordum. Su pisti, kuru yapraklarla örtülüydü. Kollarımı uzattım.

Hayır, böyle olmazdı. Suları sıçratıp gürültü çıkarmak istemiyordum.

Dengemi yitirmemeye çalışarak çömeldim, bu sırada kızın bedeni hafifçe titredi. Sonra yavaşça gözlerini açtı. Haykırdım, az kalsın onu suya düşürüyordum.

Yaşıyor! Hayatta!

O kadar rahatlamıştım ki gülsem mi, ağlasam mı bilemedim.

Bir zavallı.

Hissettiğim dehşeti atlatırken, Vatanabe'nin son sözleri geldi aklıma yeniden. Bunca zamandır beni küçümsüyor, beni kullanıyordu. Bir katil olmak istemişti, bunun için benden yararlanmıştı. Ama kız hâlâ hayattaydı. Başarısız olan, Vatanabe'nin planıydı.

Zavallısın! Başarısızsın ve bunu bilmiyorsun bile! Seni ahmak, zavallı.

Hangisi önce oldu bilmiyorum: Moriguçi'nin küçük kızının kendine gelip bana bakması mı, yoksa onu sulara bırakmam mı? Ama bu işi yapınca, arkama bakmadan oradan uzaklaştım. Bacaklarım artık titremiyordu.

Vatanabe'nin başarısız olduğu şeyi ben başarmıştım.

Olaydan bir gün sonra çocuk yüzünde gülümsemeyle uyanıyor.

Ertesi sabah kahvaltıya indiğimde, annem pastırma ve yumurta pişiriyordu. Geldiğimi duyunca dönüp bana baktı.

“Naoki, korkunç bir şey olmuş” dedi. Gazete masanın üzerinde duruyordu. Sayfanın ortasında bir manşette: “Köpeği Beslemek İçin Gizlice Havuz Kenarına Giden 4 Yaşındaki Çocuk Öldü” yazıyordu.

Kazara boğulma. Şimdiden gazetedeymiş haber. Olayın bir kaza olduğu yazıyordu. Demek ki başarmıştım!

“Moriguçi Öğretmen için üzıldüm” dedi annem. “Ama küçük bir çocuğu okula getirmek nereden çıktı, anlamadım hiç. Finallerinize birkaç hafta kaldı, sınıfınızda durum nasıl olacak bilmiyorum... Az kalsın unuttuyordum” dedi. Sonra tabak dolabına gidip kırmızı kâğıda sarılmış, altın kurdeleli bir paket çıkardı. Yanıma gelip paketi masada duran gazetenin üstüne koydu. “İşte sana hediyem, Sevgililer Günü için çikolata.”

Gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Artık ablam evde olmadığından, başka çikolata almayacağımı fark ettim. Ama okula giderken yolda Mizuki'yle karşılaştım ve o da bana küçük bir kutu çikolata verdi. Sanırım ablam ona iyi davrandığı için bunu yapması gerekiyordu. Ben de itiraz etmedim tabii.

Ansızın “Gazeteyi gördün mü?” diye sorduğu zaman az kalsın kutuyu elimden düşürüyordum. Havanın ne kadar kötü olduğuna dair bir şeyler mırıldandım. Sınıfa gittiğimde, herkes bu konuyu konuşuyordu.

Anlaşılan derslerden sonra okulda kalan bütün çocuklar Moriguçi'nin küçük kızını aramışlardı. Onu sınıfımızdan Hoşino bulmuştu ama cesedini başka çocuklar da görmüştü. Herkes çok heyecanlıydı. Birkaç kız ağlıyordu ama çoğu heyecanlanmış görünüyordu. Başlangıçta, yalnızca ne olduğunu

anlamaya çalışır gibiydiler, herkes bildiklerini söylüyordu. Bir süre sonra, bildikleriyle övünüp böbürlenir hale geldiler.

Sınıfın kapısında durmuş, olanları izliyordum. Bu sırada biri kollarımdan yakaladığı gibi beni koridora çıkardı; Vatanabe.

“Ne yaptın sen?” dedi, yüzünü benimkine yaklaştırarak. Ama nedense ondan korkmuyordum. Aslında gülmek istiyordum. Gülmedim ama elini ittim.

“Benimle konuşma” dedim ona. “Arkadaş değiliz, unuttun mu? Düne gelince, ben kimseye bir şey anlatmayacağım. İstiyorsan sen anlat.”

Dönüp sınıfa girdim, yerime oturdum. Konuşmalara, böbürlenmelere katılmadım. Koci Dayı’nın verdiği eski bir macera romanını açtım. Artık farklı biriydim, eski ben değildim.

Vatanabe’nin başaramadığını ben başarmıştım. Ama onun aksine, bunu herkese anlatacak değildim. Moriguçi’nin küçük kızı bir kazada ölmüştü. Cinayet olduğunu anlasalar da, onu öldüren Vatanabe’ydi. Her neyse, bunu yapmayı ne kadar çok istediğini görmüştüm en azından. Polis okula gelecek olursa hemen itiraf ederdi bence.

Ne ahmak biri ama. Her şeyi batırdı ama bundan haberi bile yok.

Moriguçi bir hafta izin aldı, sonra yeniden okula geldi. Olanlar hakkında bir şey söylemedi; yalnızca rehberlik dersinde uzun süredir okula gelmediği için özür diledi. Sanki hastalanmış gibi.

Ben ölecek olsam annem aklını yitirirdi herhalde. Ya da felç geçirirdi. Kendini bile öldürebilirdi. Moriguçi, üzgün görünse de normal davranıyordu. Ama bu, gerçekte ne kadar depresif olduğunu anlamamızı sağlıyordu.

Moriguçi’nin ne kadar kötü durumda olduğunu Vatanabe de görüyordu eminim, onu görünce kendi kendine gülüyordu

herhalde; bu da *beni* daha fazla güldürüyordu. En azından böyle olması gerekiyordu.

Dersler bir süre oldukça iyi gitti. Öğretmenler bize her zamanki gibi davranmayı sürdürdü, herkese eşit söz hakkı veriyorlardı ama bu görünüşte böyleydi. Kimseyi utandırmak istemedikleri için mi, yoksa sınıfta sorun çıkmasın diye mi bilmiyorum ama en zor problemleri en zeki çocuklara vermeye özen gösterdiler.

Soru ne kadar zor olursa olsun, Vatanabe zorlanmaz, öğretmen onu övdüğünde de da umursamaz görünürdü. Ama böyle büyüklük tasladığı zaman ona gülüp geçebiliyordum.

Yüzünden okuyabiliyordunuz: *Bu aptal problem beni durduramaz; ben bundan çok daha zor şeyler yaptım.* Sersem çocuk, bu işi kendisinin değil benim yaptığımı bile bilmiyordu henüz.

Vatanabe'ye verdikleri problemler bile bana kolay görünmeye başladı. Çin yazı karakterleri hakkında bir test vardı, en zor karakterleri bile okudum. Öğretmen etkilendi.

Neden etkilenmesin ki? Bu final sınavlarında olmayabilir ama çok geçmeden Vatanabe'den daha iyi notlar almaya başlayacağım herhalde. Bunu fark ettiğimde, sınıftaki çocuklar çok daha aptal göründü gözüme.

Yüzlerine bakıp gülmemek gerçekten çok zordu.

Olaydan bir ay sonra: Çocuk titreyen bir sesle öyküsünü anlatıyor.

Moriguçi evimize geliyordu. Finallerin son günü akşamüstü cep telefonumdan beni aradığında çoktan eve dönmüştüm. Havuz kenarında benimle buluşup bir şey konuşmak istediğini söyledi.

Biliyor, diye düşündüm. Bu yüzden havuz kenarında buluşmak istiyor. Telefonu tutan elim titremeye başladı, kalbim güm güm atıyordu. *Sakin ol. Sakin ol...*

Katil Vatanabe. Havuz kenarında sakın kalamayacağım-

dan çekindiğim için evimize gelmesini istedim. Telefonu kapamadan önce bir soru sormaya cesaret edebildim.

“Peki ya Vatanabe?” diye sordum.

“Az önce onunla konuştum” dedi alçak sesle, sakince. Gevşediğimi hissediyordum. Her şey yoluna girecekti. Katil Vatanabe’ydi, iradem dışında çekmişti beni olayların içine.

Moriguçi’nin ani ziyareti annemi çok şaşırttı. Konuşurken yanımda olmasını istediğimi söyledim. Bütün hikâyeyi öğrenmek isteyeceğine kuşkum yoktu zaten, yanımda olması daha iyiydi. Bana inanacağını, yardımcı olmaya çalışacağını biliyordum.

Moriguçi genel bir soruyla başladı. “Ortaokul deneyiminin genel olarak nasıl olduğunu” sordu. Bu sorunun kazayla hiçbir ilgisi yoktu tabii, ama bana ne sorarsa sorsun doğruyu anlatmaya karar vermiştim. Böylece ona tenis kulübünü ve hazırlık okulunu anlattım, atari salonunda liseli çocuklarla sorun yaşadığımda beni polis merkezinden almaya gelmediğinde ne hissettiğimi söyledim. O olayda kurban olduğum halde cezalandırıldığımı, olan bütün korkunç şeyleri anlattım. Sonra, bir yudum çay almak için sözüme ara verdiğim sırada, oturma odasında hâlâ yankılanan yumuşak, boğuk bir sesle sıradaki sorusunu sordu.

“Naoki” dedi. “Manami’ye ne yaptın?”

Fincanımı yavaşça masaya bıraktım ama annem neredeyse çılgılık attı. Konu hakkında bir şey bilmiyordu, olaya karışıp karışmadığımdan bile haberi yoktu ama şimdiden sinirlenmişti. Onları, Vatanabe’nin beni kullandığına, bir kurban olduğuma inandırmak zorundaydım.

Moriguçi’ye olanları anlattım. Vatanabe’nin evden okula giderken beni durdurduğu günden, kollarımda kıızıyla havuz kenarında durduğum ana kadar olanları bir bir sayıp döktüm. Ona her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlattım. Vatanabe beni kendi emelleri için kullanmıştı. Kimsenin canını yak-

mak istememiştim. Sonu hariç, olayı bütün gerçekliğiyle aktardım. Yalnız sonunda ufak bir yalan söyledim.

Anlattıklarımın, Vatanabe'den öğrendikleriyle örtüşeceğinden emindim. Konuşurken sözümü bir kere bile kesmemişti; sözlerimi bitirince de hiçbir şey söylememişti. Elleri dizlerinde, masaya bakmayı sürdürmüştü. Ama ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordum. Zavallı, aptal kadın. Annem de bir şey söylemedi.

Beş dakika kadar öylece oturduk, sonra Moriguçi dönüp anneme baktı.

“Dürüst olmak gerekirse, bir anne olarak, hem oğlunuzu hem Vatanabe’yi öldürmek istiyorum. Ama aynı zamanda bir öğretmenim ve bu da bir ikilem doğuruyor. Bir yetişkin ve vatandaş olarak görevim, çocukların yaptığı şeyi polise haber vermek ancak bir öğretmen olarak görevim öğrencilerimi korumak. Polis, Manami’nin kaza nedeniyle öldüğünü açıkladığına göre, bu konuyu kapatmaya karar verdim. Size sorun çıkarmayacağım.”

Ne? Polise gitmeyecek miydi? Annemin olanları kavraması birkaç saniye sürdü ama en sonunda başını iyice öne eğdi. “Size nasıl teşekkür etsem bilmem” dedi. Ben de başımı önüme eğip onu selamladım. Demek ki her şey yoluna girecekti.

Onu kapıya kadar geçirdik. Orada durduğu sürece bana bir kez bile bakmadı; herhalde çok sinirliydi ama umurumda değildi doğrusu.

Çocuk sırasında oturuyor, çok solgun görünüyor; öğretmenin ziyaretinden bir hafta sonra.

Okulun son günü. Süt saatinden sonra, Moriguçi bize emekliye ayrıldığını söyledi. İtiraf etmeliyim ki bunu duyduğuma sevindim. Onu, kızını Vatanabe’nin öldürdüğüne inandırmayı başarmıştım ama bu şekilde okula geldiğim için huzursuzdum. Gerçeklerin ortaya çıkmasından, onun suç ortağı

olduğumun sanılmasından korkuyordum.

“Olanlardan dolayı mı istifa ediyorsunuz?” diye sordu Mizuki ona.

Bu konuyu açmasına sinirlenip Mizuki’ye şöyle bir baktım ama Moriguçi’nin umurunda değil gibiydi. Aklındakileri bize anlatmayı planlıyormuş gibi uzun bir öyküye başladı.

Neden öğretmen olduğunu anlattı önce. Sonra Sakuranomi Öğretmen’den ve yaptığı şeylerden söz etti. Anlattıkları umurunda değildi, sözünü bitirip çenesini kapamasını istiyordum.

Derken öğretmenlerle öğrenciler arasındaki güven ilişkisinden ve öğrencilerden aldığı –bazıları sahte– mesajlardan söz etmeye başladı. Öğrenciler ondan gelip yardım etmesini falan istiyormuş. Okulun bu konuda yeni bir politikası olduğunu, öğretmen kadın, öğrenci erkek olduğunda bir erkek öğretmenin olay yerine gittiğini, tersinin de geçerli olduğunu anlattı. Demek ki atari salonunda başım derde girdiğinde bu yüzden gelmemişti! Bunu biraz geç açıklamıştı ama...

Bekâr anne olmaktan, sonra AIDS’ten, arkasından kızının nasıl havuza düştüğünden söz etti. Bütün bunları anlatırken, birinin boynuma bir ilmek geçirdiğini hissediyordum.

“Bay Şitamura, aniden bir yerden çıkıverdi...” Birden adımlı andığımda, az kalsın nefessiz kalıyordum. Az kalsın az önce içtiğim sütü kusacaktım. Konuşmaya devam etti, tam sakinleşiyordum ki asıl bomba geldi.

“Manami’nin ölümü kaza değildi. Bu sınıftaki öğrencilerden bazıları tarafından öldürüldü.”

Sanki biri beni o soğuk, pis havuza itivermişti. Nefes alamadım. Gözlerim görmez oldu. Bacaklarım ve kollarım titriyordu ama tutunacak bir şey bulamıyordum.

Gözüm karardı ama bayılmanın sırası olmadığını biliyordum. Olanların ne kadarını anlatmayı planlıyordu? Derin nefes alıp kendimi yatıştırmaya çalıştım.

Sonunda sınıfta olanlara odaklanabildim ve herkesin

Moriguçi'ye baktığını fark ettim. Birkaç dakika önce hepsi sıkılmış görünüyor, Moriguçi'yi dinlemiyorlardı ama şimdi kulak kesilmişlerdi.

Ancak bir türlü sadede gelmeden Çocuk Ceza Hukuku ve Lunacy Olayı dedikleri şu mevzu hakkında bir şeyler anlatmaya başladı. Ne anlatmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an durdu, anlatacakları bitmiş olsun diye dua ettim ama sonra devam etti, kızının cenazesini anlattı. Sonraki bölüm oldukça ilginçti: Kızın babasının Sakuranomi Öğretmen olduğunu, ama AIDS hastası olduğu için onunla evlenmediğini anlattı.

Sakuranomi'nin AIDS yüzünden yakında ölecek olmasının çok tuhaf olduğunu düşündüm, başıma geleceklerden başka bir şey düşünemediğim için şaşkındım. O sırada ellerimi sıranın üstüne sürtmeye başladım sanırım, sanki hâlâ küçük kızı tutuyorlardı ve bu histen kurtulmak istiyordum. Eğer AIDS virüsünü taşıyorsa, belki ben de hastalığı ondan kapmışım.

Yan sınıftan, sıraların yere sürtünme sesi geliyordu, ders bitmiş olmalıydı. Moriguçi de onları duymuştu. Bizi serbest bırakacağını umuyordum. Yaptı da. Gitmek isteyen herkes gidebilir dedi. Duâlarım kabul olmuştu! Ama kimse yerinden kımıldamadı. Giden bir kişi olsa, bir kişi bile sınıftan ayrılrsa, ben de gidebilirdim ama kimse yerinden kımıldamadı.

Bir dakika kadar bir yere gitmek istemediğimizden emin olmaya çalışır gibi bize baktı, sonra yeniden konuşmaya başladı.

Adlarımızı vermeyeceğini söyledi; katillere A ve B diyecekti. Ancak bir anlamı yoktu, çünkü A'dan söz etmeye başlar başlamaz herkes Vatanabe'yi kastettiğini anladı. Herkesin olanları bilmesini, ilgi duymasını istiyordu bence. İşe yaradı da: Herkes dönüp Vatanabe'ye bakmaya başladı.

Sonra sıra B'ye geldi. Anlattığı hikâye, eve geldiği gün ona anlattıklarımın hemen hemen aynısıydı. Salonda oturup bir

şey söylemeden beni dinlemişti ama anlattıklarımı sınıfta yinelerken, beni aptal gösteren bazı ufak ayrıntılar eklemişti söylediklerime. Akıllı olduğum ve bir şeyler kanıtlamak istediğim için değil; aptal olduğum ve elimden başka bir şey gelmediği için yaptığımı ima eden şeyler söylemişti. Ancak ona sinirlenmenin anlamı yoktu artık. Oyun bitmişti.

Şimdi hepsi bana bakıyordu. Bazı çocuklar gülüyordu ama bazıları bana nefret dolu bakışlar atıyordu.

Öldürülecektim! Bunu biliyordum.

Durum oldukça basitti: Atari salonuna gitmiştim –ilk kötü hamlem buydu– ve cezalandırılmışım; öğretmenimin beni görmezden geldiğine emin olduğum için bir cinayete suç ortağı olmuştum. Kim beni öldürmek istemezdi ki? Ama aslında hepsi Vatanabe’nin suçu. Ben bir kurbanım. O bir katil; ben kurbanım. A = katil, B = kurban. A = katil, B = kurban. Bu formülü kendime sürekli yineledim.

Ogava, Moriguçi’ye başka bir soru sordu: “Ya Vata... Yani, ya A başka birini öldürürse?” dedi. Heyecanlanmış görünüyordu.

“Yanılıyorsun. A kimseyi öldürmedi ki” dedi Moriguçi. “Manami’yi B öldürdü.” Havuzun dibine doğru çekildiğimi hissediyordum. Elektroşokun öldürecek kadar güçlü olmadığını söyledi; Manami yalnızca bilincini yitirmişti.

Biliyorlardı. Evimize öğrenmek için gelmişti ve şimdi biliyordu. Bilerek yapıp yapmadığımdan emin değildi ama artık önemi yoktu. Onun küçük kızını öldürmüş olduğum gerçeği değişmiyordu.

Herkes bana bakıyordu. Vatanabe’nin ne düşündüğünü, yüzünde nasıl bir ifade olduğunu çok merak ediyordum ama ona bakamadım. Polisin gelip beni götüreceğinden emindim. Ama sonra, Moriguçi’nin cezalandırılmamız konusunda kanunlara güvenmediğini söylediğini duydum. Ne demekti bu?

Gözlerim kararıyordu. Bir şeyin içine düşmüştüm ama bir

nacak bir şey yoktur. Bu koca dünyada, sizler için de güvenli bir köşe olduğuna inanmanızı istiyorum.

Sonra bunları kimin söylediğini anımsadım: Sakuranomi Öğretmen'di. Birkaç ay önce televizyonda görmüştüm onu. Bunu şimdi hatırlamam tam bir şakaydı. Gidebileceğim bir yer olduğunu söylerken kendinden çok emin görünüyordu ama bir ortaokul öğrencisi dünyada tek başına nasıl hayatta kalabilirdi ki? Nerede uyuyacaktım? Ne yiyecek, ne içecektim? Kaçak bir çocuğu kim beslerdi? Ona kim iş verirdi? Dışarıda parasız hayatta kalmak zordu. Hep aynı şey oluyordu: Yetişkinler çocuklara öğüt verip dururlardı ama dünyayı kendi bildikleri şekilde anlardı. Bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamazlardı.

...Senin yaşındayken, sürekli evden kaçırdım. Arkadaşlarım ve ben sürekli başımızı derde sokardık ve cezalandırıldık. Ama asla kendimizi öldürmeyi düşünmedik... Neden öldürecektik ki, birbirimize sahiptik.

Belki o çocukken durumlar böyleydi ama artık her şey farklıydı. Kimsenin gerçek “arkadaşları” yoktu; bunun ne anlama geldiğinden emin bile değilim. Yani yaşamaya devam edeceksem, bunu bu evde yapmaktan başka şansım yok. Babam çalışıyor, annem bana bakıyor. Burada kalacağım. Burası sahip olduğum tek sığınak.

Ama HIV virüsünü anneme ve babama bulaştırırsam ne olacaktı? Ya benden önce hastalanıp ölürlerse? O zaman ne yapardım?

Onlara hastalık bulaştırmadığımdan emin olmak zorundayım.

Bu bataklıkta son günlerimi geçirirken yapmam gereken en önemli şey bu.

Bataklıkta yaşarken sürekli ağlıyorum ama üzgün olduğumdan değil. Sabah uyanıp hâlâ hayatta olduğumu anladığım zaman sevinçten ağlıyorum. Odamın perdelerini açtı-

ğında güneş ışığı içeri doluyor ve yapacak bir şeyim olmadığını bilmeme rağmen, yeni bir günün başlangıcında mutlaka ağlıyorum.

Annem bana nefis yemekler yaptığı için ağlıyorum. Masayı en sevdiğim yemeklerle donatıyor; bütün bunların keyfine varmak için fazla zamanım kalmadığını anımsayıp daha fazla ağlıyorum. Hep nefret ettiğim şu fasulye keklerini bile hâlâ şansım varken denemiş olmak için denedim ve bu kadar lezzetli olduklarını bilmediğim için ağladım. Neden daha önce hiç şans vermemiştim fasulye keklerine?

Ablamın hamile olduğunu söylediklerinde dünyaya yeni bir hayatın geldiğini öğrenince ağladım. Sonra onu bizzat tebrik etmek istedim, çünkü bana hep iyi davranmıştı ama bebeğe mikrop bulaştırmayı göze alamazdım, bu yüzden tek başıma ağladım.

Ama çok mutsuz değilim aslında. Şu andaki hayatımdan nefret etmiyorum. Yakında öleceğimi bilerek yaşamamanın dehşet verici olacağını samyordum ama aslında hayatım eskisinden daha huzurlu.

Her şeyin sonsuza dek böyle sürmesini istediğimi sanıyordum.

Ama sonra bahar tatili bitti.

Sekizinci sınıfa başlayacaktım ve okula gitmek zorundaydım. Bu yüzden “mecburi eğitim” diyorlar adına. Bunların hepsini biliyordum fakat nedense bir türlü toparlanıp okula gidemiyordum. Bir katilim ben. Okula gidersem, sınıftaki çocuklar beni cezalandırır. Canımı yakarlar. Sonunda eminim beni öldürürler. Nasıl gideyim okula?

Ancak okulda olabileceklerin haricinde, bir başka endişem daha vardı. Annemin evde kalmama izin vereceğinden emin değildim. Okulun başlangıcından beri acılar ve ağrılar uyutup duruyordum ama bu sonsuza dek işe yarayamazdı. So-

nunda annem sinirlenecek, ağlayacak veya hayal kırıklığına uğradığını söyleyecekti. Bunların hepsinden nefret ediyorum ama ona olanların gerçek nedenini de söyleyemem ki.

Moriguçi'nin kızının ölümüyle ilgili bütün ayrıntıları bilse ne olurdu?

Vatanabe onu öldürdükten sonra kızın cansız bedenini havuza atmıştım. Annem böyle sanıyor; bu bile yeterince derin bir şoktu. Peki onu gerçekten öldürdüğümü ve bunu bilerek yaptığımı bilse nasıl hissederdi? Ya da Moriguçi'nin bana AIDS virüsü vererek intikam aldığını öğrense ne olurdu?

Size ne hissedeceğini söyleyeyim. Aklını yitirirdi. Peki beni artık burada istemese ne yapardım? En çok korktuğum şey evden atılmaktı. Bana göre bu ölmekle aynı şeydi.

Sonra aniden odama geldi.

Beni okula gitmeye zorlamadığı için şaşırmıştım. Bunun yerine, doktora gitmemi istiyordu. Psikolojik bir teşhis konulduğu takdirde evde kalıp bir süre dinlenebileceğimi söyledi.

Belki de gerçekten hastaydım.

Ama doktora gidersem HIV virüsünü öğrenebilirlerdi; o zaman annem de öğrenirdi. Bu biraz ürkütücüydü ama test yapmaya kalkarlarsa kaçabileceğimi düşündüm. Zaten her şey okula gitmeye zorlanmaktan daha iyi geliyordu bana; okulda çocuklar beni öldürürdü çünkü.

Sonunda, boşuna endişelendiğimi anladım. Doktor, rahatsızlığıma bir isim verdi. Otonomik ataksi hastası olduğumu söyledi; ne demekse artık. Ama Japonya'da pek çok çocuğun bu hastalık yüzünden okula gitmeyip evde kaldığını öğrendim. Annem de doktorun teşhisine pek üzülmüş görünmüyordu. Hatta mutlu oldu bile diyebilirim. En azından, bir süre evde kalıp dinlenebileceğim anlamına geliyordu bu ve böylece kendimi biraz daha rahat hissettim.

Klinikten çıkınca, dünyaya onu ilk defa görüyormuş gibi yeni gözlerle baktım. Sabah çok endişeli olduğum için farkı-

na varmamıştım ama o günden beri ilk defa evden çıkıyordum. Her normal insan gibi dışarıdaki havayı içime çekebildiğimi hissedince şaşırdım. Belki okula gidemiyordum ama yeniden dışarı çıkmaya başlayabilirdim.

Bataklıktan gerçekten biraz olsun çıkıp çıkmadığımı anlamak ister gibi derin bir nefes aldım; o zaman istasyonun yanındaki Domino Burger restoranını gördüm. En sevdiğim yerlerden biri değildi, Vatanabe ve ben arkadaş olduğumuza sandığım birkaç gün boyunca orada zaman geçirmiştik ama annem eve dönmeden önce yiyecek bir şeyler ister miyim diye sorduğunda, ona bir hamburger yiyebileceğimi söyledim. Öncelikle, kâğıt tabak ve plastik kaşık kullandıklarını biliyordum. Böylece virüsü yayma ihtimalim azalacaktı ama daha da önemlisi, kendime bir şey kanıtlamam gerekiyordu. Mutlu Kasaba'ya dönmeye hazır olmadığımı biliyordum ama Domino Burger gibi bir yerle yüzleşebilirsem, sonunda bataklıktan sürünüp çıkabileceğimi umuyordum.

Öleceğim için öyle çok endişelenmişim ki, Vatanabe'yi tamamen unutmuştum, ta ki Domino Burger tabelasını görene dek. Birden ne yaptığını merak ettim. Terk edilmiş evdeki gizli laboratuvarında olduğuna, onun da ölmekten korktuğuna emindim. İtiraf etmeliyim ki bu kendimi iyi hissetmemeneden oldu. Hak ettiğini alıyordu; hamburgerimi ısıtırken düşündüğüm buydu.

Ama sonra bacağıma bir şey sıçradı.

Süt ! Süt! Süt! Yan masada oturuyorlardı... Moriguçi ve kızı!

Peşime düşmüşlerdi, başımı bataklıktan biraz olsun çıkardığım anda beni geri itiyorlardı. Durun! Durun! Durun! Başım yeniden balçıga gömülüyordu. Beni izliyorlardı, bataklıktan kurtulamayacağımdan emin olmak istiyorlardı. Çamur ağzıma doluyor, boğazımdan aşağı akıyordu.

Tuvalete koştum ve kustum, boğazımdaki çamuru çıkar-

maya çalışıyordum. Onunla birlikte Vatanabe'nin görüntüsünü de.

İntikamdan iki ay sonra; çocuk penceresinden dışarı, ziyaretçilere bakıyor.

Doktora gittikten sonra bir süre dışarı çıkamadım ama burada da idare ediyorum işte. Ev sessiz ve sakin. Burada virüsü yaymaktan endişelenmeme gerek olmadığından, en huzurlu yer odam.

Bütün gün internette manga okuduktan sonra manga öykülerine yeni bölümler uydurup bunları annemin getirdiği deftere kaydediyorum. Sık sık temizlik yapmam gerekiyor ve bu çok sıkıcı bir iş ama bütün gün aylaklık etmekten daha iyi hissettiriyor.

Ama bir gün onlar çıkageldiler. Yeni sınıf öğretmeni Terada ve Mizuki. Ders notlarını getirdiklerini söylediler; annem onları içeri alıp oturma odasında ikisiyle konuştu. Oturma odası tam benim odamın altında. Söyledikleri her şeyi duydum. Annem Terada'ya Moriguçi'nin ne kadar korkunç davrandığını anlattı durdu.

Sonra Terada, anneme bütün sorunlarımı ona devretmemi söyledi. Bunu son derece kendini beğenmiş bir tavırla söyledi, az kalsın var gücümle çılgılık atacaktım:

Beni rahat bırak!

Kendimi tutmayı başardım ama korkmaya başladım.

Öğretmenlere asla güven olmaz. Bu öğretmen de cana yakın ve nazik davranıyordu ama tek derdi öldürsünler diye beni okula çekmekti. Terada, Moriguçi'nin öğrencisi falandı herhalde. Moriguçi onun gurusu falan olmalıydı. Benim için endişelenmiş gibi davranıyordu ama buraya bizi gözetlemeye, öğrendiklerini Moriguçi'ye anlatmaya gelmiş olmalıydı. Mizuki'ye de güvenemiyordum. Okulda, Moriguçi'nin casusu olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Belki Moriguçi hâlâ tatmin olmamıştı, belki de beni öldürmeye karar vermiş-

ti ve bu da planının parçasıydı. Annem Terada'dan hoşlanmış gibiydi. Buraya gelmesine izin verirse ne yapardım? Herhalde beni öldürmeye kalkardı. Birden, annemin Terada'ya Moriguçi'yi kötölemekten başka bir şey yapmadığını fark ettim. Ya hepsini Moriguçi'ye anlatırsa?

Annem gururla odama geldiği zaman ona bağırdım ve bir sözlük fırlattım. Neden o kadar çok gevezelik etmek zorundaydı ki? Çok şaşırılmış görünüyordu; belki de ilk kez böyle davrandığım için. Kapı kapanır kapanmaz yeniden ağlamaya başladım. Ama kendimi korumanın başka bir yolunu bulamıyordum.

Terada ve Mizuki haftada bir kez ziyarete gelmeye başladılar, her seferinde dehşete düşüyordum. Annem artık onları eve almıyor ama gelmemelerini de söylemedi. Bu böyle ne kadar sürecek?

Odamdan çıkmaya korkar oldum. Ya dışarıda birisi varsa? Moriguçi, Terada ya da Mizuki... Hatta tenis kulübündeki o korkunç Tokura? Öyle korkuyorum ki hiçbir şey yapamıyorum.

Hepsi beni öldürmek istiyor.

İnternette manga okuduğumu öğrenirlerse, bunun için beni öldürürler. Moriguçi hangi sitelere girdiğimi bile biliyor, eminim. Ya Terada oturma odasına bir tür böcek bıraktıysa ve Moriguçi söylediğim her şeyi dinliyorsa? Ya bir yemeğin nefis olduğunu veya eğlendiğimi duyarsa? O zaman beni öldürmeyi daha da çok ister.

Beni izliyorlar. Ve yapacak hiçbir şeyim yok. Odamda oturup beyaz duvarları seyrediyorum ama havuzun ve küçük kızın görüntüsü geliyor gözlerimin önüne. Başımı çevirmek istiyorum ama bir şekilde buna iznim olmadığını biliyorum.

Moriguçi beni lanetledi.

Bütün günü duvarı seyrederek geçiriyorum. Saat kaç, günlerden ne, bilmiyorum. Yediklerimin tadını alamıyorum.

Ölümünden korkuyorum ama artık yaşıyormuşum gibi de hissetmiyorum. Belki de yaşamıyorum.

Günlerdir ilk kez aynada kendimi gördüm. Sefil ve pis görünüyordum ama hayat işaretleri de vardı. Saçlarım uzamıştı. Tırnaklarım uzamıştı. Tenim kirliydi. Ama hâlâ hayattaydım. Ağlamaya başladım; hüngür hüngür ağlıyordum.

Hayattayım! Yaşıyorum! Yaşıyorum!

Kanıtım vardı: Saçlarım ve tırnaklarım uzamış, tenim kir tutmuştu. Saçlarım gözlerime kadar inip yüzümü saklıyor; beni koruyor ve hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyor.

İntikamdan dört ay sonra; çocuk siyahlıklara bakıyor.

Çöküp kaldığım bir yerden sürünerek çıkmış gibi, derin bir uykudan uyandım. Yastığıma saçılmış siyah şeyler buldum.

Ne oluyordu?

Zihnimi toparlamak ister gibi başımı salladım; siyah şeylerden birini aldım ama elimde dağıldı. Paniğe kapılmaya başladım ama ellerimi başıma götürüp kulaklarımı hissettim.

Yastıktakiler benim saçlarımdı. Saçlarım! Saçlarım! Hayatım! Hayat!

Bataklığın dibindeki çamur gevşemeye başladı ve yeniden derinlere battım. Çamur kulaklarıma ve burnuma doldu. Nefes alamıyordum...

Ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm...

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum ölmek istemiyorum ölmek istemiyorum ölmek istemiyorum...

Hayır! Hayır! Hayır! Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum...

İmdat! Kimse yok mu?

Ama uyanıktım, dağılmış olsa da odamdaydım ve hâlâ ne-

fes alıyordum. Bacaklarımla kollarımı hâlâ hareket ettirebiliyordum. Hayattaydım. Yoksa değil miydım?

Odamdan çıkıp aşağı indim. Annem başını masasına koyup uyuyakalmıştı. Kendi evimdeydim. Banyoya girip aynada kendime baktım.

Elbette ölmemiştim; başımda hâlâ saç varken nasıl ölmüş olabilirdim ki?

Çekmecedan saç kesme makinesini çıkardım. Annem ortaokula başlayana dek saçlarımla bu makineyle kesmişti. Açınca tatlı bir cızırtı yükseldi makineden. Makineyi alnıma götürdüm ve yağlı bir saç demeti ayaklarımla dibine düştü. Saçla birlikte bana ait bir parçanın da yok olduğunu hissettim. Sorun bu muydu? Hayatın kanıtı ölüm korkusuydu. Demek ki bu bataklıktan çıkmamın tek bir yolu vardı...

Makineyi başıma daha fazla bastırdım. Makinenin cızırtısıyla birlikte saçlarımla şeritler halinde yere düşmeye başladı.

Saçımla işim bitince tırnaklarımla kestim. Sonra duş alıp vücudumu iyice temizledim. Sabunu banyo beziyle iyice köpürttüm ve bedenimi güzelce ovaladım. Hayatın kanıtı olan kirler kuvvet giderinden aktı gitti.

Peki neden hâlâ hayattaydım?

Bunu anlayamıyordum. Bütün kanıtları, varlığımın kanıtlarını iyice temizleyip kendimi arındırmıştım ama hâlâ nefes alıyordum. Derken birkaç ay önce gördüğüm bir videoyu anımsadım.

Şimdi anlıyordum. Kendimi bir zombiye dönüştürmüştüm. Beni tekrar tekrar öldürseniz de, bir türlü ölmüyordum. Daha iyisi de vardı: Bedenim biyolojik bir silahtı. Belki diğer herkesi zombiye çevirmek de eğlenceli olurdu.

Dışarı çıkıp marketteki her şeye dokunmaya karar verdim; cebime attığım jilet sayesinde, dokunduğum her şeye kanımı bulaştıracaktım.

Görev tamamlandı! Biyolojik silah ateşlendi.

Markette pirinç toplarına, meyve suyu kutularına, paketlenmiş ordövrlerin üzerine elimi sürerek onlara damgamı vurdum.

Herkesin benim hissettiğim korkuyu tatmasını istiyordum.

Birisi omzuma dokundu; saçları sarıya boyanmış bir çocuktu, herhalde burada yarı zamanlı çalışıyordu. Tiksinmiş bir ifadeyle elime bakıyordu. Avcumda açtığım kesikten kanlar damlıyordu... pıt, pıt, pıt... diye akıyordu kıpkırmızı kanım...

Başta canım yanmamıştı ama yaraya bakınca kalp gibi attığını, zonkladığını hissettim. Raftan bir kutu bandaj alıp elimi sardım.

Annem beni almaya geldi. Müdürden ve market görevlisinden özür diledi, önlerinde eğildi durdu. Sonra kanımın bulduğu her şeyi satın aldı.

Eve dönerken güneş alçalmaya başlamıştı ama hâlâ güçlüydü, sanki gövdemi delip geçiyordu. Gözlerimi kısıp alımdaki terleri siler, annemin yanında yürürken, her nasılsa ölüm korkusundan ve hayat kanıtı arama düşüncesinden vazgeçtim. Elim zonkluyordu, acıkmıştım.

Ve gerçekten çok yorgundum...

Yanımda yürüyen anneme baktım. Makyaj yapmamıştı, üzerinde dün gece giydiği giysiler vardı. Veli toplantısı için okula geldiğinde, diğer annelerden daha yaşlı görüneceğinden endişelenirdi ama ben bunu umursamıyordum. Hepsinden daha güzeldi. Ama onu ilk kez makyajsız görüyordum; burnundan damlayan teri bile silemiyordu, çünkü markette dokunduğum ürünlerle dolu alışveriş torbalarını taşıyordu. Ağlamamak için gözlerimi iyice kısmak zorunda kaldım.

Onu yanlış değerlendirdim sanıyorum. Beklentilerini karşılamayan, ideallerine uymayan bir çocuğu sevemeyeceğini sanmıştım. Ama yanılmışım. Artık bir zombi olmama rağmen hâlâ yanımdaydı.

Ona her şeyi anlatmaya, sonra da beni polise teslim etmeye ikna etmeye karar verdim. Hapisten çıktığımda beni bekliyor olursa, cezama tahammül edebileceğimden emindim. Katil olmama rağmen beni kabul ederse, o zaman belki hayatıma yeniden başlayabilirdim.

Ama bunları ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Yalnızca gerçekleri söylemem gerektiğini biliyordum ama öğrenirse benden vazgeçeceğinden hâlâ birazcık korkuyordum.

Gerçi kimi kandırıyorum?

Temelde, kendime bir kaçış rotası bırakmak istiyordum; bu yüzden yaptıklarımı ona anlatmaya karar vermiştim ama aynı zamanda ona bunları anlatırken zombi gibi davranmaya devam edecektim.

Ona Moriguçi'nin yaptıklarını anlatırken, yani AIDS'ten ve süttten söz ederken birden çok önemli bir şeyi fark ettim: Virüsü taşıyıp taşımadığımı bilmiyordum. Ya da virüsü taşıyorsam bile hasta olup olmadığımı. Bunca zamandır neden korkuyordum ki?

Bataklık suyunun çekilmeye başladığını hissediyordum.

Birden kendimi çok özgür hissettim; anneme Moriguçi'nin küçük kızını öldürdüğümü, bunu da bilerek ve isteyerek yaptığımı anlattım. Konuşurken yine o gün havuz kıyısında hissettiklerimi hissettim: Vatanabe'den ve diğer herkesten daha iyi olduğumu.

İtiraflarımı bitirdiğimde, annemin çok şaşırdığını biliyordum. Kendimi polise teslim etmem gerektiği fikrime hak vereceğini umuyordum ama o sadece orada oturuyordu. Çılgılık atmadı, beni itmedi. Benden vazgeçmedi ve bu beni her şeyden fazla mutlu etti.

Ama sonra, gözlerini açtıktan sonra kızı neden havuza attığımı sormaya başladı. "Korktuğun içindi, öyle değil mi?" Bunu en az on kez söyledi bana. Ona, başından beri istediği gibi bir oğul olan Vatanabe'nin yapamadığı şeyi yaptığımı

söylemek istedim. Onun başaramadığını *ben* başarmıştım. Ama söyleyemedim.

Onu daha fazla üzme istemediğim için, polise gitmemiz gerektiğini tekrarlayıp durdum.

Yeniden geldiler. Terada ve Mizuki. Ama artık beni korkutmuyorlar. Gelsinler, umurumda değil.

Ama sonra Terada kapının önünde haykırmaya başladı: “Naoki! Oradaysan beni dinle!” Dinlemek için pencereye yanına oturdum. Artık ne söylediğiyle hiç ilgilenmiyordum zaten.

“Bu dönem zor günler geçiren yalnız sen değilsin! Bazı sınıf arkadaşların Şuya’ya eziyet ettiler! Durum epey kötüydü!” Ne? Vatanabe bunca zamandır okula mı gidiyordu? Buna rağmen hâlâ hayatta mıydı? Terada, çocukların onu cezalandırdığını ama artık bunun da bittiğini söyledi.

Bundan sonrasını dinlemedim. Yerine, Vatanabe’nin bana havuz kenarında söylediklerini düşündüm.

Hiç arkadaş olmadık biz. Senin gibi çocuklara tahammül edemiyorum zaten; beş para etmezsiniz ama kendinizden başka bir şey düşündüğünüz yok. Benim gibi bir dâhiyle kıyaslandığında, zavallının birisin.

Bir *hikikomori* olduğumu öğrendiği için şimdi bana güldüğünü duyar gibiydim.

Yatağıma girdim. Oda karanlıktı, dişlerimi gıcırdatıyordum. Gerçekten çok öfkeli olduğumu biliyordum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Hepsi Vatanabe’nin suçuydu ama o hiçbir şey olmamış gibi okula gitmeyi sürdürüyordu. Dünyanın en zavallı insanıymışım gibi hissediyordum.

Annem benimle birlikte gelme bile, yarın polise gidip olanları itiraf edeceğim. Her şeyi. Benden daha az ceza alabilir ama en azından kızı öldürenin ben olduğumu, bunu ken-

di irademle yaptığımı öğrenecek. Bu ona çok koyar. Öğrendiği zaman yüzünde beliren ifadeyi görmek isterim. Orada olup haline gülmek isterim.

Biri merdivenden çıkıyordu. Annem olmalıydı, herhalde yarın birlikte polise gidebileceğimizi söylemek için yanıma geliyordu. O kadar mutluydum ki onu karşılamak için koridora çıktım. Fakat...

Merdiven sahanlığına çıktığında elinde bir bıçak olduğunu gördüm. Bir mutfak bıçağı.

Ne istiyordu?

“Ne yapıyorsun?” diye sordum ona. “Polise gitmeyecek miyiz?”

“Hayır, Naoki” dedi. “Bu bir şeyi değiştirmez. Bu benim tatlı Naoki’mi geri getirmez.” Hüngür hüngür ağlıyordu.

“Beni öldürecek misin?”

“Benimle birlikte büyükanne ve büyükbabaya gelmeni istiyorum.”

“Beni yalnız başıma göndermek istiyorsun.”

“Hayır, ben de geliyorum.”

Bana sarıldı; ilk defa artık ondan daha uzun olduğumu fark ettim. Birden huzurlu hissettim kendimi. Benimle birlikte gelirse ölmenin bile sorun olmayacağını anladım.

Beni anlayan tek kişi annemdi.

“Naoki, tatlı oğlum benim. Affet beni. Böyle olman benim suçum. Daha iyi bir anne olamadığım için özür dilerim. Başarısız bir anne olduğum için özür dilerim.”

Başarısız olduğum için özür dilerim. Başarısız olduğum için. Başarısız. Başarısız! Başarısız, başarısız, başarısız, başarısız, başarısız başarısız başarısız başarısız başarısız...

Beni bıraktı, elimi okşadı. Bana her zaman iyi davranır, beni okşar, şımartırdı. Yüzünde acıma dolu bir ifade vardı.

“Başarısız bir anne olduğum için özür dilerim senden” dedi.

Dur, dur dur! Ben başarısız *değilim*! Başarısız *olmadım* ben!

Yüzüme sıcak bir şey çarptı.

Kan, kan, kan. Annemin kanı... Onu bıçakladım mı?

İnce ve narin bedeni merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Anne, bekle! Beni bırakma! Anne! Anne! Anne!

...Beni de yanında götür.

Duvarda yansıyan görüntüler her seferinde burada sona eriyor. Ama sürekli burada beliren aptal çocuk da kim? Ve neden onun neler düşündüğünü biliyorum?

Bir de kız kardeşim olduğunu söyleyen kız var. Bana kapının diğer tarafından sesleniyordu.

“Naoki, sen yanlış bir şey yapmadın. Hepsi kötü bir rüya” diyordu.

Bana “Naoki” diyordu. Duvardaki filmde gördüğüm aptal çocukla aynı adı taşımak istemiyorum. Ama şayet ben o çocuksam, “kötü rüya” da gördüğüm film olmalı.

Peki, eğer o bir rüyaysa, bu ne?

Keşke uyanabilsem, annemin pastırmalı omletinden yesem ve okula gitsem.

Düzenleme

Ny.ozlem

İnanan

SON ARZU VE VASIYET

Bir sekizinci sınıf öğrencisinin vasiyetinin böyle başlaması biraz ürpertici, bunu biliyorum ama mutluluk bir sabun köpüğü kadar narin ve uçucu bir şeydir.

Dünya üzerinde sevdiğim tek insan öldü. O gece banyoya girdiğimde şampuan bitmişti. Hayat böyledir işte. Ama boş şampuan şişesine biraz su koyup salladığımda, içi minik baloncuklarla doldu.

O zaman fark ettim: İşte bu bendim. Son mutluluk kırıntılarını sulandırıp boşluğu dolduracak baloncuklara çeviriyordum. Yalnızca bir yanılsama olabilir ama boşluktan iyiydi yine de.

* * *

Bugün, 31 Ağustos'ta okula bir bomba yerleştirdim.

Telefonumda gönder tuşuna bastığım zaman patlayacak. Farklı bir hatta sahip bir telefon aldım ve tetikleyici olarak bombaya yerleştirdim. Çaldığı zaman, titreşim patlamaya yol açacak. Yani, numarayı biliyorsanız istediğiniz telefonla arayıp tetikleyebilirsiniz bombayı, hatta yanlışlıkla o numarayı arasanız bile, beş saniye sonra... BUM!

Bomba, spor salonundaki kürsünün altında.

Yarın ikinci dönemin son günü ve spor salonunda bir tören yapılacak, yazdığım bir kompozisyonun vilayet yarışmasında birincilik ödülü aldığını açıklayacaklar. Sınıf öğretmenim Terada, yarınki programın nasıl olacağını anlattı bana.

Sahneye çıkıp bir sertifika alacağım, sonra da kürsüye gidip kompozisyonumu okuyacağım. Ama onları bir sürpriz bekliyor. Kompozisyonumu okumak yerine onlara birkaç veda sözcüğü söyledikten sonra bombayı patlatacağım...

Parçalara ayrılacağım ve o değersiz salakları da yanımda götüreceğim.

Daha önce hiçbir çocuk böyle bir suç işlemedi. Televizyon ve gazeteler üstüne atlayacak eminim. Acaba benim için ne diyecekler? Herhalde “içimdeki şeytanlar” hakkında yazacaklardır, aynı klişeleri kullanacaklardır ama medyada anlatılanlar gerçeklerden tamamen uzak olsa da, umarım bu internet sitesi, burada yazdıklarım insanlara olduğu gibi ulaşır. Tek üzüntüm, reşit olmadığım için gazetelerin gerçek adımlı kullanmayacak olması.

Acaba kamuoyu bir suçlu hakkında gerçekte neleri öğrenmek istiyordur? Geçmişini ya da psikolojik sorunlarını mı? Yoksa suçu işleme nedenini mi? Eğer öğrenmek istedikleri buysa, bundan başlayayım.

Cinayetin neden suç kabul edildiğini anlıyorum. Ama neden başlı başına bir kötülük sayıldığını anlamakta zorlanıyorum. İnsanlar, dünya üzerindeki canlı veya cansız sayısız miktarda varlıktan yalnızca biri. Eğer bir varlığın iyiliği için bir diğerrinin yok olması gerekiyorsa, öyle olmalı.

Ancak bu inanç, hayatın anlamı hakkında sınıftaki herkesten, hatta vilayetdeki bütün öğrencilerden daha iyi bir kompozisyon yazmama engel olmadı. Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza*'sından bir alıntıyla başladım: “Olağanüstü insanların,

dünyaya yeni bir şey getirmek için geleneksel ahlak değerlerini hiçe sayma hakkı vardır.” Ama hayatın değerli olduğunu ve cinayetin hiçbir gerekçesinin olmadığını öne sürerek bu görüşe karşı çıktım. Hatta bir ortaokul öğrencisi gibi yazabilmek için cümlelerimi basitleştirdim. Bütün kompozisyonu yarım saatte yazdım.

Ama amacım neydi? Bu tür geleneksel ahlak değerleri okulda ders olarak verilmekten başka işe yaramaz.

Herhalde cinayetten içgüdüsel olarak kaçınan insanlar vardır. Ama Japonya gibi dinin fazla önemli olmadığı bir ülkede, pek çok kişiye hayatın her şeyden değerli olduğu öğretilmiştir sanıyorum. Ama aynı kişiler, kendi konumlarının tutarsızlığını görmeden, özellikle vahşice işlenmiş cinayetlere ölüm cezası verilmesini de savunurlar.

Ancak, arada bir de olsa, bu mantığa karşı çıkan ve bir katilin hayatının da herkesin hayatı kadar değerli olduğunu öne süren birileri olacaktır. Peki nasıl bir yetişme biçimi böyle bir duyarlılık yaratır? Herhalde birinin her gece yatmadan önce kulağınıza “hayatın değeri” hakkında masallar anlattığı bir çocukluğun sonucu olarak (tabii böyle masallar varsa). Böyle koşullar söz konusuysa, bu tür bir tavra sahip olmayı anlayabilirdim; her ne kadar benim duygularıma tamamen ters olsa da.

Çünkü benim annem bir kere bile masal anlatmadı bana. Beni geceleri yatağıma yatırdı ama masallar anlatmak yerine elektrik mühendisliğinden söz etti. Akım, voltaj, Ohm Yasası, Kirchhoff Yasası, Thevenin Teoremi, Norton Teoremi... Hayalim, bir mucit olmak, yepyeni bir şey yapan bir makine yaratmaktı; kanserli hücreleri yok eden bir makine mesela. Annemin anlattığı bütün hikâyeler böyle biterdi.

Değerlerimizi içinde büyüdüğümüz çevre belirler. İnsanlar hakkında, hayatımızda ilk bağlantı kurduğumuz kişi tarafından –ki genellikle annemizdir– belirlenen ölçütlerle ka-

rar veririz. Dolayısıyla, örneğin, zalim bir anne tarafından büyütülen biri, başka birini –ona A diyelim– nazik bulabilir ama çok daha nazik biri tarafından yetiştirilmiş biri A'nın zalim olduğunu düşünebilir.

Her neyse, sonuçta başka insanları değerlendirme ölçütüm her zaman annemdi ve şimdiye kadar onun kadar olağandışı birine rastlamadım. Yani annem hariç çevremdeki kimsenin ölümü beni fazla ilgilendirmez. Ne yazık ki buna babam da dahil. Küçük bir kasabada elektronik dükkânı olan biri için iyi huylu ve neşelidir ama hepsi bu. Ondan nefret etmiyorum fakat ölmesi ya da yaşaması umurumda değil.

En zeki insan bile hayatında kötü bir dönem geçirebilir, kendi hatası olmasa bile, başka biri tarafından kandırılma talihsizliğine uğrayabilir. Annem de babamla tanıştığında böyle zayıf bir dönemdeydi.

Denizaşırı bir ülkede yaşıyordu; ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde elektrik mühendisliği doktorası yapmak için Japonya'ya dönmüştü ama araştırmalarının son aşamasında takılmıştı. Aynı dönemde, bir kaza geçirmişti.

Yerel üniversitede bir konferansa katılmıştı, gece vakti otobüsle oradan dönüyordu. Otobüs şoförü direksiyonun arkasında uyuyakalmış, otobüs hendeğe yuvarlanmıştı. Yaklaşık on kişi ölmüş, pek çok yolcu yaralanmıştı. Annem otobüsten dışarı fırlamış, ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Olay yerine gelen ilk ambulansa bindirilmişti, diğer sedyede yatan yolcu da babamdı. Bir üniversite arkadaşının düğününe gidiyordu.

Kısa süre sonra evlenmişlerdi, sonra ben doğmuştum. Belki de tersi olmuştu. Doktorasını bitiren annem araştırmasını bırakmış, dehasını bir kenara itmiş, yaşamak için bu ıssız kasabaya gelmişti.

Burada bir tür rehabilitasyon dönemi geçirmişti. Zamanını babamın elektronik mağazasının bir köşesinde geçirmiş, bildiklerinin küçük bir bölümünü oğluna anlatmıştı. Bir gün

alarmlı bir saatin arkasını söker, ertesi gün bir televizyonu parçalarına ayırırdı. Bana sürekli gelecekte keşfedilecek şeylerin bir sınırı olmadığını söylerdi.

“Çok zeki bir çocuksun, Şuya. Yapma fırsatı bulamadığım şeyleri senin başaracağına hiç kuşum yok.” Yarım bıraktığı araştırma projesini ilkokula yeni başlamış oğluna açıklamaya çalışırken sık sık böyle söylerdi. Belki de bu ayrıntıları bana anlatırken bir tür ilham gelmiş, babama söylemeden yeni bir akademik makale yazıp ABD’deki bir konferansa göndermişti. O zaman dokuz yaşımdaydım.

Kısa süre sonra, eski araştırma laboratuvarındaki profesörü onu üniversiteye dönmeye ikna etmek için gelmişti. Konuşmalarını yan odadan dinlemiştim. Annemi anlayan, onun değerini bilen biri evimize geldiği için öyle mutluydum ki gitmesi olasılığı beni endişelendirmiyordu bile.

Ama annem teklifi geri çevirmişti. Bekâr olsa gideceğini, ama artık bir anne olduğunu, araştırmasına dönmek için çocuğunu terk edemeyeceğini söylemişti.

Teklifi reddetmesinin nedeninin ben olduğumu anlamam büyük bir şoktu. Ona engel olan bendim. Yalnızca değersiz bir çocuk olmakla kalmıyordum; en sevdiğim insanın hak ettiği yere gelmesine engel oluyordum.

İnsanlar “ezici pişmanlık” diye bir şeyden söz ettiklerinde lafın gelişi böyle derler ama annemin tam olarak böyle bir duyguyu deneyimlediğini düşünüyorum. Bastırdığı bütün duygular su yüzüne çıkmıştı ve hepsi bana yönelmişti.

“Sen olmasan” diye tekrarlayıp dururdu beni her gün döerken. Bir bahane bulmak için fazla uğraşması gerekmezdi; sebzelerimi yememiş olmam, testte bir soruyu yanlış çözmem, kapıyı çarpmam... Hepsi beni dövmesi için bahaneydi. Sonunda, varlığıma bile tahammül edemez oldu. Ama bana her vuruşunda içimde bir boşluğun büyüdüğünü hissediyordum.

Ne yaptığını babama anlatmak hiç aklıma gelmedi. Dedi-

ğim gibi, ondan nefret etmiyordum ama annemin kararına teslim olmuşum ve babamı kandırıp hiçbir şey olmuyormuş gibi davrandıkça ona karşı kendimi üstün hissetmeye başladım.

Diğer yandan, yanaklarım ne kadar şişse de, kollarım ve bacaklarım ne kadar morarsa da, anneme karşı asla nefret duymadım. Eğer gün içinde beni fazla şiddetli dövdüyse, gece mutlaka odama gelir ve ben uyuma taklidi yaparken başımı okşardı. Ne kadar üzgün olduğunu fısıldarken gözleri yaşlarla dolardı. Ondan nasıl nefret edebilirdim?

Odamdan çıktığı zaman ağlaya ağlaya uyurdum, hıçkırıklarımı bastırmak için yüzümü yastığıma yaslardım. Dünyada en sevdiğim insanın benim varlığım yüzünden acı çektiğini görmek çok acı vericiydi.

İlk olarak o dönemde ölüm hakkında düşünmeye başladım.

Eğer ölürsem annem dehasını kullanabilir, hayallerine kavuşabilirdi. Düşünebildiğim her intihar senaryosunu zihnimde evirip çevirmeye başladım. Otoyolda bir kamyonun önüne atlamak. Kendimi kalbimden bıçaklamak. Ama hepsi çirkin ve itici yöntemlerdi. Büyükannemin bir yıl önce hastanede nasıl öldüğünü hatırladım, uykuya dalar gibi ölmüştü. Keşke bir hastalık kapsam diye düşünmeye başladım.

Ben umutsuzca ölmenin yollarını ararken, annemle babam boşandılar. On yaşındaydım. Babam en sonunda annemin beni istismar ettiğini anlamıştı. Başka mağazalardan birinin sahibi söylemişti ona olanları. Annem itiraz etmemiş, boşanma işlemleri tamamlanır tamamlanmaz evden ayrılacağını söylemişti. Onunla birlikte gidemeyeceğimi anladım ama yine de bedenim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi ağladım. Ağlamam bittiğinde, içim tamamen bomboştu.

Annemle babam boşanmaya karar verdikten sonra annem bana bir daha asla vurmadı. Aksine, gün içinde aniden yanaklarımı, alnımı okşamaya başladı. En sevdiğim yemekleri yaptı: lahana sarması, patates oğraten, pirinç omleti. Deha-

sı mutfakta da ortaya çıkıyordu. Yemekleri bütün restoranlarınkinden iyiydi.

Evden ayrılmasından bir gün önce, son bir kez birlikte dışarı çıktık. Nereye gitmek istediğimi sordu ama gözyaşlarım cevap vermemi engelledi. Sonunda, otoban kenarında kısa süre önce açılan Mutlu Kasaba adlı bir alışveriş merkezine gittik.

Bana bir sürü kitap ve en son çıkan atariyi aldı. Atari için istediğim bütün oyunları almamı söyledi, beni bekleyen yalnız günlerde bunlarla oyalanabileceğimi umuyordu. Ama kitapları kendisi seçti.

“Bunları okumak için şimdilik küçüksün ama ortaokula giderken hepsini okumanı istiyorum. Büyüme çağında hepsi beni derinden etkiledi. Damarlarında benim kanımı taşıdığın için eminim seni de etkileyecekler Şuya’m.” Dostoyevski, Turgenyev, Camus... O sırada hiçbir ilginç gelmedi ama umurumda değildi. Damarlarımda “onun kanını taşımam” yeterliydi.

Birlikte son yemeğimiz, bir fastfood restoranında hamburgerdi. Güzel bir restorana gitmemizi önermişti ama parlak ışıklı ve tahammül edilmez ölçüde gürültülü bir yerin ağlamama engel olacağını düşünmüştüm.

Satın aldığı şeyleri kuryeye teslim ettik ve epey yol olmasına rağmen eve yürümeye karar verdik. Annem elimi tuttu: Bir tornavidayla harikalar yaratan, nefis hamburgerler yapan ya da acımasızca yüzümü tokatlayan ve sonra beni nazikçe okşayan hep aynı eldi. O ana dek, eller aracılığıyla ne kadar güçlü iletişim kurulabileceğini hiç bilmiyordum. Artık dayanacak halim kalmamıştı. Attığımız her adımda gözyaşlarım artıyordu, serbest kalan elimle gözlerimi siliyordum.

“Şuya, biliyorsun seni görmeye gelmeyeceğime, aramaya-
cağıma, hatta sana yazmayacağıma söz vermek zorunda kaldım. Ayrı kalacak olsak da, sen benim tek evladımsın. Sana

bir şey olursa, verdiğim sözü asla tutmam, koşarak gelip seni bulurum. Ayrıca beni unutmayacağını umuyorum, Şuya...” O da ağlıyordu.

“Gerçekten gelir misin?”

Cevap vermek yerine durdu, bana sıkı sıkı sarıldı. İçi boşalmış oğlunun hayatındaki son mutluluk anıydı bu.

Babam ertesi yıl yeniden evlendi. On bir yaşındaydım.

Yeni karısını ortaokuldan beri tanıyordu. Güzel bir kadındı ama ahmağın tekiydi. Bir elektronik mağazasının sahibiyile evleniyordu ama AA ve AAA pil arasındaki farkı bile bilmiyordu.

Yine de, ondan nefret etmiyordum. Çünkü numara yapmıyordu: Ne kadar aptal olduğunun farkındaydı. Bir şeyi bilmediği zaman açıkça söylüyordu. Eğer bir müşteri ona zor bir soru soracak olursa, dikkatle not alıyor ve müşteriye yanıt vermeden önce babamı arıyordu. Bu tür aptallığın hayranlık verici bir yanı vardı. Ona Miyuki-san demeye başladım, saygım gerçektir. Ona bir kez olsun karşılık vermedim ya da saçma sapan TV programlarındaki çocuklar gibi kötü bir üvey anneymiş gibi davranmadım. Aksine örnek bir üvey evlattım. İnternette ona ucuz ama tasarım çantalar buldum, akşam yemeği için alışverişe gittiğinde alışveriş torbalarını taşımak için ona eşlik ettim.

Veli toplantısı için okula geldiğinde bile aldırmadım. Ona söz etmemiştim ama toplantıyı başka mağaza sahiplerinden duymuş olmalıydı. Her neyse, süslenip püslenip orta sıraya oturmuştu. Diğer çocukların çözmekte zorlandığı bir problemi tahtada çözerken cep telefonu ile fotoğrafımı çekip akşam eve gidince babama gösterdi ama aldırmadım. Dürüst olmak gerekirse, bu beni mutlu bile etti.

Bazen üçümüz birlikte bowling oynamaya ya da karaokeye giderdik. Bir süre sonra onlar kadar aptallaştığımı fark

ettim. Böyle aptal olmakta bir tür beklenmedik keyif de vardı aslında. Bu aptallar ailesinin bir üyesi olarak mutlu olabileceğimi bile düşünmeye başlamıştım.

Babamla evlendikten altı ay kadar sonra, Miyuki-san hamile kaldı. Annesi de, babası da aptal olduğundan, çocuğun da aptal olacağına hiç şüphem yoktu. Ama bir tarafım nasıl bir bebek olacağını merak ediyordu yine de. Ne de olsa damarlarında akan kanın yarısı benimkiyle aynı olacaktı. Artık bu aptal ailenin mutlu bir üyesi olduğumu hissediyordum. Ama kısa süre sonra bu hissimde yalnız olduğumu anladım. Doğumdan bir ay kadar önce, bir beşik siparişi verdiği sabah, Miyuki-san bir açıklama yaptı.

“Babanla konuştum, sana büyükannenin evinde bir çalışma odası yapmaya karar verdik. Bebek sürekli ağlarken derslerine çalışmakta zorlanmaman için. Merak etme, sana bir TV ve klima da alacağız. Göreceksin, harika olacak.”

Anlaşılan karar zaten verilmişti ve tartışmaya gerek yoktu. Ertesi hafta, mağazanın kamyonetlerinden biri odamdaki her şeyi alıp nehir kıyısındaki eski eve götürdü. Gün sona ermeden, eski odamın en güneşli köşesinde yepyeni bir beşik belirmişti.

Minik bir balonun pıt diye patladığını işitir gibi oldum.

Taşrada rekabetçi okullar yoktu. Mahalledeki ortaokula gideceğim için giriş sınavlarına çalışmam gerekmiyordu. İlkokuldaki derslere gelince, konu ne olursa olsun ders kitabına şöyle bir bakıp bize öğretmeye çalıştıkları malzemeyi hemen anlayıveriyordum. Bunun ötesinde hırslarım yoktu.

Bir başka deyişle, bir “çalışma odasına” ihtiyacım yoktu. Ama işte böyle bir odam olmuştu. Bundan ötürü, bu alanı kullanmak için, ayrıca çok boş vaktim olduğundan, erken bile olsa annemin bana aldığı kitapları okumak istedim.

Annem *Suç ve Ceza*’dan ve *Savaş ve Barış*’tan ne anlamıştı bilmiyorum ama, damarlarımızda aynı kan dolaştığından,

benim düşüncelerime benzer şeyler düşünmüş olmalı diye düşündüm. Seçtiği kitapları çok sevmiştim, onları defalarca okudum. Okurken, uzakta olsa da annemle vakit geçirdiğimi hissediyordum, o yalnız zamanlarımda mutlu olduğum sayılı anları bu kitaplarla geçirdim.

Çalışma odam, bir zamanlar mağazamızın deposu olarak kullanılmıştı. Orada tek başıma, annemin anılarıyla birlikte otururken çevreme bakınmaya başladım ve bir hazine sandığına düştüğümü anladım. Bütün elektronik aletler elimin altındaydı, her türlü kırık ve bozuk elektronik cihaz da öyle. Annemin bana göstermek için parçalara ayırdığı alarmlı saatin aynısını buldum.

Pillerini değiştirdiğim halde çalışmayınca tamir etmeye karar verdim. Arkasını çıkarınca, hatanın sorunlu bir elektrik kontağından kaynaklandığını gördüm. Onu tamir ederken, aklıma bir fikir geldi. İlk icadım, tersine çalışan bir saatti. Akreple yelkovanı yeniden bağladım, hatta saniye kolunu bile geri gidecek şekilde düzenledim. Bu saate bakınca zaman tersine akıyormuş gibi görünüyordu. Saati gece yarısına kurdum ve o günden sonra çalışma odasına “laboratuvarım” demeye başladım.

Geri giden saat hoşuma gitmişti ama izleyicilerim fazla ilgi göstermedi; sınıfımdaki salaklardan söz ediyorum. Bazıları en pis yerlerindeki mozaikleri temizleyebileceğim ümidiyle bana porno kasetlerini getiriyordu. Kollarının geri gittiğini fark etmeden saate bakıp dururlardı, en sonunda gerçeği onlara söylediğimde omuz silkerlerdi: “Ah, haklısın.” En fazla bu kadar tepki verirlerdi. Bir iki tanesi daha fazla ilgilen-se de, hiçbirisi kolların geri gitmesini sağlamayı nasıl başardığımı sormadı. Onlar gibi salaklar, dünyanın gözleriyle gördüklerinden ibaret olduğunu sanırlar. Şeylerin nasıl çalıştığını anlamak için hiç çaba göstermezler. İşte bu yüzden aptal ve sıkıcıdırlar.

Babama saati gösterdiğimde, bozuk olup olmadığını sordu bana. Tıpkı kendisine benzeyen ve babamla karısı kadar aptal olan yeni bebeklerini sevip okşamakla meşguldü.

İlk icadım olan tersine saat kimsenin dikkatini çekmedi, zavallı. Ona gösterecek olsam annem ne derdi? Yalnızca o dehamı görüp başarımı överdi. Bunu düşününce çok heyecanlanıyordum.

Ama ona nasıl gösterecektim? Adresini ya da telefon numarasını bilmiyordum. Tek bildiğim, çalıştığını sandığım üniversitenin adıydı. Böylece en iyi stratejinin kendi internet sayfamı kurmak olduğuna karar verdim. Adını Dâhi Profesörün Laboratuvarı koyacaktım. İcatlarımı burada sergilersem, belki annem onları görür ve bir yorum bırakırdı. Düşük olasılık olduğunu biliyordum ama üniversitenin yorumlar sayfasına internet sayfamın adresini bırakırken umudum bu yöndeydi:

Elektronik mühendisliğini çok seven parlak ilkokul öğrencisi büyüleyici icatlarını sergiliyor. Lütfen bakınız!

Bu mesajı bıraktıktan sonra ne kadar beklediysem de, bir türlü annemden yorum gelmedi sayfama. Sayfamı ziyaret edenler yalnızca ahmak sınıf arkadaşlarımdı. Sansürlü porno filmlerdeki mozaik efektini kaldırabileceğimi söyleyince, sayfam daha çok ziyaret edilmeye başladı. Üç ay sonra, Dâhi Profesörün Laboratuvarı sapıkların ve aptalların buluşma yeri olmuştu. Onları korkutmak için nehir kenarında bulduğum bir köpek leşinin fotoğrafını koydum ama bu daha da çok hoşlarına gitti, yorumlar giderek acayipleşti. Yine de siteyi kapatmak istemiyordum, çünkü annemle bağlantıya geçmek için başka şansım yoktu.

Ortaokula başladıktan sonra da icatlarım üzerinde çalışmayı sürdürdüm. Yedinci sınıftaki sınıf öğretmenimiz kadın bir fen öğretmeni idi. Ondan biraz hoşlanıyordum, çünkü me-

safeli biriymi ve öğrencileriyle yüz göz olmaya kalkmıyordu hiç. Bu tür öğretmenlere artık ender rastlanıyor.

Ona oldukça gururlandığım yeni icatlarımdan birini götürdüm: Şok Veren Para Cüzdanı. Nasıl tepki verecekti? Bunu çok merak ediyordum ama yaşlı bir kadın gibi histeri nöbeti geçirdi adeta.

“Neden böyle tehlikeli bir şey icat etmek istiyorsun? Bununla ne yapacaktın? Küçük hayvanları mı öldürecektin?”

Sersem sınıf arkadaşlarımdan biri ona internet sitemden söz etmiş olmalıydı ama köpeğin fotoğrafını ciddiye aldığı için öğretmen daha büyük bir ahmaktı. Düş kırıklığına uğradım. Hissettiklerimi ancak böyle tarif edebiliyorum.

Ancak bundan hemen sonra şansım biraz döndü. Ulusal Ortaokullar Bilim Fuarı'na katıldım. Sınıfın arka duvarına yarışmayı haber veren bir poster asılmıştı, altı jüri üyesinin adları da küçük harflerle posterin üzerinde yazılıydı. Bir tanesi bir bilimkurgu yazarı, bir başkası tanınmış bir politikacıydı ama dikkatimi çeken isim, Yoşikazu Seguçi'ydi. Aslında isim umurumda değildi de, unvanı dikkatimi çekmişti: “K Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Koleji Elektronik Mühendisliği Profesörü.” Annemin çalıştığı söylenen üniversiteydi burası.

Bilim fuarına bir icadıyla katılırsam ve bu profesör icadımı fark ederse, belki haberi annemin kulağına da ulaşırđı. Oğluna verdiği bilgilerle bir bilim fuarına katılıp başarılı olduğumu öğrenirse sevinir miydi annem acaba? Uzun zamandır görmediğı oğlunu tebrik etmek ister miydi?

Bundan sonra kendimi kaybettim. İstedığım zaman odaklanmakta sorunum yoktu ama herhangi bir şeye kendimi böylesine kaptırmamıştım daha önce. Önce, bir serbest bırakma mekanizması ekleyerek cüzdanı geliştirdim. Sonra sunum ve rapor üzerinde çalıştım, çünkü bir ortaokul projesinde bunlara icadın kendisinden daha fazla önem vereceklerini

tahmin ediyordum. Cüzdanımı mekanik bir şaka olarak görüp bir köşeye atarlar mıydı?

Buna izin veremezdim. Onu bir hırsızlık önleme aygıtı olarak sunmaya karar verdim. Şemalar ve açıklayıcı paragrafların kusursuz olmasına özen gösterdim; katılım formundaki “amaç beyanı” ve “proje üzerine görüşler” bölümlerini bir ortaokul öğrencisinin diliyle yazdım. Hatta bilgisayarımdan çıkış almak yerine elyazısıyla doldurdum formu. Tamamladığım proje, yedinci sınıfa giden bir inek öğrencinin yapacağı, kusursuz bir şeydi.

Tek bir sorun vardı: Başvuru formunda bana danışmanlık yapan bir öğretmenin imzası gerekiyordu ama Moriguçi cüzdanım hakkında düşündüklerini zaten söylemişti bana. İnternet sitemde gördüklerinden etkilenmiş olmalıydı, çünkü formu imzalamasını istediğimde çok şaşırdı ama ona söyleyeceklerimi önceden hazırlamıştım: “Bu icadı en saf niyetlerimle hazırladığımı garanti ederim. Ama siz tehlikeli olduğunı düşünüyorsunuz. Neden kararı uzmanlara bırakmıyoruz?” Sonunda, formu imzaladı.

Bundan sonra her şey planladığım gibi gelişti. Yaz tatilinde Şok Veren Cüzdan, Nagoya’daki yerel bilim fuarına gönderildi, oradan da ulusal yarışmaya gitti. Üçüncülük ödülüyle eşdeğerde bir mansiyon kazandı. Başta biraz düş kırıklığına uğradım ama üçüncülük diğer amacım açısından çok işime yaradı: Jüri üyeleri icatlar hakkında teker teker yorum yapmakla görevlendirilmişlerdi ve bana düşen jüri üyesi, annemin üniversitesindeki Profesör Seguçi’ydi.

“Sen Şuya Vatanabe olmalısın?” dedi icadımın yanına gelerek. “Bu oldukça etkileyici bir başarı. Böyle bir şeyi ben bile yapamazdım sanıyorum. Formunu gözden geçirdim ve ortaokulda öğrenmen mümkün olmayan teknikleri uyguladığını gördüm. Sana bu proje için öğretmenin mi yardım etti?”

“Hayır, annem yardım etti” dedim ona.

“Annen mi? Gerçekten şanslı bir çocukmuşsun. Gelecekte yapacağın yeni icatları merakla bekliyorum. İyi şanslar.”

Adımı ve soyadımı söylemişti, annemi de kesin tanıyordu. Kaderim bu adamın ellerindeydi. Annemi bir daha gördüğünde, burada olanları anlatacağını umuyordum. Ona anlatmasa bile, kazananların adlarının yazılı olduğu broşürü annemin görebileceği bir yere bırakırdı belki de.

Jüri üyeleriyle buluştuktan sonra, yerel gazetemizden bir muhabir benimle röportaj yaptı. Yaşadığı yerden uzaktaki yerel bir gazeteyi okuyup beni görmesi düşük ihtimaldi ama Seguçi'den ödülümü öğrenirse, internete girip makaleyi bulurdu belki de. Böyle olacağını umuyordum.

Ancak benimle röportaj yapıldığı gün, adını bile bilmediğim bir kasabada yaşayan yedinci sınıf öğrencisi bir kız bir suç işledi. Lunacy Olayı. Ailesinin yemeklerine çeşitli zehirler koyup etkilerini internet sitesine yazmıştı. Birazcık olsun etkilendiğimi itiraf etmeliyim; arada bir de olsa bu salaklardan biri ilginç bir fikir bulabiliyor.

Yaz tatili boyunca bekledim ama annemden haber gelmedi. Cep telefonumun numarasını bilmediği için bütün gün mağazada vakit geçirip ne zaman çalsa telefona koştum. Bütün zamanımı laboratuvarıda geçirdiğim için Miyuki beni görmemeye alışmıştı, sürekli mağazada olmamdan da pek hoşlanmadı. Mağaza bilgisayarında sürekli e-postalarımı kontrol ediyordum, en ufak bir seste dışarıdaki posta kutusuna koşuyordum.

Televizyonda aralıksız Lunacy Olayıyla ilgili haberler gösteriliyordu. Kızın ev ortamı, okuldaki davranışları, notları, üyesi olduğu kulüpler, hobileri, en sevdiği kitaplar ve filmler... Televizyonda bütün bu ayrıntılardan başka bir şey yoktu.

Annem, bütün Lunacy haberlerine rağmen kazandığım ödülün haberdar olmuş muydu acaba? Onun Profesör Seguçi'yle üniversite kafeteryasında karşılıklı kahve içtiğini hayal ediyordum.

“Geçen gün bilim fuarında bir çocukla tanıştım... Şuya Vatanabe’ydi adı, sanırım... İlginç bir icat yapmıştı.”

Ama bu çok saçmaydı. Neden benden söz etsinler ki? Herhalde Lunacy Olayını tartışırlardı bunun yerine. Kızın işlediği aptalca suçla ilgili haberler arttıkça, içimde baloncuklar patlıyormuş gibi hissediyordum. Harika bir şey yapmıştım, adım gazetelerde çıkmıştı ama annemin haberi yoktu. Ama belki korkunç bir şey yaparsam, bir ihtimal, annem yeniden benimle birlikte olmak için koşup gelebilirdi.

İşte böyle: “Hayatımın ilk evreleri” ve “gizli deliliğim” ve beni “suça iten etkenler” bunlar... En azından işlediğim ilk suçun nedeni bunlar.

Suçların da her şey gibi farklı şekilleri ve boyutları vardır. Mağaza hırsızlığı, hırsızlık, saldırı... Ama böyle önemsiz suçlar ancak polisten ve öğretmeninizden azar işitmenize neden olur, birini suçlamak isterlerse babamı ve Miyuki’yi suçlarlar. Bu benim ne işime yarar ki?

Anlamsız şeylerden, her şeyden çok nefret ederim. Bir suç işleyecekseniz, insanları konuşturacak, medyayı çıldırtacak bir şey olmalı: Yani bir tek suç işe yarar, o da cinayet. Yani mutfaktan bir bıçak alıp onu bir deli gibi sallayarak ve haykırarak sokaklarda koşabilirdim, sonra da bir dükkânda bir kadını bıçaklayabilirdim. Şüphesiz bu dikkatleri çekerdi ama suçlayacak birini arayacak olsalar babamı ya da Miyuki’yi kötü ebeveynlik yapmakla suçlardı. Bu ikisinin benim karakter gelişimim üzerindeki etkilerini anlatan gazete haberlerinin ne anlamı olurdu ki? Babamın televizyonda beni evde tutmak yerine çalışma odama göndermekten büyük pişmanlık duyduğunu anlatmasından daha aşağılayıcı bir şey düşünemiyorum.

Hayır, annemi suçlamalarını sağlamam gerekiyordu. Gelip beni görmesini sağlamanın tek yolu buydu. Yapacaklarımı yaptıktan sonra, gözlerin ona çevrilmesini bir şekilde sağ-

lamak zorundaydım. Ama ortak neyimiz vardı ki? Dehamız, tabii. Yani işlediğim suç, bir şekilde ondan miras aldığım zekâyı ve beceriyi yansıtmalıydı... Yani icatlarımdan biriyle ilgili olmalıydı.

Yeni bir şey mi icat etmeliydim? Yoksa işime yarayabilecek bir şey var mıydı bir yerlerde? Cevabı basitti: Şok Veren Para Cüzdanı. Profesör Seguçi, ödül töreninde gerekli bağlantıyı kurmayı başarmıştı.

“Sana öğretmenim mi yardım etti?”

“Hayır, annem yardım etti” demiştim.

Bir cinayet işlendiğinde, cinayet aleti de dikkat çeker elbette. Bıçaklar ve beysbol sopaları sıkıcıdır. Lunacy Olayındaki kızın kullandığı potasyum siyanür bile internetten sipariş edilebilir ya da okuldan çalınabilir. Bir başka deyişle, işlenen suç doğrudan bu suç aletleriyle ilgilidir, katilin becerisini yansıtmaz.

Cinayet aletimin bizzat icat ettiğim bir şey olduğunu bulduklarında ne diyeceklerdi? Üstelik onunla Ulusal Ortaokullar Arası Bilim Fuarı’nda önemli bir ödül de kazanmıştım. İşte bu onları konuştururdu. Ödülü veren jüri üyelerinin de açıklama yapması gerekirdi ve o noktada Seguçi teknik becerimi annemden aldığımı söylerdi mutlaka.

Bu senaryo gerçekleşmese bile, babamın, yaptığının sorumluluğundan kaçmak için annemin benim üzerimdeki etkisinden söz edeceğinden emindim. Ama bunları düşünüp endselenmeme gerek yoktu. Bağlantıyı kendim de ortaya atabilirdim. Annemin bana masal okumak yerine küçük yaşlarımdan beri elektrik mühendisliği öğrettiğini söyleyebilirdim.

İtirafımdan sonra nasıl bir kıyamet kopacağını tahmin edebiliyordum. Ama annem ne diyecekti acaba? Daha önce pek çok kez yaptığı gibi üzgün olduğunu söyleyecek, sonra beni kucaklayacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Artık silaha karar verdiğime göre, tek ihtiyacım bir kur-

bandı. İssız bir kasabadaki bir ortaokul öğrencisinin fazlaca şansı yoktu. Eylemlerim şu yerlerle kısıtlıydı: 1. ev 2. laboratuvarım 3. okul. Daha önce söylediğim gibi, cinayeti evde ya da babamın mağazasında işleyecek olursam, kendi icatlarımdan biriyle bile işlemiş olsam, olayın suçu annem yerine babama yüklenir. Sanırım laboratuvarın yakınındaki nehrin kıyısında oynayan çocuklardan birini seçebilirdim ama burası kötü şöhretli bir yerdi ve çocuklar sık gelmiyordu, dolayısıyla gelişmeleri istediğim kadar ayrıntılı planlayamazdım. Geriye okul kalıyordu. Okul iyi bir tercih olabilirdi, çünkü okullarda işlenen cinayetler medyada her zaman ilgi görüyordu.

Peki, ne yapacaktım? Gerçek şu ki, umurumda değildi. Sınıfımdaki ahmaklar ve sersemler ilgimi çekmiyordu; çoğunun adını bile bilmiyordum. Öğretmen ya da öğrenci seçmemin medyanın ilgisini etkileyeceğini de pek sanmıyordum. İkisi de onları çılgına çevirirdi.

Ortaokul öğrencisi öğretmenini öldürdü!

Ortaokul öğrencisi sınıf arkadaşını öldürdü!

İkisi de kulağa iyi geliyordu. ama aynı zamanda biraz da sıkıcıydılar.

Bir insanı cinayet işlemeye neyin itebileceğini düşünüyordum, katil içgüdüsünü harekete geçiren neydi acaba? Derken ansızın derste yanımda oturan ve defterine “Öl! Öl! Öl!” yazan çocuğu anımsadım. Oldukça zavallı bir tip olduğundan, az kalsın ona doğru eğilip ölmesi gerekenin kendisi olduğunu söyleyecektim. Ama sonra, kimi öldürmek istediğini merak ettim. Belki de kurbanımı ona seçtirmeliydim.

Diğer yandan, onunla konuşmamın tek nedeni bu değildi. Planımın eksik bir parçası vardı: Bir şahit gerekiyordu bana. Benim yaptığımı bilmezlerse cinayet işlemenin ne anlamı olurdu? Kimse bilmezse, kendimi ele vermem aptallık olurdu. Planı başından sonuna dek takip edip polise ve medyaya olanları anlatabilecek birine ihtiyacım vardı.

Ama herkes olmazdı. Öncelikle, ahlaki değerleri gelişmiş kimselerden uzak durmak zorundaydım. Planı öğrenir öğrenmez gevezelik edecek birileri de işimi görmezdi. Son olarak, cinayete karşı olmayan birini bulmam gerekiyordu.

Ama değerlendirmem gereken başka şeyler de vardı. Benden daha mutlu olduğunu düşünen herkesten uzak durmalıydım. Bazı çocuklar, kendilerinden daha kötü durumda birini gördükleri zaman terapist rolü oynamak isterler. “Neden birini öldürmek isteyesin ki? Bir şeyler seni mutsuz ediyor olmalı. Neden bana anlatmıyorsun?” Biri bana bunları söylemeye başlarsa ne yapardım? Bu sadece bir numaraydı, kendilerini daha iyi hissetmelerinin yollarından biri.

Neyse ki, olası adayları tespit etmek çok zor olmadı. Sınıf arkadaşlarımı bir hafta kadar yakından takip edince kimin nasıl biri olduğunu anladım.

Başkalarının şanından faydalanabilecek ahmaklardan ve yapışkan tiplerden uzak durmam gerekiyordu. Bir de porno kasetlerindeki mozaikleri kaldırmam için yalvaran ve sonra bunu kendilerinin yaptığını söyleyen geri zekâlılar vardı. Sonra, yaptıkları en kötü şey internet sitemi ziyaret edip ölü hayvanların fotoğraflarına bakmak olduğu halde kendilerini serseri sanan tipler vardı. Şahidin suç ortağı olduğunu iddia etmesini göze alamazdım.

Bana gereken, derinden garez duyan ama bunu dillendiremeyecek kadar uysal karakterli olan gerçek bir aptaldı; gerçi hepsi aptaldılar. Ama Naoki Şitamura tam istediğim tipti.

Şubat başında, Şok Veren Cüzdan’ın voltajını artırmayı başardım. Planımı uygulama zamanı gelmişti.

Şitamura’ya önceden en fazla iki sözcük söylemişimdir ama omuzuna dokunduğum ve biraz yağladığım anda hemen açıldı. Çok kolay oldu gerçekten. Porno videolardan söz ettiğim anda avcumdaydı.

Ama kısa sürede onu şahit olarak seçtiğim için pişman oldum. Öncelikle, öldürmek istediği biri yoktu. Genel olarak mutsuzdu ve defterine “Öl! Öl! Öl!” yazmasının nedeni kısıtlı sözcük dağarcığının, duygularını başka türlü ifade etmesine izin vermemesiydi. Ancak bunun ötesinde, onunla vakit geçirmek sıkıcıydı ve depresif biriydi. Okulda yeterince sessizdi ama fırsatını bulursa hiç durmadan konuşabiliyordu.

“Şu havuç kurabiyelerinden bir tane denesene. Eminim benim gibisindir... Havuç sevmiyorsundur. Ben de öyleyim. Kurabiye haricinde havuca dokunmam. Annem bana havuç yedirmek için çeşitli tarifler denedi ama hepsi birbirinden berbattı. Sonra bu kurabiyeleri yaptı ve fena olmadılar... En azından onun hatırı için yiyebiliyorum bunları.”

Neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir ortaokul öğrencisinin annesinin başka bir çocuğun evine giden oğlula kurabiye göndermesi biraz tuhaftı. Bu yüzden kurabiyelere hiç dokunmamıştım ama oğulun kurabiyeleri hiç utanmadan getirip ikram etmesi de o kadar tuhaftı. Onu öldüreyim de bu iş bitsin, diye düşündüm. Ancak bütün bu düşüncelerin arasında işe yarar bir çıkarımda bulundum: İnsanların fiziksel ve duygusal alana ihtiyacı vardır ve bu alanın sınırlarına tecavüz edildiğinde başka bir hayatı alma arzusu ortaya çıkabilir.

Ancak tam başka bir şahit bulmayı düşünmeye başladığım sırada, Şitamura hiç aklıma gelmeyen bir hedefi önerdi: Moriguçi'nin küçük kızı.

Ortaokul öğrencisi, okulun ortasında öğretmeninin kızını öldürüyor!

Bu bir ilk olurdu, televizyon ve gazeteler bu habere bayılırdı. İcadını gösterdiği zaman öğrencisini aşağılayan fen öğretmeni. Aynı öğretmen bilim fuarına başvuru formunu imzalamıştı. Onun küçük kızı. Şitamura gibi bir ahmak için fena bir seçim değildi. İşime yarayabilecek ekstra bilgi bile verdi: Alışveriş merkezinde küçük kızın, Moriguçi'ye tavşan şek-

linde bir keseyi alması için yalvardığını görmüştü. Ama öğretmen keseyi almayı reddetmişti. Şitamura'nın şahidim olarak kalabileceğine karar verdim.

Küçük kızın çarpılmasıyla sonlanacağını düşündüğü planım onu çok heyecanlandırdı. Hatta bazı ayrıntılar bile ekledi: Örneğin planı uygulamaya koymadan önce birinin suç mahallini kolağan etmesi gerektiği konusunda ısrar etti. Konuşmasına ne kadar izin verirsem o kadar heyecanlanıyordu.

“Acaba ağlayacak mı?” diyordu yüzünde iğrenç bir sırıtışla. “Ne dersin? Ağlar mı sence?”

“Kuşkuluyum” dedim. Çünkü ölmüş olacaktı. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmeden küçük planlar yaptığını görünce yüzüne karşı gülesim geliyordu. Şimdilik keyfine bak. Onu yerde ölü yatarken görünce sırtılamayacaksın. Koşa koşa eve gidecek, korkudan aklını kaçırarak halde olanları annesine anlatacaktı. Kusursuz olurdu böylesi. Özellikle annesinin sürekli bir şeyleri birilerine şikâyet ettiğini duymuştum. Çocuğunun başına en ufak bir şey geldiğinde okul müdürüne mektup döşeniyordu anladığım kadarıyla. Ona endişelenecek çok daha büyük bir şey verecektim ben.

Her şey yolunda gidiyordu.

Olayın gerçekleştiği akşamüstü, Şitamura'dan ortalığı kolağan ettiğine dair bir mesaj aldım ve hemen havuz kenarına gittim.

Soyunma odasında saklanıp kızı beklediğimiz sırada sinir bozucu monoloğunu sürdürdü. Kutlamak için annesine bir pasta yaptıracağını söyledi. Burada işimiz bittiğinde onunla bir daha asla konuşmayacağımı söylemek istiyordum ama ne kadar çok konuşursa, canını o kadar çok yakmak istemeye başlamıştım. Gerçi bundan kolay ne vardı? Ona gerçekleri söylemem yeterli olurdu.

Ben yakın gelecekte olacakların hayalini kurarken, kurbanımız çıkageldi. O sırada dört yaşındaydı. Annesine çok

benzeyen, zeki görünümlü bir kızdı. Dikkatle çevresine bakındı ama doğruca havuzun yanından geçip köpeğin beklediği yere gitti. Kazağının altından bir ekmek parçası çıkarıp köpeği beslemeye başladı.

Bekâr bir annenin çocuğu olduğu için daha acınası halde bir kız bekliyordum ama yanıldığımı hemen anladım. Pembe kazağında en sevdiği tavşanın resmi vardı; saçları özenle ortadan ayrılmış, ponponlu tokalarla iki yandan tutturulmuştu. Yanakları yumuşak ve beyazdı. Köpeğe gülümsediği zaman, kazağındaki sevimli tavşanın canlandığını sandım. Bana göre, besbelli çok sevilen bir çocuktu.

İtiraf etmesi utanç verici ama o anda kurbanıma özeniyordum. Oysa bu küçük kızın yalnızca planımın gerekli parçalarından biri olması gerekiyordu.

Ancak bu utancı üzerimden atıp onunla konuşmaya gittim. Şitamura önce beni takip etti, sonra önüme geçti.

“Merhaba” dedi kıza yaklaştığımız zaman. “Sen Manami’sin, öyle değil mi? Annenin öğrencileriyiz. Hatırlıyor musun, geçen gün seni alışveriş merkezinde görmüştüm.”

Ortaya atılıp her şeyi başlatmıştı. Doğrusu oyunun bu aşamasında pek işe yarayacağını sanmıyordum ama ilk konuşan o olmuştu. Hatta söyleyeceklerini düşünmüştü bile. Tek gerçek gücü arkadaş canlısı görünebilmek olduğundan, planın tıkr tıkr işlemesi gerekirdi ama sonu felaket oldu.

Kızla konuştuğu zaman, mahallemizdeki sokak partisi için kiralanan üçüncü sınıf DJ gibi çıktı sesi. Normal sesini kullansa başarılı olabilirdi ama bunun yerine hoş davranmaya çalışan yapmacık biri gibiydi. Kız şimdi kuşkuyla ona bakıyordu; planın mahvolmaması için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Konuşma sırası bendeydi. Şitamura bundan sonrasını seyredebilirdi.

Kıza köpeği sordum, yüzünde bir gülümseme belirdi. İn-

sanlar gerçekten basit yaratıklar. Sonra doğru anı bekledim ve keseyi ona verdim.

“Biraz erken ama, annen sana bir Sevgililer Günü hediyesi gönderdi.” Keseyi boynuna astım.

“Annem mi gönderdi?” dedi. Yüzünde çok sevilen birinin gülümsemesi belirdi; benim sonsuza dek yitirdiğim gülümseme.

O anda ölmesini istediğimi fark ettim. Bu aşağılanmadan kurtulmak istiyordum ve kurtulmamı sağlayacak olan cinayet artık daha da kıymetli geliyordu bana. Planım gözüme kusursuz görünmeye başlamıştı.

“Haydi, açsana” dedim. “İçinde çikolata var.” Fermuarı tutarken gözlerinde kuşkudan eser yoktu.

Bir pat sesi çıktı, bedeni şiddetle sarsıldı ve sırtüstü yere düştü. Gözleri sımsıkı kapalı, yattığı yerde kaldı.

Ölmüştü! Planım başarılı olmuştu. Artık annem gelecekti. Beni kollarına alacak, çektiirdiği bütün acılar için özür dileyecekti ve bir daha hiç ayrılmayacaktık.

Ağlamak üzereydim ama Şitamura beni gerçekliğe geri döndürdü. Bana yapışmıştı, bedeni titriyordu, acayip iğrendim.

“Haydi git herkese anlat” dedim. Ona en önemli şeyi söyledikten sonra elini omzumdan ittim ve dönüp yürümeye başladım.

Sana söyleyecek başka bir şeyim yok ama görevin şimdi başlıyor. Senin gibi bir ahmakla konuşmamın, seni laboratuvarıma götürmemin ve pis kurabiye kırıntılarını her yere saçmana izin vermemin nedeni buydu.

Sonra arkamı döndüm. Şitamura yüzünde şaşkın bir ifadeyle hâlâ orada duruyordu.

“Ah, az kalsın unuttuyordum. Bu konuya bir ilgin olduğunu düşüneceklerinden çekinme sakın. Hiç arkadaş olmadık biz. Senin gibi çocuklara tahammül edemiyorum zaten; beş para etmezsiniz ama kendinizden başka bir şey düşündüğünüz yok. Benim gibi bir dâhiyle kıyaslandığında, zavallının birisin.”

Taşı gediğine koymuştum! Sonunda gerçeği söyleyebilmek beni rahatlatmıştı. Yeniden arkamı döndüm ve bu sefer ona hiç bakmadan doğruca laboratuvarıma yollandım. Her şey plana uygun gerçekleşmişti.

O geceyi laboratuvarımda, telefonumun çalmasını ya da polislerin kapıya dayanmasını bekleyerek geçirdim ama ertesi gün şafak vakti geldiğinde hâlâ bir şey olmamıştı. Anlaşılan Şitamura, annesinin kucağına koşmamıştı henüz. Buna hiç şaşırmadım çünkü ağır bir tipti. Ama artık kızın cesedini bulmuş olmaları gerekiyordu.

Televizyonda ve internette hiçbir şey görmeyince, okula giderken eve uğrayıp sabah gazetesini okumaya karar verdim. Orada kahvaltı etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım ama Miyuki en azından bir bardak süt içmemi söyledi. Sütü içtim ve gazeteyi oturma odasındaki masaya yaydım. Başka bir sabah olsa okumaya ön sayfadaki manşetlerden başlardım ama bu sabah doğrudan yerel haberleri açtım.

Köpeği beslemek için havuz kenarına giden dört yaşındaki kız boğuldu.

Boğuldu mu? Bir hata olduğundan emin halde, haberin geri kalanını okudum.

Ayın on üçünde akşamüstü 6.30'da, Yuko Moriguçi'nin kızı Manami Moriguçi'nin (4 yaşında) cesedi S Devlet Ortaokulu'nun havuzunda bulundu. Polis hâlâ ölüm nedenini araştırıyor ama kaza eseri boğulduğu sanılıyor.

Kaza mı? Daha kötüsü, elektroşoktan hiç söz edilmiyordu. Kız boğulmuştu.

Ne olmuştu? Ne olduğunu anlamaya çalıştığım sırada, Miyuki haberi gördü.

“Ah, bu senin okulun değil mi?” dedi. “Yuko Moriguçi de senin öğretmenin... Küçük kızı ölmüş!”

Şimdi bunu yazarken, kendimi o anda görebiliyor, Miyuki'nin önemli bir şey söylediğini fark ediyorum ama o anda hiçbir şey bana etki etmiyordu. Şitamura'nın işleri karıştırdığını yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Neler olduğunu öğrenmek için hemen okula koştum.

O ana dek, “başarısızlık” sözcüğünün benimle ya da hayatımla en ufak bir ilişkisi olmamıştı. Ondan nasıl kaçabileceğimi bilmem gerekiyordu, bu da ahmaklarla arkadaşlık etmemek demekti. Ama şahidimi seçerken bu dersi tamamen unutmuştum.

Okul, kızın ölümüyle çalkalanıyordu. Cesedini sınıfımızdaki çocuklardan biri, Hoşino bulmuştu ve kendisini dinleyen herkese cesedi suyun üstünde yüzerken bulunduğunu anlatıyordu. Havuzun olayla hiç ilgisi yok ki, dedim kendi kendime. Bu ahmaklara kızı öldürenin Şuya Vatanabe'nin ödül kazanan icadı olduğunu söylemek istiyordum... Peki bunu neden yapmıyordum?

Cevabı basitti. Olayın cinayet olduğunu bilmiyorlardı. Herkes kaza olduğuna emindi. Planım büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Benim suç ortağım konumuna düşmek istemeyen korkak Şitamura boğulmuş gibi göstermek için kızı havuza atmıştı.

Çok öfkelen dim. Ama sanki hiçbir şey yapmamış gibi sakin tavırlarla okula geldiğini görünce daha da sinirlendim. Planımı mahvetmişti!

Onu koridora sürükleyip bir açıklama yapmasını istedim.

“Beni rahat bırak” diye tısladı. “Biz hiç arkadaş olmadık, unuttun mu? Ama dün olanları kimseye anlatmayacağımı bilmelisin. İstiyorsan sen anlat.”

O zaman cesedi havuza korktuğu için atmadığını anladım, özellikle benim planımı bozmak için yapmıştı bunu.

Ama neden? Yanıtı basitti: Yürüyüp gitmeden önce söylediklerimi bana ödetmek için. Onu hafife almıştım. Köşeye sıkışan bir sıçan fareyi ısırabilir ve Japonya, birisi onları fazla sıkıştırdığı için hayal edilemeyecek şeyler yapan ahmaklarla doluydu. Benim suçumdu. Kendimi bir anlığına duygularıma kaptırıp bu ahmağı kışkırtmıştım.

Ama sonunda fark etmiyordu. Bir şey kaybetmemiştim. Hiçbir şey değişmemişti. Yeni bir plan üzerinde çalışırken eskisi gibi örnek bir öğrenci olmayı sürdürebilirdim.

Olay böylece kapanmalıydı.

* * *

Ama kapanmadı. Kurbanın annesi Moriguçi, gerçeği öğrendi. Bir ay kadar sonra, beni fen laboratuvarına çağırdı ve yırtılmış, kirlenmiş ama hâlâ tek parça olan keseyi gösterdi. Harika icadım, cinayet silahım! Başarmıştım! Neşeyle haykırmak istiyordum!

Her şeyi itiraf ettim. İcadımla birini öldürmek istemiştım, Lunacy Olayındaki kızıdan daha fazla dikkat çekmek istemiştım. Ama şahidim Şitamura kendini kaybetmiş ve cesedi havuza atmıştı. Ona, olanları kimse öğrenmediği için ne kadar üzöldüğümü anlattım.

Dürüst olmak gerekirse, o gün onu kışkırtmak için elimden geleni yaptım, öyle ki, geri dönüp bakınca, beni oracıkta öldürmemiş olmasına hâlâ şaşıyorum. Ama fazla seçeneğim yoktu. Zaferi yenilginin pençelerinden kurtarmak için tek şansımdı. Fakat o anlattıklarımı baştan sona dinledi ve polise haber vermeyeceğini söyledi. Bana “kendi korkunç gösterimde başrol oynama şansını vermeyecekti.”

Ama neden? Neden? Neden bu ahmaklar benim yoluma çıkmakta ısrar ediyorlardı? Neden gerçeklere karşı koyuyorlardı?

Nedeni ne olursa olsun, dediğini yaptı ve olanları kimseye anlatmadı.

Sonra, okulun son günü, öğretmenlikten emekli olduğunu açıkladı ve veda mesajı olarak bize kızına olanları anlatmaya başladı. Polise bir şey söylemediği halde gerçekleri neden sınıftaki ahmaklara anlattığından emin değildim ama en azından sıkıcı bir veda olmadı. Bazı yerlerde aşırı tepki verdi ama sonuçta oldukça heyecanlı bir öykü anlattı.

Kızının katilinin kimliğini açıklamaya yaklaştığı sırada, sınıftaki çocuklar dönüp bana bakmaya başladılar. Bakışları beni çok memnun etti. Olayların başlaması için önce katil olduğum yönündeki söylentilerin okulda yayılmasına hiçbir itirazım yoktu. Ama ahmaklardan biri neden polise gitmediğini, A yeniden cinayet işlerse kendini sorumlu hissedip hissetmeyeceğini sordu. Verdiği yanıt bende şok etkisi yaptı.

“Ancak A’nın ‘yeniden’ cinayet işlemesinden endişelenmekle hata ediyorsunuz...” Olayın her ayrıntısını biliyordum fakat o anda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmeliyim. “Kesenin, kalp hastalığı olan yaşlı birinin, hatta dört yaşında bir çocuğun bile kalbini durduramayacak dozda voltaj verdiğini tespit ettim.”

İcadımın çalışmadığını, kızı benim yerime Şitamura’nın öldürdüğünü söylüyordu. Ben sadece bayıltmıştım kızı; onu öldüren, yaptıklarımızı gizlemek için kızı havuza atan geri zekâlı Şitamura’ydı. O anda, sınıftaki bütün bakışlar Şitamura’ya döndü.

Ne kadar aşağılayıcı bir durum. Hiçbir şey daha kötü olamazdı. Dilimi ısırıp oracıkta ölmek istiyordum. Ama Moriguchi’nin hikâyesinde bir ayrıntı daha vardı, özellikle ilginç bir ayrıntı: Şitamura’nın ve benim az önce içtiğimiz sütlere AIDS hastası birinin kanını karıştırmıştı. Suç ortağım gibi salak olsam, sıramda ayağa kalkıp “Bravo!” diye haykırmaya başladım.

Anneme engel olduğumu anladığımdan beri, intiharı sayısız kez düşünmüştüm. Ama bunu doğru şekilde yapacak kadar büyümemiştim henüz. Şunun için defalarca dua ettiğimi hatırlıyorum: Ne olur hasta olayım.

Şimdi, dileğim beklenmedik bir şekilde gerçek olmuştu. Hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi, gerçek bir başarıydı. Annem cinayetle suçlanan oğlunun yardımına koşabilirdi ama AIDS olan oğlunun yanına koşacağı kesindi. Klişe gibi gelse de, sevincimden yerimde duramayacak hale gelmiştim.

Hemen doktora koşup HIV pozitif olduğuma dair bir rapor alıp bunu annemin çalıştığı üniversiteye göndermek istiyordum ama virüsün sistemimde yer etmesi için üç ay geçmesi gerektiğini biliyordum, test için beklemem gerekiyordu.

Sinir bozucu olsa da, tek yapabileceğim buydu. Gerçekte, annemin gittiği günden beri bu kadar huzurlu olduğumu hatırlamıyorum. Normal şartlar altında, babam annemi görme izin vermezdi ama hasta olursam, başka şansı kalmazdı. Hatta son günlerimi onunla birlikte geçirmeme bile izin verebilirlerdi.

AIDS'in kuluçka dönemi beş ya da on yıl sürebiliyordu. Çalıştığı üniversitede ortak bir araştırma projesi yapabiliydik. Birlikte yapabileceğimiz olağanüstü şeylerin sonu yoktu. Sonra, araştırmalarımıza devam edemeyecek kadar hastalandığımda, ölüm döşegimde yatarken bana bakardı.

Bu senaryoyu hayalimde canlandırırken, tatil bitti ve yeni okul dönemi başladı. Şitamura derse gelmedi; sınıftaki ahmaklar da virüs kapma korkusuyla beni kendi halime bıraktılar. Yani durumum gayet iyiydi.

Ancak ahmaklar zamanla ufak tefek eşek şakaları yapmaya başladılar bana. Sıramın altına ya da ayakkabı dolabıma süt kutuları tikiyorlar, spor kıyafetlerimi gizliyorlar, defterlerime "Geber!" yazıyorlardı. Eğlenceliydi diyemem ama kararlılıkları ve beni aşağılamak için buldukları yaratıcı yön-

temler neredeyse etkileyici denebilecek kadar ilginçti. Bir keresinde, ekşi sütle dolu bir kutu sıramda patladığı zaman hepsini öldürmek istedim ama yakında anneme kavuşacağı-mı düşününce bunu bile affettim ya da görmezden geldim.

Üç ay nihayet geçti ve yakın bir kasabadaki kliniğe gidip test için kan verdim. Bundan bir hafta sonra, sınıftaki soytarılarla sorun yaşadım. Hepsi ahmak tabii ama ahmaklar bile bir arada tehlikeli olabilir. Çıkış saatinde beni arkamdan yakaladılar, ellerimi ve ayaklarımı koli bandıyla bağladılar. Hazırlıklı gelmişlerdi; virüsten korunmak için ameliyat maskeleri ve lastik eldivenler takmışlardı.

Beni öldüreceklerini sandım. Başka koşullar altında fazla aldırmazdım ama şimdi ölmek istemiyordum; henüz değil. Hayalim gerçekleşmek üzereyken ölemezdim.

Ağlayıp yalvarırsam beni bırakabilirlerdi. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarırsam canımı kurtarabilirdim. Hayatta kalmaya öyle kararlıydım ki her türlü aşağılamaya göğüs gerebilirdim. Ama sonunda o günkü hedefleri ben olmadım bile. Yeni sınıf öğretmeni Terada için ispiyonculuk yaptığından şüphelendikleri sınıf başkanının peşindeydiler. Ona özel bir sürpriz hazırlamışlardı.

Masum olduğu konusunda ısrar edince, ona masumiyetini kanıtlaması için bana bir kutu süt atmasını söylediler. Kutu yüzüme çarptı ve süt dört bir yana saçıldı. Ama darbenin şoku bana bambaşka bir şeyi anımsattı. Suratımda annemin bana tokat atan elini hissettim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama, sınıf başkanı Mizuki'nin gözlerimin içine bakıp "Özür dilerim" dediğini gördüm. Onu başka biri de görmüş ol-mah, çünkü suçlu olduğunu ilan ettiler ve hemen cezasını verdiler: bir öpücük. Anlaşılan beni de bu yüzden bağlamışlardı.

Bu olaydan sonra, dünyada nasıl bu kadar çok aptal insan olabildiğini düşünerek eve döndüm ama posta kutusunda klinikten gelen zarfı görünce hepsini unuttum. Sonunda!

Ama zarfı açar açmaz boşluğa yuvarlandığımı hissettim. Sonuç negatifti. HIV virüsü taşı mıyordum. Bunun da bir olasılık olduğunu biliyordum, peki neden sonucun pozitif olacağından emindim? Herhalde Moriguçi o gün çok ikna edici konuştuğu için.

O salakların o gün beni okulda öldürmesine izin vermediğim için pişman oldum.

O akşam daha geç saatlerde, Mizuki'ye benimle buluşması için bir mesaj attım. Mesajı gönderdim, çünkü posta kutusunda beni bekleyen işe yaramaz kâğıt parçasını bir türlü atamamıştım. Benim işime yaramıyordu ama AIDS hastası olduğunu düşündüğü birini öpmek zorunda kalan bir kız için her şeyi değiştirebilirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu sonradan aklıma geldi. Gerçekte, o akşam yalnız olmak istemiyordum ve o kızda bütün bu olanlar öncesinde hafifçe de olsa ilgimi çeken bir şey vardı. Belki de onu eczanede kimyasal maddeler alırken gördüğüm için. Bir boya işi için ihtiyacı olduğunu söylemesine rağmen kimyasalları ona satmamışlardı. İsteddiği malzemelerle bir bomba yapabileceğimin farkındaydım: onun aklında da benzer bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Ölmesini istediği biri mi vardı? Öyleyse, iyi anlaşılabildik. Ama davetimi kabul edip geldiğinde ve ona kan testimin sonuçlarını gösterdiğimde, tepkisi şaşırtıcı oldu.

“Biliyordum” dedi. Ama HIV virüsünü taşımadığımı ben- den önce nasıl öğrenmiş olabilirdi? Belki de HIV'in nasıl bulaştığını okumuşt u ve Moriguçi'nin küçük oyunuyla AIDS bulaştırmasının düşük bir olasılık olduğunu biliyordu. Ama laboratuvarıma gidip konuşmaya başladığımızda, farklı bir açıklaması olduğunu öğrendim.

Anlaşılan, Moriguçi kartonlara kan falan koymamıştı zaten. Moriguçi'nin bize veda ettiği gün sınıftan en son Mizuki çıkmıştı. Benim ve Şitamura'nın boş süt kartonlarımızı rafta

bulmuştu. Onları eve götürüp ele geçirdiği bazı kimyasallarla test etmişti. Anlaşılan bunca zamandır Moriguçi'nin büyü-
sü altında yaşıyordum. Kendi uydurduğum hayal dünyasında yaşıyordum.

Peki Moriguçi neden onca zahmete girip böyle karmaşık bir yalan uydurmuştu? Sonuçta, bizi polise teslim etmemiş, AIDS virüsü kapmamıza da neden olmamıştı. Nasıl bir intikam planıydı bu? Belki de bize yalnızca psikolojik işkence etmeye niyetlenmişti. Şayet amacı buysa, Şitamura'yla büyük bir başarı elde ettiğini söylemek mümkündü. O ahmağın annesini öldürdüğünü ve sonra da delirdiğini söylemeyi unuttum. Polisin onu hâlâ sorgulayamadığını söylüyorlar. Ama Moriguçi o gün sınıfın karşısına çıkıp piyesini oynadığında böyle olacağını önceden kestiremezdi.

Beni en çok şaşırtan şey, Şitamura gibi bir anne kuzusunun annesine HIV virüsü taşıdığını söylememiş olması. Gözleri yaşlı eve koşup her şeyi annesine anlatacağını sanmıştım. Sonra, her gün kliniğe gidip test sonuçlarını bekleyeceklerdi.

Moriguçi onu öldürmek yerine delirtmeyi hedeflediye, ne yaptığını biliyordu. Peki ya ben? Küçük kızı öldürenin gerçekte Şitamura olduğu doğru sanırım. Ama benim planım olmasa, kız hâlâ hayatta olurdu. Benden de Şitamura'dan nefret ettiği kadar nefret ettiğine eminim. HIV pozitif olmadığım için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilecek kadar zeki olduğunu da hiç sanmıyorum.

Neyse ne, ne düşünüyordu bilmem ama başarısız oldu. Büyük bir can sıkıntısı, diğer her şey gibi. Yaşamayı sürdürmek de kendini öldürmek kadar sıkıcı.

Biraz eğlenceye, kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Belki de okuldaki ahmaklara yaptıklarını ödetmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama önce hâlâ AIDS olduğuma inandıklarından emin olmam gerekiyordu.

Ertesi gün, sınıf başkanı ve benim için düzenledikleri kü-

çük oyunun karşılığını vermeye karar verdim. Her şey beş dakikada olup bitti ve Moriguçi'ye veda hediyesi için teşekkür etmek istedim.

Bu noktada, bombayı niçin yerleştirdiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Sizi kolay açıklamalara karşı uyarmak isterim. Mizuki'nin kız arkadaşım olmasıyla ya da annemin sevgisinin eksikliğiyle ilgili olmadığını bilmelisiniz.

Burada Mizuki hakkında bir şeyler yazarken tereddüt ediyorum ama yanlış çıkarımlara mahal vermemek için yapacağım bunu.

Kesinlikle yeterince zeki ve çoğu kız gibi sersem de değil. Görünüşünde özel bir şey yok ama çirkin bir yanı da yok. Ama bunların hiçbirisi ondan hoşlanmamın asıl nedeni değil. Hoşuma giden, hatta hayran olduğum özelliği, Moriguçi'nin performansından sonra sakın kalabilmesiydi. Geri kalan herkes (utanarak söylüyorum ki, ben de dahil) oltayı yutup söylenenlere inanırken, Mizuki bir bilim insanının kuşkucu tavrıyla bu abartılı iddiaları doğrulamaya karar vermişti. Ama gerçeği öğrendiğinde bile gidip herkese anlatmadı. Bildiklerini kendine sakladı. İşte onu bu yüzden beğeniyorum.

Hatta ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki, benden hoşlanması için zavallılara özgü taktiklere başvurmaktan bile çekinmiyordum. "Yalnızca biri beni fark etsin istedim" dedim ona. Tabii istediğim herhangi birinin ilgisi değildi. Annemin ilgisiydi. Ama söylediklerim Mizuki'yi etkilemiş görünüyordu.

Ne yazık ki o da aptalın teki çıktı. Daha doğrusu tam anlamıyla bir salaktı.

Yaz tatili boyunca her gün laboratuvara geldi; yeni icadım üzerinde çalışırken bilgisayarın başına oturup bir şeyler yazdı. Ne yazdığını sorduğumda bana söylemeyi reddetti, ben de üstünde durmadım. Sanırım o dönemde artık benim kız arkadaşımı ama başka birinin küçük sorunlarını dinlemek

hâlâ sıkıcıydı. Sonunda bana bir edebiyat yarışmasına göndermek için yazı yazdığını söyledi. Bir hafta önce bugün, yazdığı her şeyi e-postayla gönderdi.

Onu ilk kez, o kimyasal maddeleri almaya çalışırken fark ettiğimi söyledim. Bilimle ilgilendiğini sanmışım, bu yüzden ona ilgi duymuştum. Ama bunu duyar duymaz, kimyasalları almaya çalışmasının gerçek nedenini anlatmaya başladı, sanki başından beri bana sırrını anlatmak için fırsat kolluyordu.

Bomba yapmayı planlamıyordu. Ama el işi çalışmaları için de değildi kimyasallar. Birini zehirlemeyi de planlamıyordu. Veya kendini öldürmeyi.

Lunacy Olayındaki kıza ve onun yaptıklarına takmıştı kafayı. Haberler duyulur duyulmaz, kızın diğer benliği olduğunu hissetmişti. Adı bile yeterli bir kanıttı: *Luna* ay demekti, adının ikinci karakteri olan *zuki* de ay anlamına geliyordu... Böyle bir şeyler anlattı durdu ama söylediklerinden pek bir şey anlamadım.

Lunacy Olayındaki kızla kendisinin aynı kişi olduklarını kanıtlayan başka şeyler de olduğunu söyledi. Kızın sahip olduğu kimyasalların listesini haftalık dergilerde yayımladıklarında, dili tutulmuştu. Mizuki'nin topladığı kimyasal maddelerin aynısıydı hepsi.

Bilemem ama, onu eczanede kimyasal maddeleri almaya çalışırken gördüğümde, Lunacy'nin listesi zaten yayımlanmıştı. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak zordu ama elindeki kimyasallardan birini süt kutularındaki kan izlerini test etmek için kullandığını söylemişti, en azından bir işe yaramıştı topladığı maddeler.

Birdenbire, kimyasallardan bazılarını Terada üzerinde denememizi önerdi.

Karanlık bir yanı vardı, okul sonrası saatlerde gösterilen berbat dizilerdeki (gerçi hiçbirini izlemedim ama) karakterlerden biri gibiydi ama yine de kimseyi öldürebileceğini san-

mam. Yine de, polis Şitamura ve annesiyle ilgili olayda ifadesine başvurduğu zaman her şey için Terada'yı suçladı ve buna rağmen tatmin olmamış gibiydi. Olanlar bana biraz fazla geldi doğrusu. Zavallı adama acıyacaktım az kalsın. Moriguchi'nin sınıfını devralma talihsizliğini yaşamıştı zaten, üstüne bir de Şitamura olayı çıkmıştı. Ancak Terada'ya neden garezi olduğunu sorduğumda, bana asla affedemeyeceğim bir cevap verdi.

“Ondan, Naoki'ye yaptıkları yüzünden nefret ediyorum. Naoki âşık olduğum ilk çocuktuk... Ama artık senden hoşlanıyorum, Şuya.”

Beni, Şitamura'yla aynı seviyede görüyordu. Bundan daha aşağılayıcı bir şey olabilir miydi?

“Siktir! Bu kadar aptal olunur mu yahu?” Bunu içimden söylediğimi sanıyordum fakat anlaşılan yüksek sesle söylemiştim. Ondan sonra, artık önemi kalmadığından, ona Lunacy saplantısı hakkında düşündüklerimi açıkça söyledim. Çok öfkelenmişti; o da beni “annem konusunda saplantılı” olmakla suçladı.

Buraya yazdıklarımın çoğunu ona anlatmıştım ama durumu bu şekilde özetlemesi yanlıştı. Ona bunu açıklamaya çalıştığımda, aynı konuda ısrar etti.

“Annenin seni sevdiğine eminim, ama hayalinin peşinden gitmek gibi zor bir karar verdi ve seni terk etti. Kendine göre nedenleri olmalı ama sonuçta olan şu: Seni terk etti. Onu bu kadar özlüyorsan neden gidip görmüyorsun? Tokyo o kadar uzakta değil, nerede çalıştığını da biliyorsun. Hâlâ onu beklemenin nedeni, korkağın teki olman. Seni görmek istemeyeceğinden korkuyorsun. Seni artık istemediğini uzun zaman önce anladın çünkü.”

Bu kadarı fazlaydı. Yalnızca bana değil, anneme de saldıırıyordu. Farkına bile varmadan, ellerimi ince boynuna doladığımı fark ettim. En sonunda birini gerçekten öldürmek isti-

yordum, silahımı seçmeye de vaktim yoktu. Bu cinayetin diğer yanında bekleyen başka şeyler de yoktu. Bir başka deyişle, bu cinayet kendisi için işlenen bir cinayetti. O kadar çabuk öldü ki, baloncuğun patladığını bile duyamadım.

Şitamura'nın deneyimi, reşit olmayan biri cinayet işlediğinde kimsenin fazla dikkat etmediğini göstermişti bana. Ölümünün işime yaramayacağına karar verdim ve cesedini laboratuvarın büyük dondurucusuna sakladım. Bir hafta geçip de kimse onu aramaya gelmeyince, ne kadar acınası durumda olduğunu fark ettim ve ertesi gün bombayı patlatmaya giderken onu da beraberimde götürmeyi düşündüm. Ne de olsa, bombayı onun kimyasal maddeleriyle yapmıştım. "Bura ya uydukları" için kimyasallarını laboratuvarıma getirmişti. Ama sonunda onu okula götürmekten vazgeçmem gerekti. Hayat bir sabun köpüğü kadar narin ve hafif olabilir ama cesedi kurşundan yapılmış gibi ağırdı.

Ama yine açıkça belirtmek istiyorum ki, bombayı okula yerleştirmemin sınıf başkanını öldürmemle en ufak bir ilgisi yok.

Üç gün önce annemi görmek için K Üniversitesi'ne gittim.

Başından beri onun bana gelmesini istemiştim. Ama boşanma anlaşmasının koşullarından birine göre benimle bağlantı kurmaması gerekiyordu; sözünü tutan biri olduğundan, yıllardır benden uzak durmuştu. Şimdi kaderimi kendi elime alıyor, anneyle oğulun karşılaşmasını sağlıyordum.

Üniversiteye gitmek yalnızca dört saat sürdü; önce trene, sonra Shinkansen trenine ve sonunda metroya bindim. Bana hep başka bir dünya, asla ulaşamayacağım bir cennet gibi görünmüştü ama kısa ve kolay bir yolculuktan sonra buradaydım işte. Yine de, hedefime yaklaştıkça göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum.

K Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Koleji'nin Elektrik Mü-

hendisliği Departmanı, 3 Numaralı Laboratuvar. Annem burada çalışıyordu. Devasa kampusu bir uçtan bir uca geçerken zihnimde çeşitli yeniden kavuşma senaryoları dönüyordu.

Laboratuvarın kapısını alacaktım ve annem içeriden seslenip gelmemi söyleyecekti. Beni gördüğünde yüzünde nasıl bir ifade belirecekti? Ne diyecekti bana? Herhalde bir şey söylemeden sıkı sıkı sarılırdı bana. Peki ya asistanlarından veya öğrencilerinden biri aarsa kapıyı? Onlara Profesör Jun Yasaka'yı görmeye geldiğimi söyleyecektim. Peki adımı vermeli miydim? Yoksa beni görmesini mi beklemeliydim?

Elektrik Mühendisliği Bölümü'ne ulaştığımda hâlâ bunları düşünüyordum. Orada, görebileceğimi tahmin etmem gereken biriyle karşılaştım: Bilim fuarındaki jüri yesi, Profesör Seguçi. Tuhaftır ki beni hatırladı ve önce o benimle konuştu.

“Ne hoş bir sürpriz” dedi. “Bu zevki neye borçluyuz acaba?”

Nedense annemi görmeye geldiğimi söyleyemedim ve aklıma gelen ilk bahaneyi uydurdum.

“Yakınlarda yapmam gereken bir iş vardı, o yüzden uğrayıp sizi görmek istedim.”

“Gelmene çok sevindim. Başka bir icat getirdin mi bakalım?”

“Evet” dedim, “hatta birden fazla icat getirdim yanımda.” Yalan da değildi. Anneme göstermek için şok Veren Cüzdanı, Ters Saati ve Yalan Detektrn getirmiştim. Profesör Seguçi gülümsedi ve beni binanın doğu ucunda, üçüncü kattaki laboratuvarına götürdü. Annemin laboratuvarının tam altındaydı onunki.

Ona icatlarımı gösterdikten sonra, gerçekte annemi görmeye geldiğimi söyleyebilirdim.

“Sen Jun Yasaka'nın oğlu musun?” diyecekti herhalde. “Bu kadar zeki olmana şaşmamak gerek.”

Aklımdan bunlar geçerken, laboratuvarına ulaştık; beni

hayallerimdeki gibi bir odaya aldı. Her köşede karmaşık cihazlar, kitaplar ve teknik dergilerle dolu raflar vardı. Beni kanepeye oturtup soğuk bir içecek almaya gitti. Bakışlarımı odada dolaştırdım, sonra masasının üstünde duran çerçeveli fotoğrafı gördüm. Resimde, Profesör Seguçi ile bir kadın, eski bir kalenin önünde duruyorlardı. Belki Almanya'ydı burası. Profesörün yanında duran ve mutlulukla gülümseyen kadındı da... Annemdi.

Peki bu ne anlama geliyordu? Belki birlikte gittikleri bir konferans ya da araştırma gezisinde çekilmişti. Profesör Seguçi getirdiği içeceği masaya, önüme koyduktan sonra bile gözlerimi fotoğraftan ayıramadım.

Bakışlarımı fark edince utangaç bir tavırla güldü.

“Korkarım bu fotoğraf balayımızda çekilmişti.”

Bir baloncuk patladı.

“Balayı mı?”

“Biliyorum, böyle bir şey için biraz yaşlı olduğumu düşünüyorsun. Ama geçen sonbaharda evlendik ve şimdi, elli yaşında ilk kez baba olacağım. Ne tuhaf, değil mi?”

“Baba mı?”

“Bebek aralık ayının sonunda doğacak. Ama karım pek ilgilenmiyor gibi, bugün Fukuoka’da bir konferansta. Artık kadınlar böyle işte...”

Baloncuklar birbiri ardına patlıyordu.

“Karınız Profesör Jun Yasaka mı?”

“Evet... Onu tanıyor musun?”

“Evet... Çok saygı duyduğum biri.” Titremeye başlamıştım, tek söyleyebildiğim buydu. Son baloncuk da patladı. Seguçi kuşkulu bir ifadeyle beni süzüyordu.

“Yoksa sen onun...” dedi ama cümlesinin sonunu getirmesine fırsat kalmadan yerimden fırlayıp odadan dışarı koştum. Arkama dönüp bakmadım ama, profesörün beni takip etmeye kalkmadığından emindim.

Annemin hayallerinin peşinden gitmek için aile hayatından vazgeçtiğini sanıyordum. Büyük bir mucit olmak için sevgili çocuğunu terk etmek zorunda kalmıştı.

“Tek ve biricik evladını.” Öyle dememiş miydi? Ama “biricik evladını” bulmak için geri dönmemişti hiç. Bunun yerine evlenmiş, daha iyi bir eş bulmuş, başka bir çocuk yapıp hayatını mutluluk içinde sürdürmüştü.

Annem beni terk edeli dört yıl olmuştu ama sonunda gerçeği anlamıştım. Onu engelleyen soyut bir “çocuk” değildi, bendim, Şuya’ydı, adı olan bir çocuk. Evden ayrıldığı günden beri geçmişte kalan bir şeydim onun için, giderek silikleşen bir anıydım. Seguçi’nin kim olduğumu anladığına hiç kuşku yoktu. Dolayısıyla, oraya kadar gitmeme rağmen ondan hiç ses çıkmaması, kuşkularımı doğruluyordu.

İşlemek üzere olduğum toplu cinayeti annemden aldığım bir intikam olarak düşünebilirsiniz; bu son arzu ve vasiyet metni de, ona yaptıklarımı anlatmanın tek yolu.

Moriguçi’nin kızında olduğu gibi bu kez de bir şahide ihtiyacım var. Sizi şahitlerim ilan ediyorum, internet sayfamın ziyaretçileri. Çocuk suçlularla ilgili kayıtların en üst sıralarında yer alacak olan bir felaketi yarattığım sırada beni izliyor olursunuz dilerim. Umarım anneme acımı göstermenin bir başka yolunu bulamadığımı iletirsiniz.

Elveda!

Elveda!

Yazdığım aptal kompozisyonu okumayı bitirince kürsüye vurdum ve telefonumu almak için cebime uzandım. Numarayı önceden kaydetmiştim. Yavaşça gönder tuşuna, yani bombanın tetikleyicisine bastım.

Bir saniye geçti, iki, üç, dört, beş...

Hiçbir şey olmadı. Yanlış giden neydi? Bomba çalışma-

mış mıydı? Hayır, tetikleyici olarak yerleştirdiğim diğer telefonun titreşimini bile duymamıştım. Olabilir miydi? Eğilip kürsünün altına baktım.

Bomba gitmişti...

Birisi internet sitesini görüp bombayı almış olmalıydı. Ama kim? Bir bombayı etkisiz hale getirmek kolay değildi. Ayrıca neden polisi aramamışlardı? Bombayı alan... Annem olabilir miydi?

O sırada elimdeki telefon çalmaya başladı. Arayan numara gizliydi.

Evet tuşuna basarken parmağım titriyordu.

Havari

Şuya? Ben annen...

Bunu mu bekliyordun? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama annen değilim. Ben Moriguçi. Görüşmeye-
li epey zaman oldu, öyle değil mi?

Sanırım bombanın neden çalışmadığını merak ediyorsun-
dur. Bu sabah onu etkisiz hale getirdim de ondan.

Mekanizması oldukça etkileyiciydi. Belli bir ısıнын altında tetiklenmeyecek şekilde ayarlanan akıllıcaydı. Böylece bom-
bayı küçük laboratuvarında şoklayıp dondurabildin ve bir so-
ğutucuda okula getirdin. Ne kadar sallanırsa sallansın, so-
ğukta olduğu sürece güvendeydi. Kimya bilgin de mühendis-
lik becerin kadar etkileyici.

Bu becerini iyi şekilde kullanabilseydin eminim harika bir
bilim insanı olurdun. Ama sen yeteneğini kötülük için kul-
lanmayı seçtin ve aptalca küçük planlarını gerçekleştirmek
için silahlar yaptın.

Annene yazıp internette yayınladığın aşk mektubunu
okudum. Böyle bir şeyi yazabilen ve utançtan ölmeden inter-
nette yayınlayabilen herkes kendini bir tür trajedi kahrama-
nı olarak görüyor olmalı.

Üzücü ve güzel bir hikâye. Dâhi anne... Aynı dehaya sahip
tek oğlu. Hayallerinin peşinden gitmek için oğlunu ıssız ka-
sabada bırakıp yaşlı gözlerle ondan ayrılan anne. Ama önce

ona ihtiyacı olduğunda koşarak geleceğine söz verir. Çocuk da ona inanır. Babası yeniden evlenir, yeni eşile bir bebek yaparlar, oğlunu yalnızlığa terk eder. Çocuk annesini yeniden görmek istediğinden yaptığı icadı bir yarışmaya gönderir. Ama annesinden hiç haber gelmez. Böylece birini öldürmeye karar verir. Oğlunun başının dertte olduğunu, bir katil olduğunu öğrenince gelecektir kuşkusuz. Ne yazık ki, aptal bir sınıf arkadaşı planı bozar. Neyse ki kurban intikam alır ve çocuk hasta olduğunu öğrenir. Oğlunun hasta olduğunu öğrenen annesi mutlaka gelecektir. Ama hasta olmadığı ortaya çıkar. Böylece çocuk sorunlarını unutmak için bir kızı, bir sınıf arkadaşını kullanır ama kız ona anne kuzusu olduğunu söyleyince onu öldürür. Sonunda annesini ziyaret etmeye karar verir. Ama annesinden önce yeni kocasıyla karşılaşır ve annesinin hamile olduğunu öğrenir. Bu kez gerçekten terk edildiğini anlar ve annesinden intikam almaya karar verir.

Bazı ayrıntıları atladığımı biliyorum ama hikâye genel hatlarıyla böyle. Son perde için de bir bomba hazırladın.

Aptal mısın sen? Aşk mektubunda her şeyin ve herkesin aptal olduğunu tekrarlayıp duruyorsun ama bu senin ne olduğun anlamına geliyor? Gerçekten ne yarattın şimdiye kadar? Küçük gördüğün o insanlar için şimdiye dek ne yaptın? “Ahmakların” için?

Babanın yaşamayı hak etmediğini söylüyorsun, peki sana hayat veren kimdi? Bu gerçeği bir türlü göremiyorsun; okulda iyi notlar aldığın için kutsal bir varlık olduğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Herkesten çok yanılan sensin, hayatım boyunca karşılaştığım en büyük ahmaksın.

Manami’mi öldüren, canım kızımı benden alan böyle biriydi işte. İnternette yayınladığın yazıları okudum ve intikam almaya karar verdim ama korkarım açıklamalarım biraz muğlaktı. Okulun son günü yaptığım konuşmadan sonra neler olduğunu anlatsam iyi olacak sanırım.

Kocam Sakuranomi'den o sabah uyuduğu sırada kan aldığım ve kanı okula getirdiğim doğru. Sütler saat dokuzda okula getiriliyor ve öğretmenler odasının yanındaki buzdolabına konuluyordu. Toplantının ortasında çıktım; bir şırıngayla senin ve Şitamura'nın süt kutularına kan enjekte ettim. İğneyi, kutudaki minik deliği fark etmeyeceğiniz bir kıvrımın altından yapmayı bile başardım. Sonra, sütünüzü bitirdiğiniz zaman, konuşmamı yaptım. Sınıf arkadaşlarının ne kadar zalim olabileceğini biliyorum ve sizleri, nasıl diyeyim, kurtların arasına atmak istedim. Biliyorsun, yetişkinler belli kurallara uymak zorundadır ve ne kadar kötü olduğunuzu bil-seler de sizi korurlar.

Size AIDS bulaştırma konusunda şansımın ne kadar düşük olduğunun farkındaydım. Daha sonra öğrendiğin üzere, benimki gibi küçük bir şakayla virüsü bulaştırma olasılığı oldukça düşük. Ama olasılık sıfır değildi, bu da size güzel bir ceza verdiğimi hissetmemi sağladı.

Olayın benim için burada kapandığını sanıyordum. Gerçi duygularım değişmemişti. Bir süre AIDS korkusuyla yaşayacağınızı ve sınıf arkadaşlarınızın hayatınızı cehenneme çevireceğini biliyordum ama bu keyfimi yerine getirmiyordu. Hiçbir intikam, sizden daha az nefret etmemi sağlayamazdı. İkinizi bir bıçakla lime lime doğrasam bile, o parçalardan nefret etmeye devam ederdim. İntikam almanın olanları asla unutturmayacağını anladım, intikam alsam bile her şeyimle ikinizden nefret etmeyi sürdürecektim.

Ancak kendimi bütün bunları sonlandırmaya zorlayabileceğime inanıyordum. Manami'yi asla unutmayacaktım ama hayatımı sizin gibi çocuklarla uğraşarak geçirmeye niyetim yoktu. Sakuranomi'yle geçirdiğim zamanın sonuna geliyoruz ve o gidince yeni bir başlangıç yapmayı planlıyorum. Başkalarına yardım etmek için yapabileceklerimi hiç düşünmemiştim ama yeni hayatımı insanlara yardım ederek geçirmeye kararlıydım.

Bir ay sonra, öleceği kesinleşince, kocam bana şoke edici bir şey söyledi. Beni mutlu edemediği için üzgün olduğunu, ama en azından beni skandallar ve hapisle baş başa bırakmak istemediğini anlattı. Bu yüzden intikam planımı sabote etmişti. O sabah kan aldığımı fark etmiş, bir şeyler planladığımı anlamıştı. Beni okula kadar takip etmiş ve kanı süt kutularına enjekte ettiğimi görmüştü. Dehşete düşmüş, ben gidece kadar bekleyip kutuları yenileriyle değiştirmişti. Onu asla affetmeyeceğimi biliyordu ama kötülüğe kötülükle karşılık vermek yanlıştı ve intikam asla kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamazdı. Daha da önemlisi, siz çocukların rehabilite edilebileceğinize, iyileştirilip düzeltilebileceğinize inanıyordu ve benim de inanmamı istiyordu. Yeniden kendim olmak istiyorsam, buna inanmam gerektiğini söyledi.

Bunlar onun son sözleriydi. Birisi çocuğumuzu öldürdüğünde bile intikam almamamız gerektiğini söyledi. Manami'yi öldüren çocukların iyileştirilebileceğini söyledi. Herhalde aziz ilan edilmeyi ondan daha fazla hak eden biri yoktur.

Senin mantığına göre bu, annesinin bebekliğinden beri ona masallar okuduğu anlamına geliyor. Ama öyle olmadı. Sınıf duvarında asılı olan, onun hakkındaki makaleyi okumaya tenezzül etmediğine eminim. Annesi onun doğumundan kısa süre sonra öldü. Babası yeniden evlendiğinde beşinci sınıftaydı; baban yeniden evlendiğinde senin olduğun yaşta. Ama senin aksine örnek bir öğrenci değildi ve üvey annesiyle anlaşamıyordu, dolayısıyla sürekli evden kaçıyordu. Hayatının bundan sonraki döneminde gurur duyulacak şeyler yapmadı. O dönemde tanışacak olsanız kuşkusuz onu da ahmaklar listene eklerdin. Oysa bu adam senin hayatını kurtarmak istiyordu.

Doğru ve yanlış anlayışlarımızı çocukken okulda öğrendiğimizi söylerken haklı olabilirsin. Sakuranomi bu basit derslerin çoğunu bir yetişkin olana dek öğrenemedi; bunu fark et-

tiğinde bir şeyleri kaçırdığını, başkalarına yetişmesi, kendini eksiksiz biri yapması gerektiğini hissetti. Sen de bu açıdan onun gibisin; temel yanlış ve doğru bilgisini almadın ve bunu biliyorsun. Ama bu sorunu çözmek yerine kötü olmak havalıymış gibi davranıyorsun ya da seni bu hale getirdiği için anneni suçluyorsun. Belki de davranışlarını değiştirmekle bu yok hükmündeki anneyle aradaki bağları kesmekten korkuyordun; o kötü kız gibi olmak istiyordun, bu yüzden değişmeyi reddettin. Ama bunların artık önemi yok.

Sakuranomi'nin yaptığını asla kabullenemedim. Benim mutluluğumu düşündüğünü söylediği halde son ana dek bir babadan çok bir öğretmen gibi davranmasını affedemedim. Sizi korumak istemesine rağmen, ikinizi asla affetmeyeceğimi söylememe de gerek yok herhalde. Bu yüzden olayların nasıl geliştiğini takip ederek doğru zamanı kollamaya başladım.

Werther öğretmen, Yoşiteru Terada, okuldan ayrılışımdan beri olanlar hakkında beni bilgilendirdi. Aslında Sakuranomi'nin öğrencisiydi ve bir yıl aynı okulda olduğumuzdan onu gayet iyi hatırlıyorum. Sakuranomi'nin çevresindeki sorunlu oğlanlardan biri değildi ama öğretmenine diğerlerinden de fazla hayranlık duyuyordu. Kahramanının öğrenciyken okulun ortasında sigara içtiğini duyunca o da sigara içmeye başladı ama öksürük nöbetlerinden mahvoldu. Sakuranomi'nin zalim bir öğretmenin arabasına grafiti çizdiğini öğrendiğinde, aynısını o da denedi. Bu taklitler sürekli başını derde sokuyordu. Ama bir yandan da çabuk etkilendiği anlamına geliyordu ve bu da onu benim amaçlarım için uygun bir aday yapıyordu.

Sakuranomi öldüğü zaman, medyayı onun cenazesinin yerini ve zamanını yayınlamamaya ikna ettim. Böyle hayranlık duyulan bir öğretmenin “öğrencilerinin kalplerinde sonsuza dek yaşaması gerektiği” düşüncesini kabullendiler. Ama Terada cenazenin yerini öğrendi ve geldi. “Öğretmenine verdiği bütün sı-

kıntıların bedelini ödemesi gerektiğini” söyledi. Basmakalıp sözlerden bayılacak hale gelmiştim ama onu geri çeviremedim. Cenazeden sonra mezartaşının önünde diz çöküp geçmişteki hataları için bir bir özür dilemeye başladı. Sakuranomi bile bu görüntüden hoşlanmazdı eminim, ama itiraflarından işe yarar bir şey öğrendim. Sakuranomi’nin çalışmalarını yürütmenin kendi görevi olduğuna inanıyordu, öğretmen olmaya karar vermişti ve nisanda S Ortaokulu’nda çalışmaya başlamıştı.

Geçen sene mart ayına kadar aynı okulda öğretmenlik yaptığımı söyledim ve ona işlerin nasıl gittiğini sordum. O zaman B Sınıfı’nın sınıf öğretmeni olduğunu söyledi. Kaderden kaçılmıyor sanırım. Ondan önceki sınıf öğretmeni olduğumu bilmiyordu; ona bunu söylemeden sınıf hakkında sorular sordum. Sorunlarından birinin okula gelmeyi bırakan bir çocuk olduğunu söyledi. Şitamura adlı bir çocuk. Terada’nın anlattıklarını dinlerken, Şitamura’nın virüsü kaptığına inandığını ama bunu annesine söylemediğini anladım. Bana biraz tuhaf geldi ama annelerle çocukları arasında görünmez duvarlar olduğunu biliyordum; bu durumu nasıl kullanabileceğimi düşünmeye başladım.

Bir başka deyişle, Şitamura’yı nasıl daha fazla köşeye sıkıştırabileceğimi düşünüyordum. Terada’ya tam zamanında öğütler verdim, Sakuranomi’nin bu durumda neler yapacağını anlattım. Sakuranomi çocuğun evine giderdi ve yanında da bir öğrenciyi götürürdü. Werther bazen kuşkulanıyordu ama sonunda sözümü dinleyeceğini, bir kere ikna olunca da ısrarcı davranacağını biliyordum. Her hafta Şitamura’nın evine gitmekte ısrar edecek, kapıdan çevrildiğinde sokaktan ona seslenecekti. Olacakları önceden görebiliyordum.

Ne zaman ihtiyaç duysa ona öğüt vermekten mutluluk duyacağımı söyledim, anlattıklarını sır gibi saklayacaktım. Bunları okuldaki meslektaşlarıyla konuşamayacağını düşünmüş olmalı, çünkü sürekli e-postayla benden öğüt istiyordu.

Onu Şitamura hakkında düşüncesiz davranmakla suçlamaya kimsenin hakkı yok, çünkü önceki sınıf öğretmeniyle sürekli irtibat halindeydi.

Diğer öğrencilerin sana eziyet ettiğini öğrendiğinde, ne yapması gerektiğini sordu bana. Olanları durdurmak istiyordu ama ona bunu bizzat yapmak yerine, başka öğrencilerin zorbalarla yüzleşmesini sağlaması gerektiğini söyledim. Böylece sınıf sorunla birlikte başa çıkabilirdi. Sana daha fazla saldırmalarını sağlamak istiyordum ama sonunda olay kontrolden çıktı. Zavallı Kitahara onların zulmünü çekmek zorunda kaldı. Tek pişmanlığım bu.

Herhalde bu olaylara karışmasa onu öldürmezdin. Çok üzgünüm ama ne zaman kendimi suçlu hissetsem asıl suçluların siz çocuklar olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bunların hiçbiri benim suçum değil. Kitahara'yı sen öldürdün. "Anne saplantısı" diyerek gerçekleri güzelce özetledi ve öfke nöbeti sırasında onu öldürdün. Ne diyordun buna? "Kendisi için işlenmiş cinayet" mi? Ne anlama geliyor bu? Bir sersemin anlamsız sözcük oyunları.

Ben arkama yaslanmış ikinizi seyrederken, Şitamura annesini öldürdü. Aralarında neler geçtiğini hayal edemiyorum, edebilsem de anlayabileceğimi iddia edemem. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var, o da Şitamura'nın Manami'yi öldürmüş olmasa annesini asla öldürmeyeceği. Yani nihayetinde çocuk için de, annesi için de üzülüyorum. Annesi, oğlunu yetiştirme biçiminin bedelini ödedi. Sakuranomi'nin sabotajına rağmen, Şitamura'dan intikamımı aldığımı hissettim.

Geriye sen kalıyordun. Kendin de söyledin; Manami'yi öldüren Şitamura'ydı ama senin aptal planın olmasa kızım ölmezdi. Senin de acı çektiğini ve öldüğünü görmek istiyordum ama hanginizden daha fazla nefret ettiğime karar vermem gerekse, seni seçerdim.

Sınıf arkadaşların zalimane oyunları ile ölümüne neden

olsalar tatmin olurdum ama Terada bu sorunu “çözdüğünü” söyleyince umutlarım yıkıldı. Kendinden memnun görünüyordu ve verdiğim tavsiyeler için bana teşekkür etti. Virüs tehdidinin diğer çocukları senden uzak tutmakta etkili olmasına çok şaşırmıştı, oysa bunu en baştan bilmesi gerekirdi.

Ne olursa olsun, artık ipleri elime almam gerektiğini biliyordum. Yine de, hayatın bedeninden akıp giderken bile Manami’ye yaptıkların için asla üzülmeceğinin farkındaydım. O zaman intikamın ne anlamı kalıyordu? Senin zayıflıklarını bulmam gerekiyordu. Başta boş bir iş gibi geldi ama internet siteni her gün kontrol ediyordum. Ama hırsızlık önleyici cüzdanından sonra başka yazı yayınlamamıştın. Yine de, siteyi güncellemiyor olman bile bir ipucuydu: İşe yaramaz şeylerden nefret ettiğini biliyordum, peki internet siteni neden kapamıyordun? Hızlı bir intikam alma umudumu yitirmiştim, beklemeye ve gözetlemeye başladım. Sonsuza dek sürse bile, sevdiğin bir şeyi bulacak ve onu yok edecektim. Ama tam bu sırada, internet sitene döndün.

Annene yazdığın aşk mektubu sayesinde, mutsuz çocukluğun hakkında epey bilgi edindim. Hatta, cüzdanını bana getirdiğinde daha destekleyici davransam her şey farklı olabilirdi –olurdu değil *olabilirdi*– diye bile düşündüm. Söylediklerim için üzülecektim az kalsın. Az kalsın. Neyse ki, kendime geldim ve hepsinin saçmalık olduğunu fark ettim. Kendin de söylemiştin: Cüzdan bir tuzaktı. Birine şok vermek istiyordun, onu bu yüzden yapmıştın. Bunu neden destekleyecektim ki? İlgimi ve övgümü istediğini söylemişsin ama bunlar şımarık bir çocuğun yanılsamalarıydı. Senin asıl istediğin, gösteriş yapmaktı. Değerli bir şey yapma şansını elinin tersiyle ittin ve insanları etkilemek için işe yaramaz bir oyuncak yapmayı tercih ettin. Bunu kim övgüye değer bulurdu ki? Cüzdanınla kendin oynayıp bununla yetinmeliydin.

Anneden başka herkesin değersiz olduğunu düşünüyor-

sun ve seni sen yapan insanla yaşamak zorundasın. İşlediğin suçlar için başkasını suçlayamazsın, hepsinin sorumluluğu sana ait. Ama başka bir yerde suç aramak gerekiyorsa, suçlanacak tek kişi annendir; beklentilerini karşılayamayan bir çocuğa el kaldıran, kalbinde bir yer açmayı reddeden, kendi hayallerini gerçekleştirmek için ondan kaçan, arkasında karşılıksız sevgiyle dolu oğlunu bırakan bir kadın. Bu bakımdan, olağanüstü bencilliğinizle, annen ve sen gerçekten çok benziyorsunuz.

Demek bombayı annenden intikam almak için yerleştirdin. Bir sürü masum insanı öldürerek ondan intikam alacaktın. Manami'ye de aynısını yaptın. Annenden başka kimse için bir şey hissetmiyorsun ama ondan başka herkesin canını yakıyorsun.

Küçük dünyanda annenle senden başka kimse yoksa, onu öldürmeni ve geri kalan herkesi rahat bırakmanı tavsiye ediyorum. Ama bunu yapmazsın. Bunun için fazla korkaksın. Bu yüzden büyüklük taslamana ve masum insanlara zarar vermene izin veremem.

Polis kısa süre içinde okula gelecek ve çok geçmeden Kitahara'nın cesedini de bulacaklar. Sen tutuklandıktan sonra Şitamura'yla arandaki bağlantıyı keşfedecekler; Manami'nin ölümündeki gerçekler de ortaya çıkacak. Yine de alacağın cezanın yeterli olmayacağından korkuyorum. Senin gibi zeki bir çocuk onları değiştirdiğine inandırabilir ve kısa süre içinde yeniden topluma karışabilirsin.

Ama bunların hepsinden önce, sana söylemek istediğim bir şey daha var.

Aşk mektubunu okuyup bombayı etkisiz hale getirdikten sonra, birini görmeye gittim. Senin için biraz üzülüyordum ve Sakuranomi'nin bana söyledikleri hakkında düşünmek için bir şans daha istedim. Manami'nin ölümünden belli ölçüde sorumlu olduğumu fark ettiğimi de söyleyebilirsin.

Her neyse, bunca yıldır özlemini çektiğin insanı görmeye gittim. Onu bulmak o kadar kolay oldu ki inanamadım. Önce ona senin internet siteni, tatlı aşk mektubunu gösterdim. Sonra Şitamura'yı ve ikinizin Manami'ye yaptıklarını anlattım.

Bana ne dedi biliyor musun?

Affedersin, dediğini duyamadım. Biraz gürültülü de. Sirenleri ve bağrıışmaları sen de duyuyor musun?

Görüyorsun ya, bombanı etkisiz hale getirmekle kalmadım, başka bir yere yerleştirdim. Sonra da onu patlatman için dua ettim. Ama bunu yaptın tabii. Bomba çalışıyordu, buna emin olabilirsin. Ne büyüklükte bir patlama olacağını tahmin ettin bilmiyorum ama oldukça etkileyici olduğunu söyleyebilirim sana; güçlendirilmiş beton bir binanın büyük bir bölümünü havaya uçurmaya yetti. Neyse ki becerine güvenim tamdı ve güvenli bir mesafede bekliyordum. Yoksa bu telefon konuşmasını yapamazdık.

Bomban, K Üniversitesi'nin Elektrik Mühendisliği Bölümü'nde, Üç Numaralı Laboratuvarda patladı. Kendi bombanı, kendi elinle patlattın.

Komik değil mi, sonunda intikamımı aldığımı hissediyorum. Şansım varsa, iyileşme yolunda ilk adımı da atmanı sağlamışımıdır.

